地藏王菩薩

本願經

กษิติครรภ์โพธิสัตว์ มูลปณิธานสูตร

地藏王菩薩本願經

กษิติครรภ์โพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร

กษิติครรภ์โพธิสัตว์

มูลปณิธานสูตร

地藏菩薩本願經

อาจารย์โจวชิงฟ่ง แปล

ศูนย์หนังสืออนุเคราะห์ชาวโลก จัดพิมพ์เผยแผ่

คำนำ

พระคัมภีร์ **"กษิติครรภ์โพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร"** นับเป็นคัมภีร์แห่งความกตัญญูที่สำคัญยิ่งเล่มหนึ่งในพระพุทธศาสนา ในพระสูตรได้พรรณนาถึงการเสด็จขึ้นไปจำพรรษาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ขององค์สมเด็จพระศรีศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อแสดงพระธรรมเทศนาโปรดแก่พระนางสิริมหามายาพระราชชนนี โดยในวาระนั้นพระพุทธองค์ได้ทรงหยิบยกเรื่องราวของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่ได้ลงไปฉุดช่วยมารดาในนรกภูมิ ตลอดจนมูลเหตุที่พระโพธิสัตว์ได้กล่าวสัตยาธิษฐานตั้งมหาปณิธานอันยิ่งใหญ่ขึ้น

ด้วยพุทธประสงค์แห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาที่ทรงมุ่งหวังจะให้เหล่าพุทธะ พระโพธิสัตว์ เทพเทวา มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลายในวาระนั้นและสืบต่อไปในอนาคตกาล ได้รู้จักพระจริยประวัติของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อเป็นการส่งเสริมพุทธบุตรและยกระดับภูมิธรรมปัญญาของผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมทั้งมวลให้สูงขึ้น

สุดท้ายพระองค์ทรงมุ่งหวังว่า เมื่อเวไนยสัตว์ทั้งหลายได้สดับพระสูตรนี้แล้ว จะได้นำไปเป็นเครื่องเตือนสติสอนใจตนเอง เพื่อจะไม่ย้อนกลับลงสู่อบายภูมิอีก เป้าหมายสูงสุดของการบำเพ็ญธรรมก็คือปล่อยวางจนสามารถกลับสู่สภาวะเดิมแท้แห่งธรรมญาณเดิมโดยอิสระไม่ยึดติด ถอนตัวออกจากโลกโลกีย์โดยสิ้นเชิง

หากสาธุชนผู้ใฝ่ธรรมท่านใดเพียรพยายามศึกษาและปฏิบัติตามธรรมโอวาทในพระสูตรนี้แล้ว ย่อมเป็นที่แน่นอนเหลือเกินว่าจะต้องประสบแต่ความสุขความเจริญทั้งในภพนี้และภพหน้า สามารถบรรลุถึงฝั่งพระนิพพานอันเป็นแดนบรมสุขได้ในที่สุด

สารบัญ

南無本師釋迦牟尼佛

(นำ โม เปิ่น ซือ ซื่อ เจีย หมอ หนี ฝอ)

ขอนอบน้อมแด่พระบรมศาสดาศากยมุนีพุทธเจ้า

開 經 偈

ไค จิง จี้

ปฐมบทแห่งพระสูตร

無 上 甚 深 微 妙 法

อู๋ ซั่ง เซิ่น เซิน เหวย เมี่ยว ฝ่า

พระธรรมอันเป็นอนุตตรลึกซึ้งแยบยลสุขุมคัมภีรภาพ

百 千 萬 劫 難 遭 遇

ไป่ เชียน วั่น เจี๋ย หนัน เจา อวี้

อันจักหาประสบพบได้ยากยิ่งนักในร้อยพันหมื่นกัลป์

我 今 見 聞 得 受 持

หว่อ จิน เจี้ยน เหวิน เต๋อ โซ่ว ฉือ

บัดนี้ข้าพเจ้าได้ประสบ ได้สดับ และได้น้อมรับปฏิบัติแล้ว

願 解 如 來 真 實 義

เยวี่ยนเจี่ย หยู ไหล เจิน สือ อี้

ขอให้ได้รู้แจ้งซึ่งสารัตถธรรมอันจริงแท้แห่งพระตถาคตเจ้า เทอญ

" หากนรกยังไม่ว่างมิเยื้องย่างพุทธภูมิ
โปรดสัตว์จนหมดสิ้นจึงถวิลสู่นิพพาน "

南無地藏王菩薩

(นำ โม ตี้ จั้ง หวัง ผู่ ซ่า)

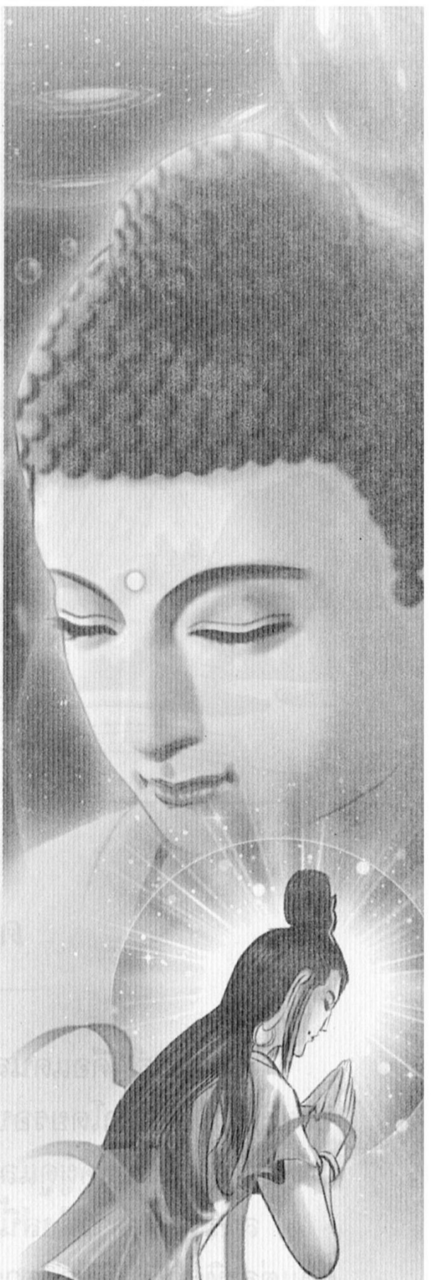
ขอนอบน้อมแด่พระกษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์

พระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า

"พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์มีเหตุปัจจัยที่ยิ่งใหญ่กับสรรพสัตว์ในโลกียโลก **หากจะกล่าวถึงคุณประโยชน์ที่ท่านได้เอื้อเฟื้อต่อสรรพสัตว์ทั้งหมดแล้ว แม้จะพรรณนาเป็นเวลาร้อยพันกัลป์ก็ยังไม่หมดสิ้น**

ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ท่านควรใช้ฤทธานุภาพของท่านเผยแผ่พระสูตรนี้ให้กว้างขวาง ให้หมู่สัตว์ในสหโลกธาตุได้อ่าน ท่อง สาธยายพระสูตรนี้ จึงจะทำให้ได้รับความสุขไปร้อยพันหมื่นกัลป์"

"ตถาคตพิจารณาอานุภาพของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์แล้ว แม้จะผ่านไปหลายกัลป์เท่าเม็ดทรายแห่งคงคาก็ยังจบสิ้นได้ยาก **ผู้ได้ยินได้เห็นและเลื่อมใสชั่วขณะเดียว ย่อมจะเป็นประโยชน์กับมนุษย์และเทวดาเป็นอันมาก แม้ว่าหญิงชายหรือเทพ นาค ที่เมื่อสิ้นชีพแล้วต้องตกอบายภูมิ แต่เมื่อน้อมพระกษิติครรภ์เป็นที่พึ่งด้วยความเป็นที่สุดของใจแล้ว อายุขัยจะเพิ่มพูน วิบากกรรมจักมลาย... ฯลฯ"**

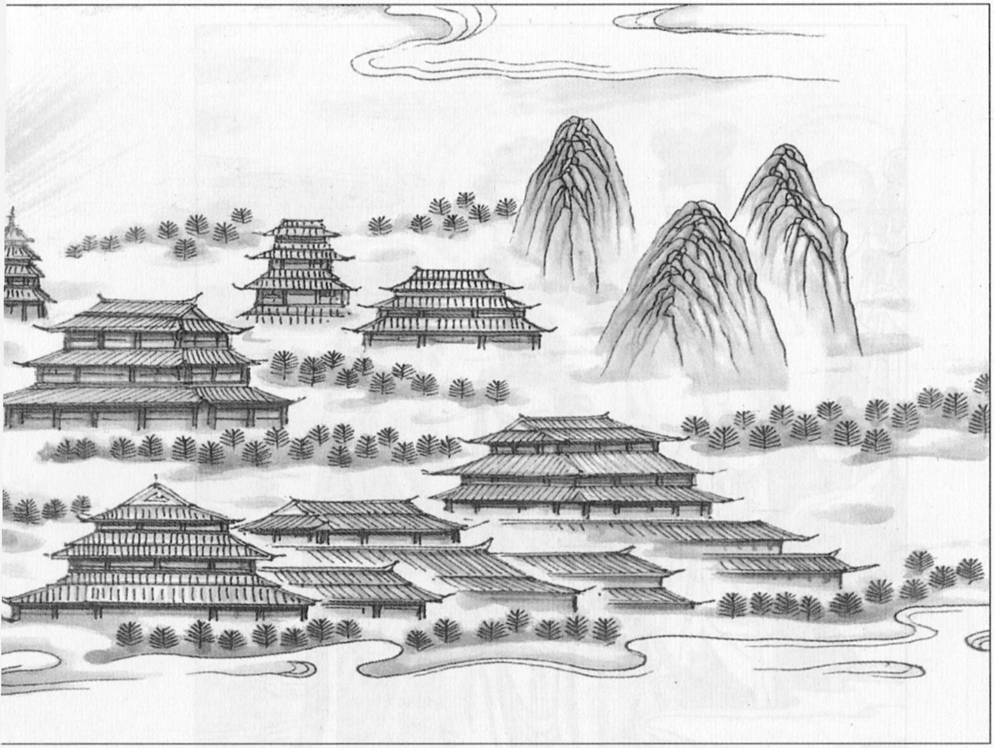

บทที่ 1
ดาวดึงส์เทวโลก

"ดาวดึงส์" คือแดนสวรรค์ชั้นที่ 2 ตั้งอยู่บนยอดเขาพระสุเมรุราช ซึ่งบริเวณเชิงเขาโดยรอบเป็นที่สถิตอยู่ของท้าวจตุโลกบาล ได้แก่ เทพยดา 4 พระองค์ผู้ดูแลรักษาโลกทั้ง 4 ทิศ

สวรรค์ชั้นดาวดึงส์นี้มีเมืองสวรรค์ 4 เมืองตั้งอยู่รอบทั้ง 4 ทิศ ซึ่งแต่ละทิศก็ยังมีเมืองสวรรค์อีกทิศละ 8 เมือง ดังนั้นเมื่อรวมกันแล้ว ดาวดึงส์เทวโลกจึงมีเทพยดาชั้นผู้ใหญ่ คอยดูแลรักษาอยู่ทั้งหมด 33 องค์ โดยมีสมเด็จพระอมรินทราธิราชเป็นอธิบดีเทพสูงสุด

ณ ใจกลางดาวดึงส์ มีพระตำหนัก "สัตตรัตนพิมาน" อันเป็นทิพย

สถานที่ซึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์จะถือเป็นพุทธประเพณีเสด็จมาประทับเข้าพรรษา

บริเวณโดยรอบพระตำหนักและบันไดทางขึ้นทั้ง 4 ด้าน ปูลาดด้วยทองคำ มีประตูทอง 5 ประตูใหญ่ แต่ละประตูใหญ่จะแบ่งเป็นประตูทางเข้าอีกช่องละ 500 ประตูเล็ก เสา พื้นและผนังภายในพระตำหนักล้วนประดับประดาด้วยอัญมณีล้ำค่าอันได้แก่ ทอง เงิน มุกดา แก้วมณี เพชร ไพฑูรย์ และแก้วประพาฬ เป็นที่รุ่งเรืองงดงามวิจิตรบรรจงยิ่งนัก

ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือของพระตำหนัก มีต้น "ปาริจฉัตตกพฤกษ์" สูงถึงร้อยโยชน์ ยามที่ผลิดอกบานจะส่งกลิ่นหอมฟุ้งตลบอบอวลไปทั่วชั้นฟ้า ส่วนทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ของพระตำหนักมีธรรมสถานสำหรับเป็นที่ให้เหล่าทวยเทพเทวาทั้งหลายมาร่วมชุมนุมและสนทนาซักถามข้อธรรมะ

ในกาลนั้น สมเด็จพระศากยมุนีอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้เสด็จขึ้นไปจำพรรษาในดาวดึงส์เทวโลกนี้ เพื่อตรัสเทศนาพระอภิธรรมโปรดแก่พระนางสิริมหามายาพระพุทธชนนีตลอดไตรมาส

เมื่อข่าวอันเป็นมหามิ่งมงคลได้แพร่สะพัดออกไป เหล่าพุทธะ พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์และเทพยดาเจ้าทั้งปวงก็บังเกิดความโสมนัสยินดี ต่างองค์ก็ทรงร้องเรียกซึ่งกันและกันต่อๆ ไปจนตลอดถึงหมื่นจักรวาลให้มาร่วมชุมนุมเพื่อจะได้สดับตรับฟังพระสัทธรรมอันล้ำเลิศจากพระโอษฐ์แห่งองค์สมเด็จพระบรมครูด้วยตนเอง

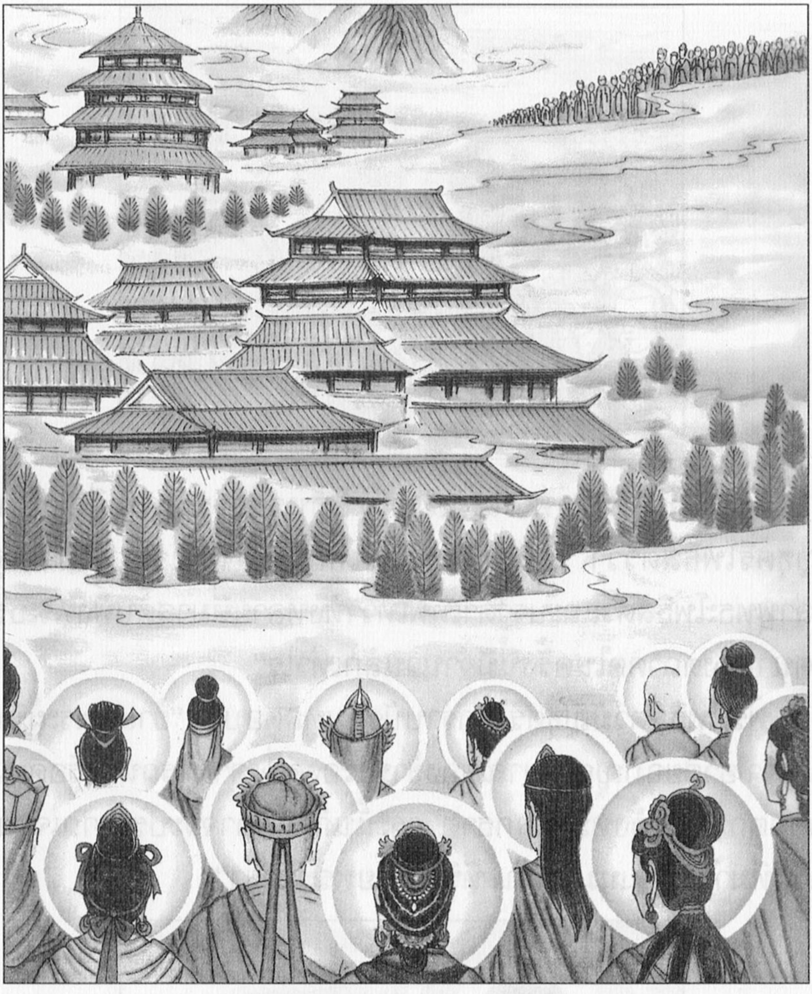

ลำดับนั้น พระโพธิสัตว์ทั่วสารทิศและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกพระองค์ในสากลจักรวาล ก็ได้เปล่งสำเนียงแซ่ซ้องถวายแด่พระพุทธองค์โดยพร้อมเพรียงกันว่า "ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงชนะซึ่งโทษคือกองกิเลสทั้งปวง บรรเทาเสียซึ่งความโศกาอาดูรเดือดร้อน ทรงบรรลุแก่พระสัพพัญญุตญาณ ทรงบริบูรณ์ด้วยวิชชาและจรณะ แล้วทรงสอนโลกนี้อีกทั้งเทวดา พรหม มาร และเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้ได้รู้ตาม

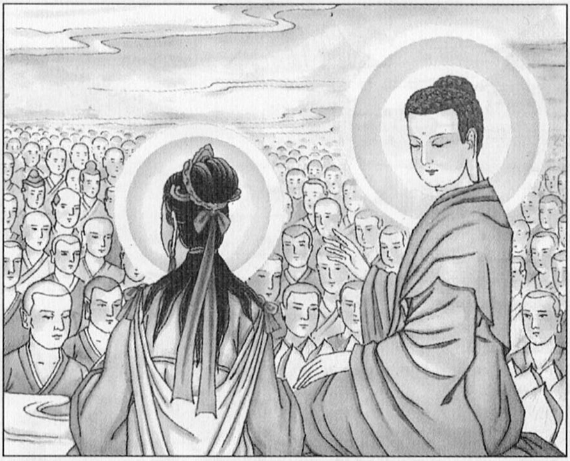
เหล่าข้าพระบาททั้งผองขอนอบน้อมบูชาโดยยิ่ง ในองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยเศียรเกล้า"

กาลบัดนั้น องค์สมเด็จพระบรมครูสัมมาสัมพุทธโลกนาถเจ้า ได้ทรงแย้มพระสรวลและทรงเปล่งพระฉัพพรรณรังสีโอภาสออกจากพระวรกายดุจดวงอาทิตย์อันมีรัศมีได้ 9 แสน แผ่ไพศาลแวดล้อมไปโดยรอบ เรืองรองด้วยพระศิริลักษณะประภัสสรชัชวาล และกอปรด้วยเสียงดนตรีอันเป็นทิพย์ดังแล่นไปในทศทิศ

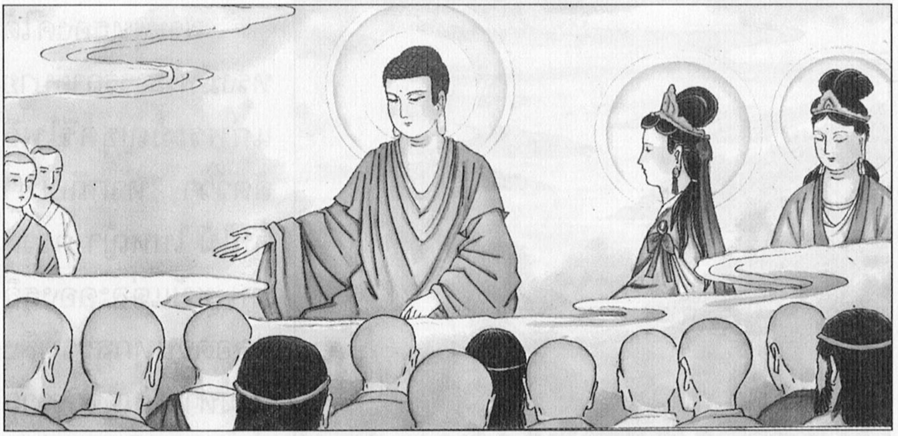
ในกาลนั้นมีสมเด็จพระพุทธชนนีเป็นองค์ประธานและบรรดาเหล่าพุทธะ พระโพธิสัตว์ ท้าววชิรปราณีเทวราช ท้าวจตุรมหาราช ทวยเทพใหญ่น้อย รวมทั้งอากาศเทวดา ภูมิเทวดา รุกขเทวดา พฤกษเทวดา ตลอดจนถึงท้าวอสุรราชทั้งหลายในจักรวาลอื่นทั้งหมื่นโลกธาตุ ก็ได้มาประชุมน้อมอภิวาทสดับฟังสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเทศนาพระอภิธรรมในครั้งนี้ด้วย

ครั้นแล้วสมเด็จพระโลกนาถเจ้าได้ทรงมีพระพุทธฎีกาแก่พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ว่า “ดูก่อนมัญชุศรีโพธิสัตว์ ท่านจงประมาณดูว่าเหล่าพุทธะโพธิสัตว์และบรรดาเทพเทวาทั้งหลายที่มาสดับฟังพระธรรมเทศนาของตถาคตในครั้งนี้มีจำนวนสักเท่าไร”

พระโพธิสัตว์มัญชุศรีได้กราบบังคมทูลตอบว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า อาศัยอภิญญาญาณของข้าพระองค์ซึ่งสามารถหยั่งรู้อดีตและอนาคตกาลทั่วทั้งหมื่นโลกธาตุ กระนั้นก็ยังมิอาจจะประมาณจำนวนของผู้ที่มาร่วมชุมนุมกัน ณ ที่นี้ได้เลยพระเจ้าข้า”

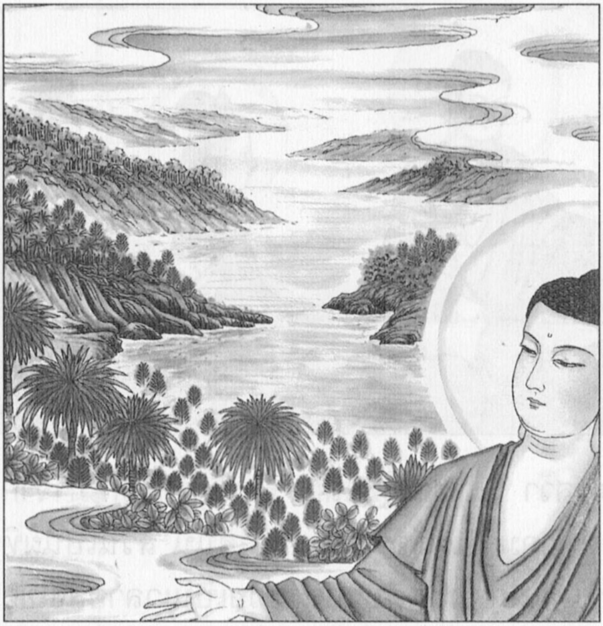

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า "มัญชุศรีโพธิสัตว์ ผู้ชุมนุมกันที่นี่มาจากทศทิศพิภพอันมีจำนวนมากมายเหลือจะคณานับได้นั้น ล้วนเป็นผู้ที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้แผ่กุศลปัตติทานฉุดช่วยเป็นเวลาอสงไขยกัปนับไม่ถ้วนโดยลำดับมาจนได้บรรลุมรรคผลกันแล้ว ในสมัยอดีตกัปบ้าง ที่กำลังจะบรรลุมรรคผลในสมัยปัจจุบันกาลบ้าง และหวังที่จะบรรลุมรรคผลในอนาคตกาลบ้าง"

พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ เมื่อได้สดับเช่นนี้แล้วได้กราบทูลขึ้นว่า"ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ตัวข้าพระบาทก็ได้บำเพ็ญบารมีมาจนลุถึงซึ่งญาณทัศนะอันบริสุทธิ์ เมื่อสดับพระวจนะของพระองค์แล้ว ก็น้อมรับได้โดยดุษฎี แต่ทว่าสำหรับผู้ที่ยังอยู่ในปุถุชนวิสัย เพียงได้ยินคำตรัสของพระองค์เช่นนี้ก็จะยังคงมีความเคลือบแคลงสงสัยอยู่ในกมลสันดาน

เหตุฉะนี้ เพื่อจะมิให้พวกเขาได้กล่าววาจาจาบจ้วง ลบหลู่ ล่วงละเมิดต่อธรรมอันดีในกาลต่อไปภายหน้า ขอองค์สมเด็จพระบรมครูโปรดทรงพระกรุณาชี้แสดงถึงการบังเกิดขึ้นของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า ท่านได้มีกำเนิด มีชาติ มีความประพฤติในพรหมจรรย์แต่ปางก่อนๆ และมีปณิธานอธิษฐานอย่างใด จึงสามารถสร้างสมมหาบุญญาบารมีจนถึงขั้นมิอาจประมาณได้ฉะนี้ พระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ได้ทรงมีพระอรรถาธิบายแก่พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ว่า "หากถือเอาต้นไม้ ใบหญ้า กรวดหิน แม้แต่ละอองธุลีตลอดจนทุกสรรพสิ่งในมหาอนันตจักรวาลนี้ทั้งหมด โดยเปรียบเอาแต่ละอย่างเป็นแม่น้ำคงคาสายหนึ่ง และเม็ดทรายเม็ดหนึ่งในแม่น้ำนั้นคือโลกนี้ และเศษเสี้ยวของละอองธุลีในโลกนั้นๆ คือเภทภัยและเคราะห์กรรมหนึ่งอย่างของสรรพสัตว์ แล้วละก็...

กุศลปัตติทานที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้โปรดแผ่ให้แก่สัตว์ทั้งหกเหล่าคือ เทวดา มนุษย์ อสูร เปรต เดรัจฉานและสัตว์ในนรกแล้วนั้น ยังจะมีจำนวนมากกว่าเภทภัยและบาปเคราะห์ของสรรพสัตว์ถึงหมื่นแสนเท่าทวีคูณเสียอีก

ตลอดอสงไขยกัปนับไม่ถ้วนมาแล้วที่พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ผู้ทรงคุณธรรมเมตตา ได้ปฏิบัติช่วยเหลือโปรดสัตว์ทั้งหกเหล่า ทั้งเทศนาสั่งสอนให้รู้สึกสำนึกในบาปกรรมทั้งหลาย อันจักส่งผลให้กลับมาสนองทำลายผู้ที่กระทำ อีกทั้งยังแนะนำสรรพสัตว์เหล่านั้นให้ประกอบกุศลกรรมอันเป็นที่พึ่ง เพื่อจะได้พ้นจากนรกไปสู่สุคติ กระทั่งนำทางให้พวกเขาได้บรรลุมรรคผลแล้วก็มีจำนวนมากมายอเนกอนันต์โดยลำดับมา"

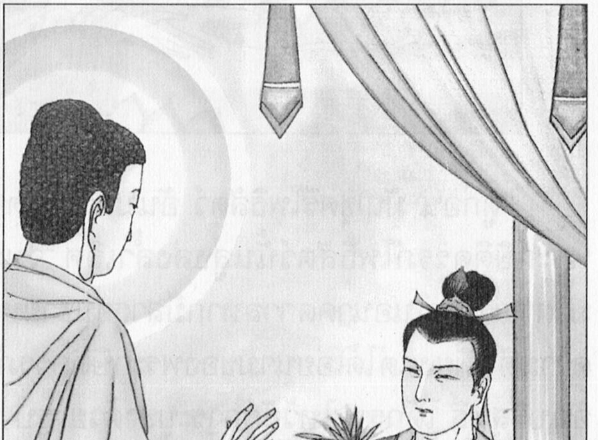

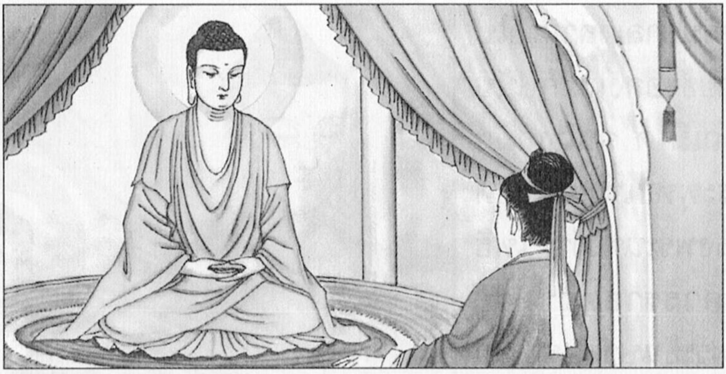
“ดูก่อน มัญชุศรีโพธิสัตว์ อันมหาเมตตาบารมีและปณิธานของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์นั้นสูงส่งล้ำเลิศ จนสุดที่จะกล่าวพรรณนามาตรแม้นว่าในอนาคตกาลหากมีสาธุชนชายหญิงผู้ใดตั้งมั่นอยู่ในคุณความดี เพียงแต่ได้เอ่ยนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยจิตศรัทธาอันบริสุทธิ์ ได้กราบไหว้สักการะบูชาด้วย ธูป ประทีป ดอกไม้ เครื่องหอม ต่อรูปวาดหรือรูปสลักของท่าน บุคคลผู้นั้นเมื่อละสังขารจากโลกมนุษย์ก็จะได้ไปจุติในสุคติภพ อยู่เสวยทิพยสุข 100 ชาติ และจะไม่มีวันตกลงสู่นรกอเวจี”

ดูก่อน มัญชุศรีโพธิสัตว์ แท้จริงในอดีตกาลที่ล่วงมาแล้วปางก่อน พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้เคยเกิดเป็นบุตรชายคนโตของคฤหบดีผู้มั่งคั่ง

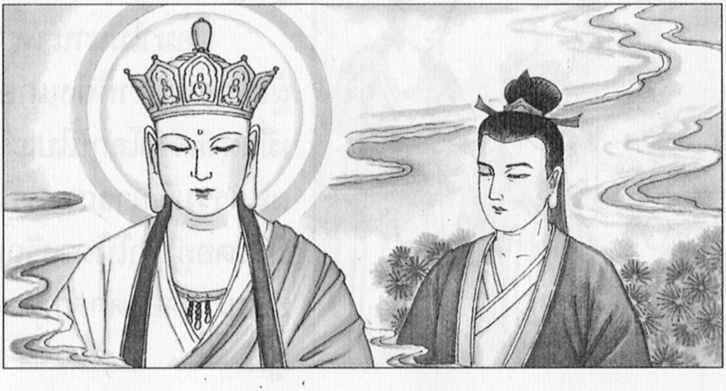
สมัยนั้นแลเป็นสมัยของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า **"สิงหวิกรีฑิตสมปูรณจริยาตถาคต"** เมื่อบุตรชายของเศรษฐีได้เห็นพระพักตร์ของพระพุทธองค์ อันเจริญด้วยอลังการบารมี จิตก็บังเกิดความปิติยินดีเคารพเลื่อมใส จึงได้กราบทูลถามพระองค์ว่า "ข้าแต่พระมหามุนีผู้ประเสริฐ พระองค์ได้ทรงตั้งปณิธานอันใดไว้หรือ จึงมีพระรูปโฉมที่งดงามสมบูรณ์เช่นนี้" พระพุทธองค์ได้ตรัสตอบว่า "ดูก่อนกุลบุตร การปรารถนาที่จะได้บุคลิกลักษณะอันเป็นอุดมมงคลเช่นนี้ บุคคลผู้นั้นจะต้องทำการโปรดเวไนยสัตว์ทั้งหลายที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์นับตั้งแต่อดีตกาลมาโดยตลอด เมื่อนั้นจึงได้บรรลุความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ"

“ดูก่อน มัญชุศรีโพธิสัตว์ ด้วยเหตุนี้แล กุลบุตรผู้นั้นจึงได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่เพื่อที่จะได้โปรดสรรพสัตว์ในไตรภูมิให้หลุดพ้นจากวัฏฏสงสาร โดยคุกเข่าลง ณ เบื้องพระพักตร์ของพระพุทธเจ้าในอดีต แล้วตั้งสัตยาธิษฐานว่า “ข้าพเจ้าจะต้องโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากห้วงทะเลทุกข์ให้หมดสิ้น จึงจะขอบรรลุสู่พุทธภูมิ หากแม้นนรกอเวจียังไม่ว่างเว้นจากเวไนยสัตว์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ขอสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า”

ตราบจนกระทั่งบัดนี้เวลาได้ผ่านไปร้อยพันหมื่นโกฏิกัป เนิ่นนานจนนับไม่ได้แล้ว เพื่อจะฉุดช่วยเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลาย บุตรชายของคฤหบดีในกาลนั้นยังคงดำรงอยู่ในโพธิสัตว์ภูมิและปฏิบัติตามปณิธานที่ตั้งไว้เป็นจริยกิจเสมอมาโดยไม่ยอมเข้าสู่แดนนิพพาน”

ครั้นกาลเวลาล่วงไปอีกหลายชั่วอสงไขยกัปนับประมาณมิได้ จนถึงสมัยของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า "โพธิ**ศานติศวรราชตถาคต**" ทรงมีพระชันษาสื่อสงไขยแสนกัป พระองค์เป็นที่เคารพสักการะบูชาของปวงประชาราษฎร์ทั้งหลาย ผู้มีจิตศรัทธาก็ได้พากันสร้างพระพุทธปฏิมากรของพระองค์ไว้กราบไหว้บูชาตามวัดวาอารามทั่วทุกหนแห่ง

สมัยนั้นมีพราหมณีผู้หนึ่ง ประพฤติตนตั้งมั่นอยู่ในธรรมโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่ทำความเบียดเบียนแก่มนุษย์ตลอดจนถึงสัตว์เดรัจฉาน นางได้รับการสรรเสริญและเป็นที่เคารพนับถือในหมู่พราหมณ์ด้วยกัน แต่ทว่ามารดาของนางกลับมีความประพฤติตรงกันข้ามคือไม่เคารพในพระสัจธรรม ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรม ไม่เชื่อบาปบุญคุณโทษ คอยแต่ลบหลู่ดูถูกผู้ปฏิบัติธรรม

ต่อมาไม่นาน พราหมณีผู้เป็นมารดาก็ถึงแก่อายุขัย เมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยผลกรรมที่นางกระทำไว้ขณะมีชีวิตอยู่ ทำให้ดวงวิญญาณของนางต้องตกล่วงลงสู่นรกภูมิ

นางพราหมณีผู้เป็นบุตรมีความโศกเศร้าและห่วงใยอาลัยถึงมารดาผู้บังเกิดเกล้ายิ่งนัก ทั้งนี้เพราะนางเชื่อว่าดวงวิญญาณของมารดาคงจะไม่ได้ไปสู่สุคติภพเป็นแน่แท้

ดังนั้นเพื่อจะฉุดช่วยมารดาผู้มีพระคุณ นางพราหมณีจึงตัดสินใจขายบ้านเรือนและทรัพย์สมบัติทั้งหมดแล้วรวบรวมเงินที่ได้ไปจัดซื้อดอกไม้ ธูปเทียน เครื่องสักการะบูชา เพื่อนำไปนมัสการต่อพระพุทธปฏิมาที่ประดิษฐานอยู่ตามพระอารามต่างๆ พร้อมกับแจกจ่ายบริจาคทานสร้างกุศลช่วยเหลือมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก ตลอดจนถึงสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย

ทุกวันนางพราหมณีเพียรกราบไหว้สักการะและเฝ้าภาวนาอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระพุทธรูปแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธปัทมอิศวรราชาตถาคตว่า “ขอกุศลใด ๆ อันจะบังเกิดขึ้นจากบุญทานที่ข้าบาทได้ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ในครั้งนี้ ขออานิสงส์นี้จงช่วยไถ่ถอนโทษของมารดาผู้บังเกิดเกล้าของข้าบาทให้ท่านได้หลุดพ้นจากภัยพิบัติทั้งหลายในทุคติภูมิด้วยเทอญ”

เมื่อจบคำอธิษฐาน ในใจของนางก็คิดคำนึงไปว่า "ถ้าหากพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ เราก็คงจะได้รู้ว่าเวลานี้ท่านแม่อยู่ในที่แห่งหนใด" ถึงตอนนี้ นางก็รู้สึกสะท้านสะเทือนจิต สุดโหยไห้อาลัยหา ได้แต่หลั่งน้ำตาปริเวทนารำพันว่า "ถ้าพระองค์ยังทรงดำรงอยู่ก็คงจะช่วยข้าบาทได้"

ทันใดนั้นก็ปรากฏมีสำเนียงแว่วมาจากบนนภากาศว่า "ดูก่อนพราหมณี เธอจงหักห้ามความโศกเศร้าอาดูรเสียเถิด เราตถาคตจะชี้ทางให้" เมื่อนางได้ยินดังนี้ก็เกิดความปีติปราโมทย์เป็นล้นพ้น รีบน้อมกายก้มกราบลงด้วยความคารวะอย่างยิ่ง แล้วกราบทูลว่า...

"ขอพระองค์พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญเลิศล้ำ ได้ทรงโปรดประทานพระกรุณาให้ข้าพระบาทผู้อาภัพได้ทราบว่ามารดาของข้าบาทอยู่แห่งหนใดด้วยเถิด ณ บัดนี้ข้าบาทได้ตั้งปณิธานไว้ว่า จะขอพบปะมารดาเพื่อทราบความทุกข์สุขของท่าน แม้ว่าชีวิตของข้าบาทจะถึงแก่บรรลัยลงระหว่างนี้ก็ยอมสิ้น ขอเพียงได้หมายมุ่งเอาความสุขมาให้แก่มารดาเป็นที่ตั้งพระเจ้าข้า"

แต่ทว่าเวลาผ่านไปชั่วขณะหนึ่งแล้ว ก็ยังปราศจากวี่แววของเสียงใดๆ อีก นางพราหมณีจึงได้แต่คร่ำครวญด้วยความเสียใจจนเป็นลมล้มพับแน่นิ่งไปพักใหญ่ ต่อเมื่อนางฟื้นคืนสติจึงได้ยินพระสุรเสียงทิพย์ตรัสขึ้นอีกคำรบหนึ่งว่า

"ดูก่อนพราหมณี จงอย่าทุกข์โศกจนเกินควร ด้วยอานิสงส์แห่งการปฏิบัติบูชาและกุศลปัตติทานส่วนบุญอันแรงกล้า จะยังผลให้เธอได้สำเร็จประโยชน์ตามคำอธิษฐาน เธอจงกลับไปปฏิบัติภาวนากิจต่อไปเถิด ไม่นานผลสัมฤทธิ์จะบังเกิดขึ้นดังความมุ่งมาดปรารถนา"

เมื่อนางพราหมณีได้ยินพุทธดำรัสเช่นนั้นแล้ว ก็บังเกิดความปิติอย่างสุดซึ้ง ประหนึ่งได้รับการประพรมด้วยน้ำอมฤต นางรีบกราบลงด้วยเคารพยิ่ง แล้วกลับไปปฏิบัติบำเพ็ญธรรมอันเป็นกิจวัตร พร้อมกับภาวนาอธิษฐานขอให้ได้พบมารดาดังที่ตั้งใจไว้

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่นางพราหมณีเจริญวิเวกธรรมเพ่งภาวนาจิตอยู่ ด้วยอภินิหารแห่งพระพุทธานุภาพได้บันดาลให้วิญญาณของนางออกจากร่าง ล่องลอยไปยังฝั่งมหาสมุทรแห่งหนึ่ง น้ำทะเลในมหาสมุทรนั้นเดือดพล่านและมีสัตว์ร้ายรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว เที่ยววิ่งไปมาอยู่บนผิวน้ำ มิหนำซ้ำมันยังคอยใช้เหล็กแหลมทิ่มแทงเหยื่อในทะเลขึ้นมากัดกิน ส่วนเหยื่อในทะเลนั้นก็คือ มนุษย์ชายหญิงจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนกำลังดำผุดดำโผล่และตะเกียกตะกายเพื่อหลบหลีกปีศาจร้ายที่จ้องจะขย้ำตัวขึ้นมาฉีกร่างเป็นชิ้นๆ กัดกินอย่างโหดร้ายสยดสยอง

ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้า ทำให้นางพราหมณีรู้สึกสลดหดหู่ใจและเวทนาสงสารจนมิอาจจะมองดูต่อไปได้อีก นางเฝ้าแต่พร่ำสวดภาวนาถึงพระนามของพระพุทธองค์ตลอดเวลา จึงมิได้ตื่นตระหนก

ในขณะนั้นมีจ้าวแห่งจอมภูตตนหนึ่งนามว่า **"อพิษา"** ได้เดินตรงเข้ามาหานาง แล้วพนมมือขึ้นกระทำอภิวาทพร้อมกับกล่าวว่า "สาธุ สาธุ ท่านผู้เจริญซึ่งโพธิสัตวธรรม ท่านมาถึงที่นี่เพื่อประสงค์สิ่งใดฤๅ"

นางพราหมณีจึงได้ถามว่า "สถานที่นี้คือที่ใดหรือ ?"

จอมภูตกล่าวตอบว่า "ที่นี่เป็นทะเลด้านทิศตะวันตกของจักรวาทบรรพต"

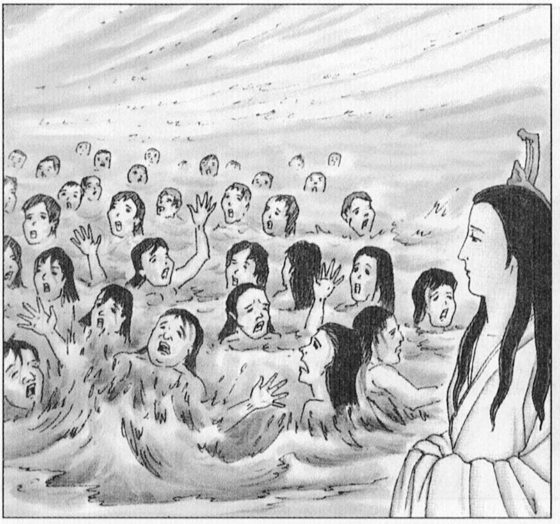

นางพราหมณีจึงกล่าวต่อไปว่า "ข้าพเจ้าได้ทราบมาว่าภายในจักรวาลบรรพตเป็นขุมนรกโลกันต์ใช่หรือไม่" จอมภูตตอบว่า"ถูกต้องแล้ว" นางพราหมณีได้รำพึงขึ้นว่า "เอ..เรามาถึงที่นี่ได้อย่างไรหนอ?" จอมภูตจึงกล่าวว่า "ถ้าหากมิใช่ด้วยบุญญาภินิหารอันสูงล้ำ ก็ต้องเป็นเพราะสายใยแห่งกรรมอันใดสักอย่าง จึงเป็นเหตุปัจจัยให้ท่านได้มาถึงนรกภูมิแห่งนี้"

จอมภูตได้อธิบายว่า "ทั้งหมดที่ท่านได้พบเห็นอยู่เบื้องหน้าล้วนเป็นสรรพสัตว์ในโลกียโลกที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้ และเมื่อตายลงมาแล้วภายใน 49 วันก็ยังไม่มีผู้ใดสร้างบุญกุศลอุทิศให้แก่พวกเขาเลย

วิญญาณเหล่านี้ขณะยังมีชีวิตอยู่ทำบาปหยาบช้า ไม่เคยตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรม เพราะฉะนั้นด้วยแรงแห่งกรรมที่เขาได้สร้างขึ้นไว้เอง จึงเป็นเหตุให้ต้องมารับผลเช่นนี้ แต่ก่อนที่วิญญาณบาปทั้งหลายจะตกลงไปสู่นรกขุมใดนั้น พวกเขาต้องผ่านด่านทะเลเดือดแห่งนี้เสียก่อนเป็นอันดับแรก

ถัดไปทางทิศตะวันออกของทะเลเดือดนี้มีทะเลทรมานอีก 2 แห่ง ซึ่งกว้างถึง 1 แสนโยชน์ การลงโทษจะยิ่งทุกข์ทรมานกว่าที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นทบทวีคูณ ทั้งนี้ก็ด้วยอกุศลมูลมี 3 คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่พวกเขาสั่งสมเอาไว้จึงเป็นเหตุปัจจัยให้วิญญาณต้องถูกชักนำลงมาอยู่ที่นี่ ทะเลนี้มีชื่อเรียกว่า **ทะเลกรรม**”

นางพราหมณีได้ถามต่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้นขุมนรกที่แท้จริงอยู่ที่ไหนกันเล่า?” จอมภูตกล่าวตอบว่า “ภายใต้ท้องทะเลลึกทั้ง 3 ห้วงนี้แหละ คือขุมนรกใหญ่”

“ในแดนนรกมี 18 ขุมใหญ่ แต่ละขุมยังแบ่งออกเป็นนรกขุมย่อยอีกนับพันขุม ทุกๆ ขุมนรกเหล่านั้นล้วนเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส”

นางพราหมณี ได้ยินเช่นนั้นแล้วจึงเอ่ยถามว่า "มารดาของข้าพเจ้าเมื่อตอนมีชีวิตอยู่ ท่านได้หลงเดินทางผิด เคยลบหลู่พระรัตนตรัย ดูหมิ่นพระธรรม บัดนี้ไม่รู้ว่าวิญญาณของท่านจะไปตกอยู่ ณ ที่ใด?"

จอมภูตจึงย้อนถามว่า "มารดาของท่านมีนามว่ากระไร" นางพราหมณีตอบว่า "บิดามารดาของข้าพเจ้าอยู่ในตระกูลพราหมณ์ บิดามีนามว่า **ชีรชิณณะ** มารดามีนามว่า **ยัฏฐีลี** ขอท่านผู้เป็นใหญ่ในแดนนรกนี้ได้โปรดกรุณาแจ้งที่อยู่ของท่านให้ข้าพเจ้าทราบด้วยเถิด"

เมื่อจอมภูตได้ฟังดังนั้นก็ประสานมืออภิวันท์แล้วตอบว่า "ข้าแต่ท่านผู้เจริญ อันนางยัฏฐีลีผู้เป็นมารดาของท่านนั้นได้เคยตกมาอยู่ในแดนนรกนี้ แต่เนื่องด้วยนางได้รับอานิสงส์ส่วนบุญกุศลอันประเสริฐไพศาลที่ท่านได้อุทิศให้ ดังนั้นเมื่อ 3 ราตรีล่วงไปนี้เอง มารดาของท่านจึงได้พ้นจากนรกภูมิไปสู่อุดมสถานอันเป็นสุขแล้ว"

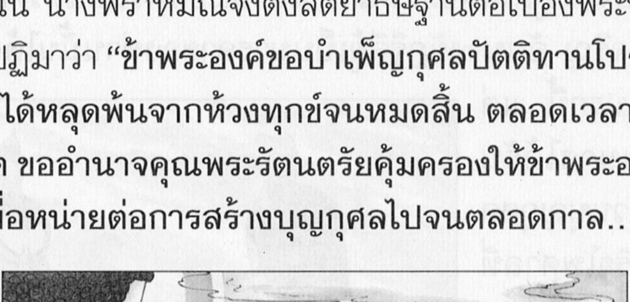

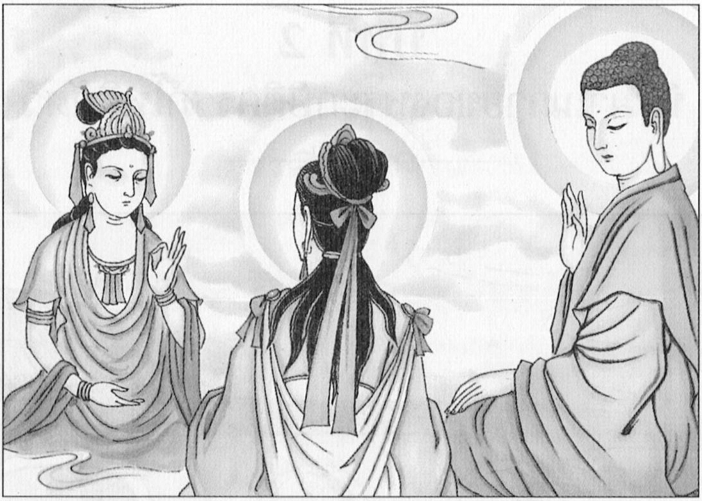

เมื่อจ้าวแห่งจอมภูตได้กล่าวคำปราศรัยพอสมควรแล้ว ก็พนมมือน้อมเศียรคำนับลาจากไป ในขณะนั้นที่ขุมนรกก็มีวิญญาณหลายดวงถูกปลดปล่อย อันเนื่องด้วยอานิสงส์ผลบุญที่บุตรหลานอุทิศให้แก่พวกเขา ครั้นนางพราหมณีทราบเรื่องของมารดาเป็นที่แจ่มแจ้งแล้วก็รู้สึกปลาบปลื้มดีใจเป็นล้นพ้น จิตญาณของนางจึงรีบกลับสู่ร่าง

แต่ภาพเหล่าวิญญาณที่น่าเวทนาสงสารจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งกำลังทุกข์ทรมานอยู่ในนรก ทำให้นางเกิดธรรมสังเวชและมีจิตเมตตาอยากจะช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นให้พ้นทุกข์ด้วย

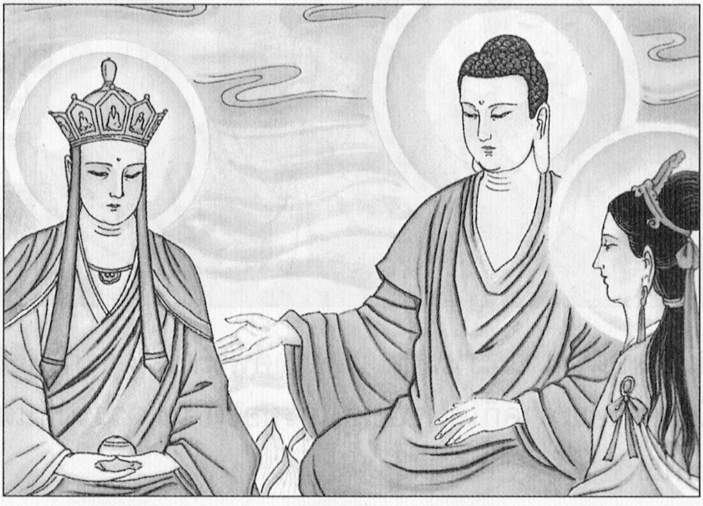
ดังนั้น นางพราหมณีจึงตั้งสัตยาธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระพุทธปฏิมาว่า **"ข้าพระองค์ขอบำเพ็ญกุศลบัตติทานโปรดสัตว์ในนรกอเวจีได้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์จนหมดสิ้น ตลอดเวลาทั่วทุกกัปในอนาคต ขออำนาจคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองให้ข้าพระองค์อย่าได้มีความเบื่อหน่ายต่อการสร้างบุญกุศลไปจนตลอดกาล...เทอญ"**

ในลำดับนั้น องค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงแปรพระพักตร์มาตรัสแก่พระมัญชุศรีโพธิสัตว์ว่า จ้าวแห่งจอมภูตผู้เป็นนายคุมนรกก็ได้รับส่วนบุญกุศลจากนางพราหมณีด้วย จนบัดนี้ก็ได้ไปจุติเป็น "**ธนกูฏโพธิสัตว์**" แล้ว

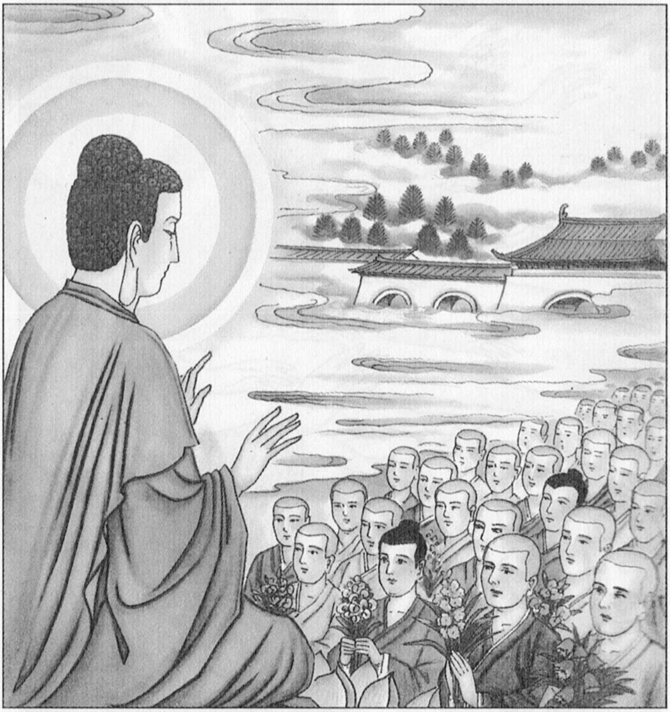
และนางพราหมณีผู้มีความกตัญญูกตเวทีอย่างแรงกล้ารูปนั้นก็คือ "**กษิติครรภ์โพธิสัตว์**" องค์นี้เอง

บทที่ 2
นิรมาณกายของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

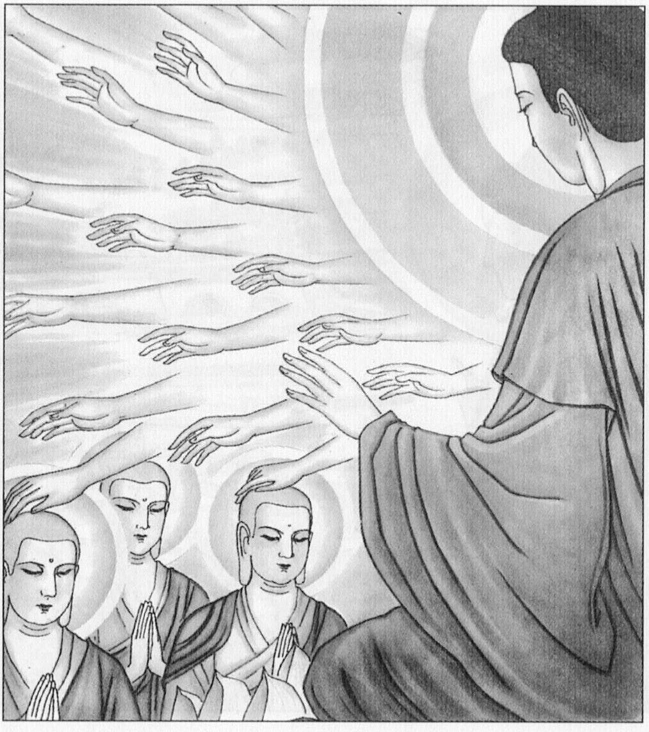

ในกาลบัดนั้น นิรมาณกายแห่งองค์พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์นับด้วยหมื่นแสนพระภาคก็ได้มาประชุมครบองค์ ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์อีกวาระหนึ่ง

ด้วยอำนาจพุทธบารมีอันทรงพลานุภาพ เป็นเสมือนแรงดึงดูดให้เหล่าพระโพธิสัตว์ เทพยดาและผู้สำเร็จอภิญญาญาณจำนวนมากมายมหาศาลมาประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน พระหัตถ์ของแต่ละองค์ก็ทรงประคองธูป ประทีปและช่อบุปผา นำมาน้อมถวายสักการะแด่องค์สมเด็จพระศากยมุนีพุทธเจ้า จนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์สว่างรุ่งเรืองไปด้วยทิพยรัศมีของสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทพยเจ้าทั้งปวง

เป็นเวลาหลายกัปหลายกัลป์มาแล้ว ทุกพระองค์ ณ ที่นั้นล้วนเคยตกอยู่ในอบายภูมิอันทุกข์ยากมาตลอด จนกระทั่งมาได้รับมหาเมตตาจากพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ฉุดช่วยให้สามารถบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จมรรคผลโดยลำดับ เหตุฉะนี้ จิตญาณของทุกพระองค์จึงต่างก็เบิกบานปีติยินดีที่ได้มาร่วมชุมนุมต่อเบื้องพระพักตร์แห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาโดยถ้วนหน้ากัน

บัดนั้น พระตถาคตเจ้าได้ทรงยื่นพระหัตถ์แผ่พระรัศมีสีม่วงประกายทองปรากฏเป็นพระหัตถ์ทิพย์นับพันนับหมื่นพระหัตถ์ ปกแผ่พุทธบารมีลงยังเหล่านิรมาณกายของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ ครั้นแล้วพระบรมศาสดาจึงทรงมีพระดำรัสว่า

"เราตถาคต...ได้โปรดเวไนยสัตว์ผู้ที่หลงติดอยู่ในวัฏฏสังสาร เพื่อให้พวกเขาได้ละเว้นจากสิ่งที่เลวร้าย แล้วหันกลับมาสร้างความดี แต่ทว่าหนึ่งในจำนวนสิบคนของปุถุชนในโลกก็ยังคงเป็นผู้ที่มีกมลสันดานฝังแน่นอยู่กับความชั่วช้าสามานย์อย่างยากที่จะเปลี่ยนได้

ตถาคตเองก็ได้นิรมาณกายออกไปนับหมื่นแสนรูปกายเพื่อเทศนาอบรมแก่บุคคลที่สอนยากเหล่านั้น เพื่อจะให้พวกเขาหลุดพ้นจากโลกีย์ทุกข์ ได้บรรลุสู่นิพพานอันเป็นแดนบรมสุขอย่างแท้จริง"

หากแม้นมีสรรพสัตว์ในโลกธาตุใดที่สมควรจะได้รับการโปรดด้วยพระพุทธกายแล้ว ตถาคตก็จักอวตารปรากฏภาคในรูปลักษณะที่ต่างกัน บ้างเป็นบุรุษ บ้างเป็นสตรี บ้างก็เป็นอสูร กระทั่งในรูปลักษณะแห่งขุนเขา ห้วยละหาน ลำธารต่างๆ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นอุบายในการเอื้อประโยชน์แก่สรรพสัตว์เหล่านั้น

ไม่ว่าจะปรากฏในรูปลักษณะขององค์อินทรา เทวเสนา มหาราชา พราหมณ์ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา กุมาร กุมารี นาค ยักษ์ คนธรรพ์ อสูร ครุฑ กระทั่งในรูปลักษณะพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ต่างรูปต่างเพศกัน ไม่เฉพาะปรากฏกายเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่นิรมาณกายของตถาคตทั้งหลายนั้นก็เพื่อจักไปแสดงธรรมโปรดเหล่าเวไนยสัตว์นั่นเอง

พระตถาคตเจ้าทรงมีพระดำรัสต่อไปว่า "ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ท่านได้เห็นเราตถาคตออกท่องเที่ยวเทศนาโปรดเวไนยสัตว์ตลอดจนเหล่าบุคคลผู้มีจิตใจอันหยาบกระด้างมามากมายเหลือคณานับ แม้กระนั้นสรรพสัตว์ที่แข็งกร้าวด้วยมิจฉาทิฐิก็ยังคงหลงเหลืออยู่อีกเป็นจำนวนมาก หากจะปล่อยให้สรรพสัตว์เหล่านั้นเป็นไปตามยถากรรม แน่นอนเหลือเกินว่าพวกเขาจักต้องตกลงสู่อบายภูมิและได้รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

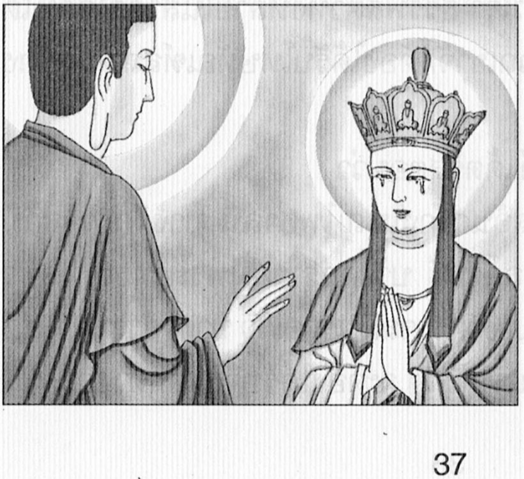
กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ท่านจงจดจำคำของเราที่ได้กล่าวไว้ ณ ดาวดึงส์เทวพิภพนี้ ขอให้ท่านจงลงไปโปรดเวไนยสัตว์ในสากลโลกนำพาพวกเขาให้ละจากการทำชั่วอันเป็นการตระเตรียมการณ์ไว้จนกว่าองค์พระศรีอาริยเมตไตรยจะเสด็จลงมาตรัสรู้บนโลก เวลานั้นผู้ใดได้สดับฟังพระสัทธรรมอันล้ำเลิศจากพระองค์แล้วสามารถบรรลุสู่ความรู้แจ้ง บุคคลผู้นั้นก็จะถูกรับไว้เป็นหน่อเนื้อพุทธางกูรสืบต่อไป"

บัดนั้น ครั้นพระพุทธดำรัสยุติลง นิรมาณกายแห่งองค์พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่ได้แบ่งออกไปมีจำนวนนับหมื่นแสนพระภาค ก็บังเกิดปีติซาบซึ้งจนน้ำพระเนตรเอ่อล้นไหลรินอาบพระพักตร์ และแล้วทุก

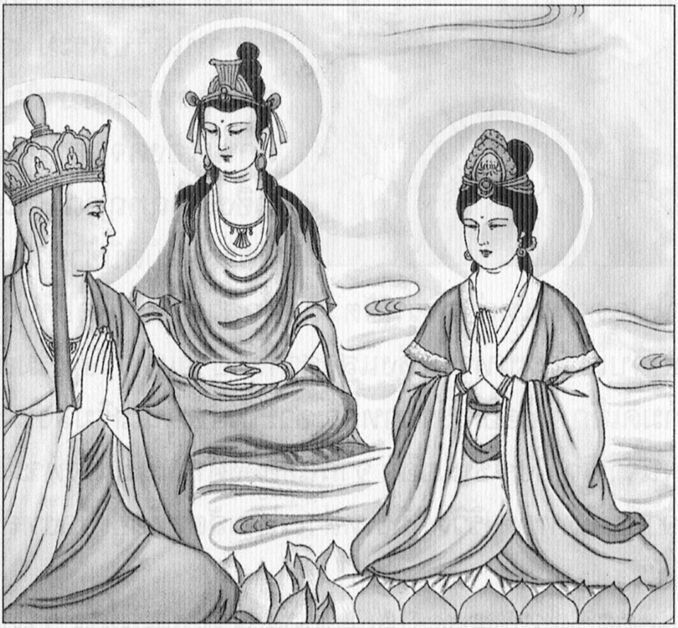
พระภาคจึงได้เข้าเป็นพระกายเดียวกันพร้อมกับ กราบทูลต่อองค์พระบรมศาสดาว่า "นานนับหลายอสงไขยกัปแล้วที่ตัวข้าบาทได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์จนสามารถสั่งสมไว้ซึ่งปัญญาญาณและอภิญญาที่ล้ำลึก บัดนี้ข้าบาทก็ได้แบ่งภาคออกไปฉุดช่วยเหล่าสรรพสัตว์ทั่วทุกสารทิศ เพื่อให้พวกเขาทั้งหลายได้กลับเข้าสู่หนทางแห่งแสงสว่างอย่างแท้จริง เริ่มตั้งแต่ผู้ที่ได้ทำความดีเล็กๆ น้อยๆ ข้าบาทก็จะช่วยเกื้อหนุนเสริมส่งให้การทำดีนั้นเพิ่มพูนจำเริญยิ่งๆ ขึ้นไปอีก จากนี้ขอองค์พระสมเด็จพระสัพพัญญูตถาคตเจ้าอย่าได้ทรงปริวิตกถึงเหล่าเวไนยสัตว์ที่อยู่เบื้องหลังอีกเลยพระเจ้าข้า"

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กราบบังคมทูลเช่นนี้ถึง 3 คำรบ ครั้นแล้วองค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงตรัสอนุโมทนากถาว่า "ด้วยมูลเหตุที่ตัวท่านได้บำเพ็ญธรรมสร้างบุญบารมีตามที่เคยตั้ง

ปณิธานเอาไว้ว่า จะขอโปรดสรรพสัตว์จนหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดให้หมดเสียก่อนจึงจะเข้าสู่นิพพาน ฉะนั้น จึงสมควรและเหมาะสมอย่างยิ่งแล้วที่ได้ดำรงอริยะฐานะเป็นมหาโพธิสัตว์สืบต่อไป"

บทที่ 3
วิบากกรรมและโทษทัณฑ์ของสรรพสัตว์

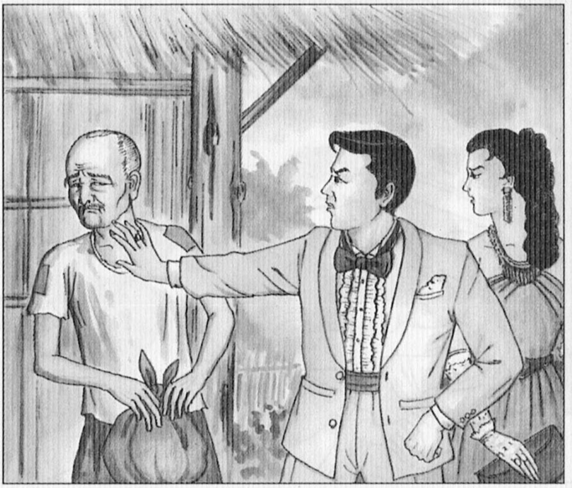

ขณะนั้น พระนางสิริมหามายาพระพุทธชนนีได้ทรงประณมกรขึ้นทูลถามพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า

“ข้าแต่พระมหาโพธิสัตว์เจ้า สรรพสัตว์ทั้งหลายในสากลโลกที่ได้ก่อบาปกรรมต่างๆ นานา พวกเขาจักต้องได้รับโทษทัณฑ์สถานใดบ้างพระเจ้าข้า”

พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ได้ตรัสตอบว่า

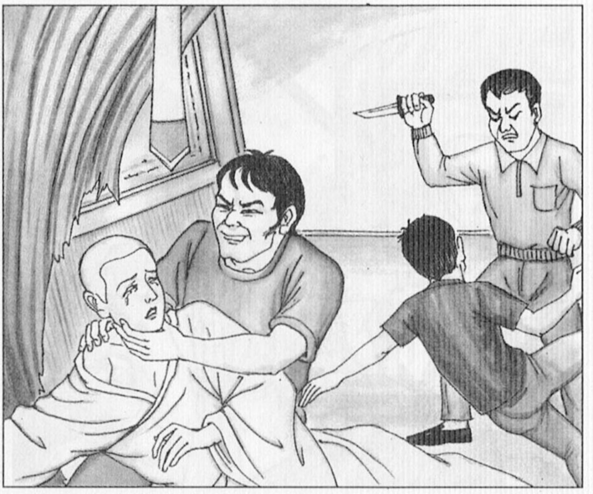
“ในมหาอนันตจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ บางจักรวาลก็มีเวไนยสัตว์ไปจุติ บางจักรวาลก็ไม่มี บางจักรวาลมีพระพุทธเจ้าเสด็จมาตรัสรู้ บางจักรวาลก็ไม่มี บางจักรวาลมีนรกอเวจี บางจักรวาลก็ไม่มี ฉะนั้น โทษทัณฑ์ที่วิญญาณบาปนั้นๆ จะต้องได้รับจึงแตกต่างกันไป”

"แต่สำหรับโทษทัณฑ์ของเหล่าคนบาปที่ก่อกรรมหนัก 5 สถาน ในโลกียโลกอันได้แก่ ผู้ที่ทำร้ายทุบตีฆ่าบิดามารดา ไม่กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ คนเหล่านี้จะต้องตกลงสู่นรกอเวจี ผู้ที่ตกนรกนี้จะต้องถูกเหล็กแหลมเสียบแทงร่างกาย ถูกความร้อนแผดเผาจนเวลาผ่านไปหมื่นแสนกัปโดยไม่มีวันจะได้ผุดได้เกิด

ผู้ใดที่ทำลายรูปเคารพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระพุทธปฏิมา ฉีกเผาทำลายพระคัมภีร์ หนังสือธรรมะ ก็จะต้องตกลงสู่นรกอเวจีเช่นกัน"

"ผู้ที่เบียดเบียนทำร้ายนักบวช นักพรต ผู้ทรงศีลหรือทำลายวัดวาอาราม โบสถ์วิหาร บุคคลเหล่านี้จักต้องตกลงสู่นรกอเวจีเช่นกัน

ผู้ที่แอบแฝงเข้ามาอยู่ในคราบนักบวช นักพรต เสแสร้งว่าตนเป็นผู้ปฏิบัติธรรม แต่มีจิตใจต่ำทราม ไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพุทธวินัย หลอกลวงคนทั้งหลายให้หลงเชื่อ ไม่รักษาศาสนสมบัติ คนพวกนี้จะต้องตกลงสู่นรกอเวจีอย่างแน่นอน"

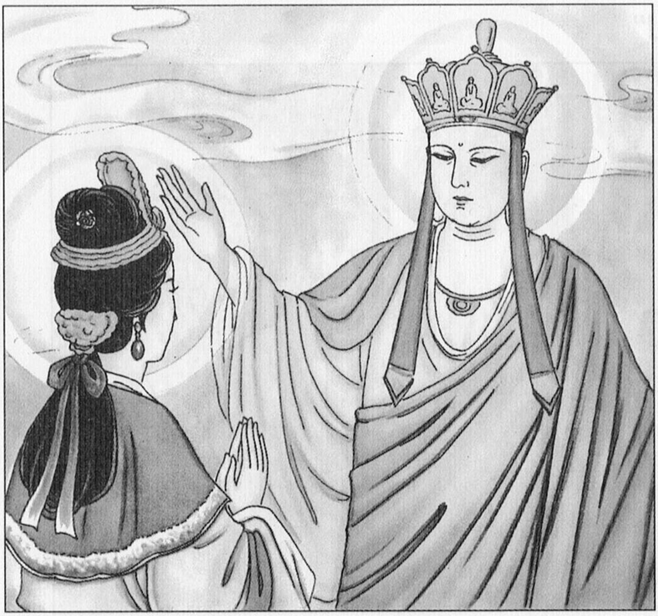

“หากผู้ใดลักขโมยทรัพย์สินของวัด เบียดบังเงินสร้างกุศลของศรัทธาสาธุชน ตลอดจนหยิบฉวย ยักยอกทรัพย์สิ่งของอันเป็นสมบัติของพระศาสนาและสาธารณะประโยชน์ สร้างความแตกแยกให้เกิดขึ้นในหมู่ภิกษุ นักบวช นักพรต ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม บุคคลประเภทนี้ก็จะต้องตกลงสู่นรกอเวจีเช่นกัน”

และแล้วพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จึงมีพระดำรัสสรุปความว่า

“หากบุคคลใดได้กระทำบาปหนักดังกล่าวแล้ว วิญญาณของเขาเหล่านั้นจักต้องได้รับโทษทัณฑ์อันสาหัสในนรกอเวจี ที่ซึ่งพวกเขาจะคร่ำครวญวิงวอนและหวังให้ความทุกข์ทรมานนั้นหยุดลงแม้เพียงเศษเสี้ยววินาทีก็ไม่อาจเป็นไปได้”

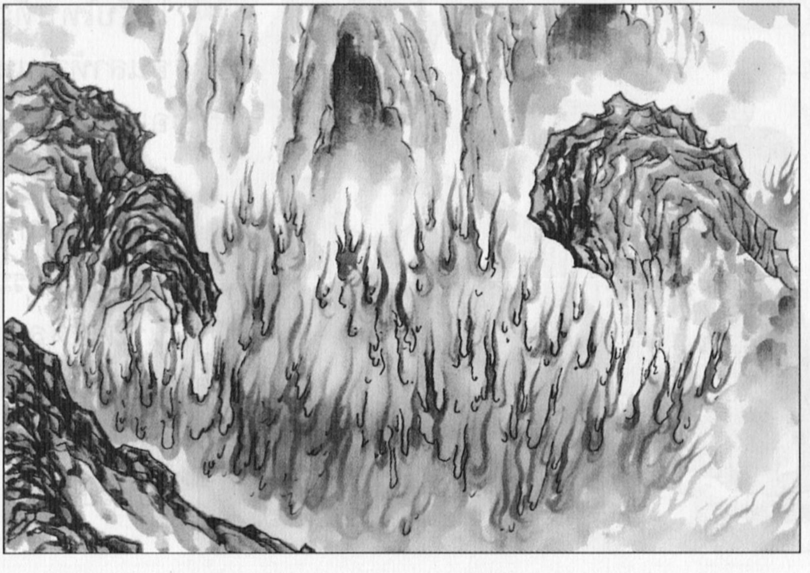

สมเด็จพระพุทธชนนีได้กราบทูลต่อไปว่า **“ที่กล่าวว่านรกอเวจีนั้น มีลักษณะเช่นไร พระเจ้าข้า”**

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จึงตรัสว่า “สาธุ สาธุ พระนางผู้เปี่ยมด้วยบุญญาธิการสูงส่ง อันแดนนรกทั้งหมดล้วนอยู่ภายในอาณาบริเวณจักรวาทบรรพต”

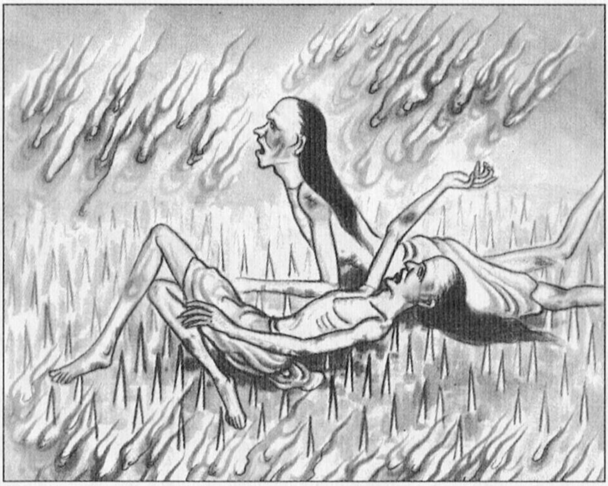
“ในนั้นมีขุมนรกใหญ่อยู่ 18 ขุม แต่ละขุมใหญ่จะถูกแบ่งออกเป็นขุมนรกรองลงไปอีก 500 ขุม และแต่ละขุมนรกรองเหล่านั้นก็ยังแยกออกไปเห็นขุมนรกย่อยอีกนับพันนับหมื่นขุม ซึ่งทั้งหมดมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป”

"แต่สำหรับนรกอเวจีอันเป็นขุมนรกที่อยู่ตรงใจกลางนั้น เป็นนรกขุมสุดท้ายและอยู่ลึกที่สุด บริเวณโดยรอบจะมีกำแพงเหล็กกั้นไว้ และมีเปลวไฟอันร้อนแรงลุกโหมอยู่ตลอดเวลา วิญญาณบาปที่ตกล่วงลงสู่นรกอเวจี จะต้องถูกเหล็กแหลมเสียบแทงร่างกาย ต้องถูกเผาไหม้ให้ได้รับความกระหายอย่างทุกข์ทรมาน ตั้งแต่พระอาทิตย์และพระจันทร์อุบัติขึ้น ไปจนกระทั่งถึงปรากฏมีเมฆมฤตยู อันแสดงว่าโลกจะบรรลัย

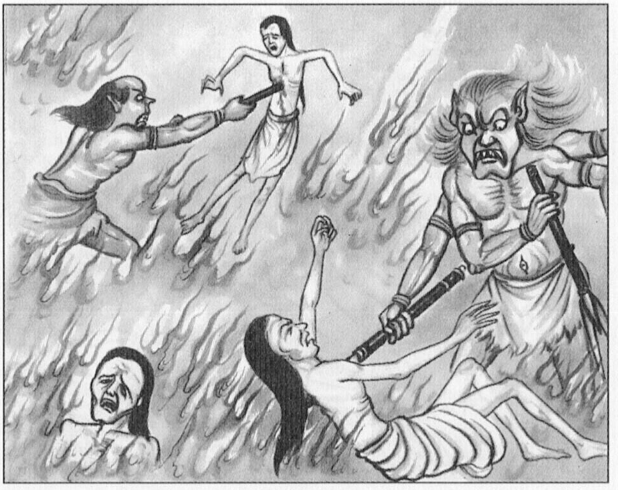
ภายในนรกอเวจีจะมีสุนัขเหล็ก งูเหล็ก คอยพ่นไฟและไล่ล่าวิญญาณบาปมิให้หลุดรอดออกไปได้"

"พื้นล่างของนรกขุมนี้ มีหนามเหล็กแหลมคมพุ่งขึ้นมาทิ่มแทงผู้ที่ตกลงไปจนร่างทะลุ ผู้ที่ก่อกรรมทำชั่วไว้มาก ร่างของเขาก็จะมีแต่รอยบาดแผลที่เหวอะหวะ โทษทัณฑ์ทั้งหมดที่วิญญาณบาปได้รับนั้นก็ล้วนแต่เนื่องด้วยบาปกรรมที่พวกเขาได้สร้างขึ้นมาเองทั้งสิ้น

มิหนำซ้ำวิญญาณบาปบางพวกก็ถูกเหล่าปีศาจร้ายมากมายซึ่งมีฟันแหลมคมดั่งมีด มีนัยน์ตาแดงเหมือนดวงไฟ มีมือเหมือนคีมเหล็ก พวกมันจะคอยไล่จับวิญญาณบาปเหล่านั้นมาฉีกร่างออกเป็นชิ้นๆ"

“ปีศาจนรกบางตัวจะเอากระบองเหล็กเสียบทะลุร่างของพวกเขา แล้วเหวี่ยงขึ้นไปบนอากาศ เมื่อตกลงมาก็จะเอาปลายกระบองที่แหลมคมนั้นรับไว้

นกเหล็กที่อยู่ข้างบนจะคอยบินโฉบลงมาจิกลูกตา ส่วนงูเหล็กบนพื้นก็จะคอยรัดคอวิญญาณเหล่านั้น”

“ข้อต่อแต่ละข้อของร่างกายจะถูกตอกด้วยตะปูยาวให้ติดแน่นอยู่บนเตียง บ้างก็ถูกดึงลิ้นออกมาเชือด บ้างก็ถูกแหวะท้องควักไส้ออกมาตัด

บ้างก็ถูกกรอกปากด้วยน้ำทองแดง บ้างก็ถูกมัดด้วยลวดเหล็กไฟ เมื่อเจ็บปวดทรมานจนสลบไปแล้ว ก็ถูกทำให้กลับฟื้นขึ้นมาใหม่ให้ต้องมารับความทุกข์ทรมานกลับไปกลับมาเช่นนี้นับแสนนับล้านครั้ง ความทุกข์ทรมานนี้ก็เป็นเพราะวิบากกรรมที่ตนได้ก่อขึ้นมาเอง”

‘วิญญาณบาปเหล่านั้นจะต้องได้รับโทษทัณฑ์อย่างแสนสาหัสอยู่เป็นเวลาถึงหมื่นแสนกัปโดยไม่มีทางจะหลุดรอดออกมาได้เลย ตราบจนกระทั่งนรกภูมิจะถึงกาลอวสาน วิญญาณบาปทั้งหมดก็จะถูกย้ายไปจองจำอยู่อีกจักรวาลหนึ่ง เป็นเช่นนี้เรื่อยไปไม่มีที่สิ้นสุด ด้วยเหตุที่วิญญาณบาปต้องไปรับความทุกข์ทรมาน **“อย่างไม่มีกำหนดสิ้นสุดแห่งกาลเวลา”** ดังนั้นจึงมีชื่อเรียกว่า **“มหานรกอเวจี”** และเหตุปัจจัยที่นำพาให้วิญญาณเหล่านั้นต้องตกลงสู่นรกอเวจีนี้ก็คือ การกระทำบาปหนัก 5 สถานดังกล่าวมาแล้ว’’

“ลักษณะของโทษทัณฑ์ในนรกอเวจี ซึ่งไม่มีกำหนดเวลา มีอยู่ 5 ประการคือ

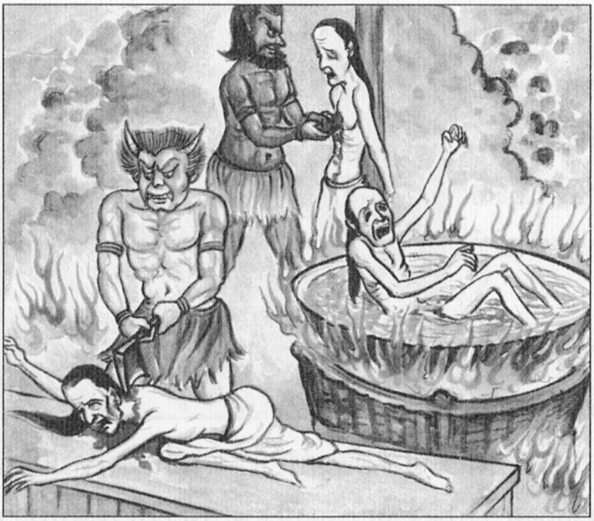
ประการที่ 1

วิญญาณบาปจะต้องได้รับโทษทรมานตลอดทั้งวันและกลางคืน ไม่มีการหยุดพักแม้แต่เสี้ยววินาที

ประการที่ 2 ขณะได้รับโทษทัณฑ์ วิญญาณบาปทั้งหมดจะต้องถูกทิ่มแทงจนเลือดไหลโทรมทั่วร่าง

ประการที่ 3 วิญญาณบาปจะต้องถูกทรมานด้วยเครื่องมือลงทัณฑ์หลายหลากชนิด ทั้งถูกแทงด้วยหอก ถูกทุบตีด้วยกระบองหนาม ถูกนกเหยี่ยว งู สุนัข ที่เป็นเหล็กไล่ล่าจิกกิน กระทั่งถูกเลื่อยตัดร่างให้ขาดเป็นสองท่อน และถูกโม่ยักษ์บดขยี้จนร่างแหลกเหลวเป็นต้น”

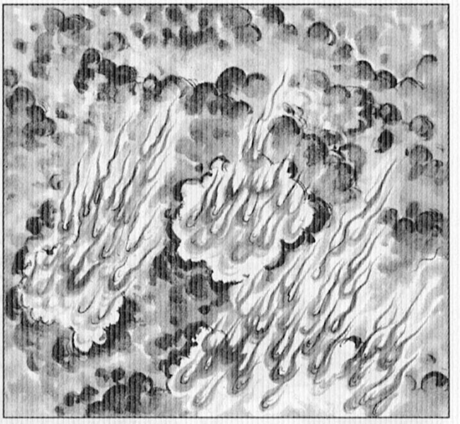

“นอกจากนั้น บางประเภทต้องถูกมัดตรึงไว้กับเสา แล้วควักเอาหัวใจไส้พุงออกมา บ้างก็ถูกถลกหนัง บ้างก็ถูกสับกระโหลกแล้วจับโยนลงสู่กระทะทองแดง บ้างก็ถูกนาบลงบนเตียงเหล็กที่ร้อนแดง

บ้างก็ถูกม้าเหล็กพ่นไฟ ไล่ติดตามกระทืบ บ้างก็ถูกน้ำทองแดงเทราดลงบนศีรษะ และในเวลาที่หิวโหยก็จะต้องกลืนกินก้อนเหล็กที่ร้อนระอุลุกเป็นไฟแทนอาหาร เวลาที่กระหายก็ถูกกรอกปากด้วยน้ำเหล็กร้อนๆ มันช่างน่าสยดสยองและสุดแสนจะเจ็บปวดยิ่งนัก”

“**ประการที่ 4** ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย เด็ก ผู้ใหญ่ หรือคนชรา ไม่ว่าจะเป็นสรรพสัตว์เหล่าใด หากกระทำบาปหนักดังกล่าวไว้จะต้องได้รับโทษทัณฑ์เสมอเหมือนกันหมด

ประการที่ 5 ในขุมนรกอเวจี วิญญาณบาปจะได้รับความทรมานอย่างสาหัสจนสลบไปแต่แล้วก็ต้องถูกทำให้ฟื้นขึ้นมาใหม่เป็นเช่นนี้นับแสนนับล้านครั้งโดย ไม่ได้ว่างเว้นแม้เศษเสี้ยววินาทีจนกว่าบาปเวรที่เขาได้กระทำจะหมดสิ้น

นรกอเวจีก็เป็นดังเช่นที่กล่าวมานี้แล **หากจะให้พรรณนาโดยละเอียดพิสดารนั้นแม้จะใช้เวลาเป็นกัปก็ยังไม่อาจสาธยายได้หมด**”

ในลำดับนั้น พระนางสิริมหามายา เมื่อได้สดับเรื่องราวนรกอเวจีจบลง ก็ทรงทอดถอนพระทัย พร้อมกับรำพึงว่า “อันตัวของหม่อมฉันนี้สุดปัญญาและเกินกว่าจะมีกำลังช่วยเหลือพวกเขาได้จริงๆ” จึงได้ประณมหัตถ์ถวายอัญชลี แล้วถอยกลับเข้าสู่ที่ประทับ

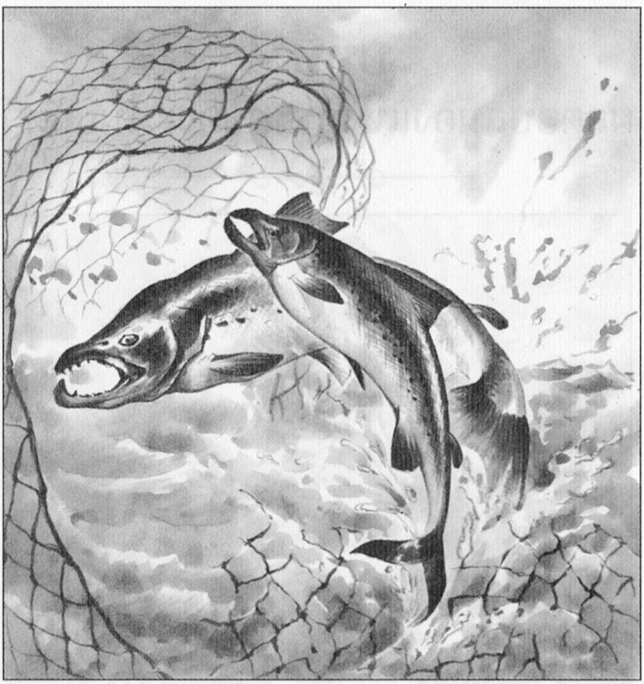
บทที่ 4
ผลตอบสนองแห่งกรรมของเวไนยสัตว์

ในขณะนั้น พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กราบบังคมทูลต่อพระพุทธองค์ว่า "ข้าแต่พระตถาคตเจ้า อันตัวข้าบาทนี้ได้อาศัยพึ่งพาพุทธานุภาพแห่งพระองค์ท่าน จึงสามารถนิรมาณกายออกไปฉุดช่วยเวไนยสัตว์ที่กำลังตกอยู่ในห้วงทุกข์ทั่วหมื่นพันโลกธาตุ

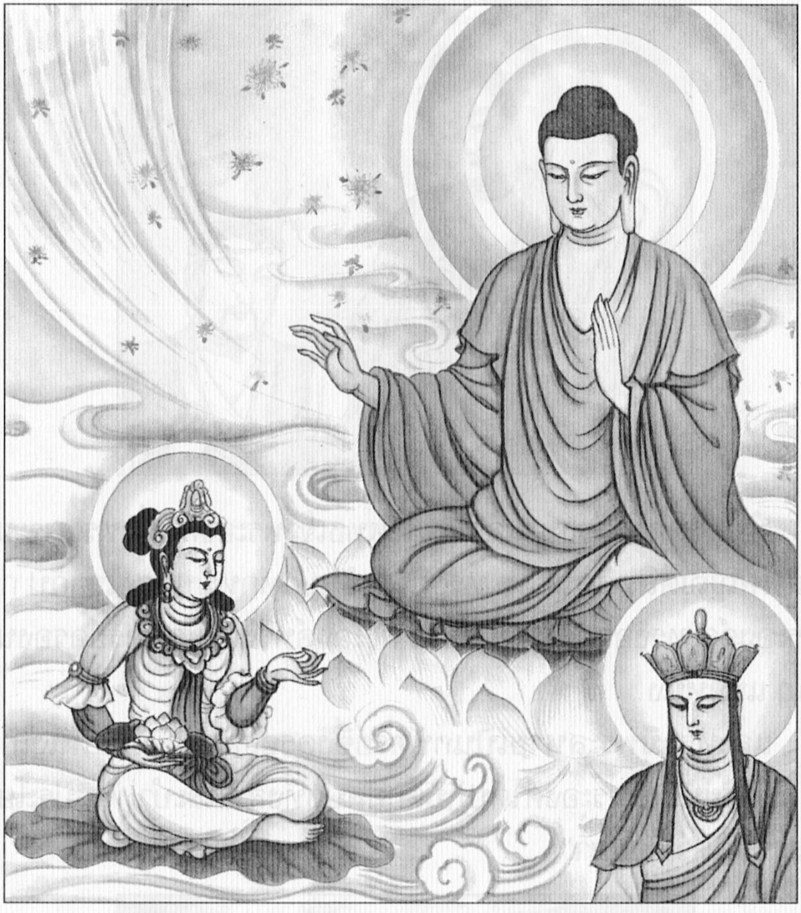
หากแม้นมิใช่ด้วยพระองค์ทรงเมตตาปกแผ่พระบารมีแก่ข้าบาทแล้ว ลำพังเพียงตัวของข้าบาทเองย่อมมิอาจจะกระทำเช่นนั้นได้ ครั้นบัดนี้มาได้รับพระบัญชาจากพระองค์ให้โปรดฉุดช่วยเวไนยสัตว์ที่ต้องจมอยู่ในอบายภูมิทั้ง 6 เพื่อรอคอยเวลาแห่งมหามิ่งมงคลกาลที่องค์พระศรีอาริยเมตไตรยจะลงมาตรัสรู้บนโลก ฉะนั้น ตัวข้าพระบาทยิ่งต้องช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากตามพระพุทธประสงค์ให้จงได้

ขอองค์พระตถาคตเจ้าทรงโปรดวางพระทัยเถิดพระเจ้าข้า"

ครั้นแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสแก่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า "บรรดาเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายที่ยังไม่หลุดพ้นนั้น จิตใจยังไม่มั่นคง จึงสร้างกรรมก่อเวรแปรผันไปตามสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จนทำให้ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏอันยาวไกลไม่มีที่สิ้นสุด เปรียบได้กับมัจฉาที่ถูกแหอวนล้อมไว้ แต่หลงเข้าใจผิดคิดว่าได้ว่ายอยู่ในกระแสชลที่กว้างใหญ่แม้จะมีบ้างที่พึ่งสามารถหลุดรอดออกมาได้ใหม่ๆ แต่ก็เป็นเพียงชั่วครู่ประเดี๋ยวเดียว แล้วก็ต้องกลับลงไปอยู่ในวงล้อมของแหอวนนั้นซ้ำอีก จนไม่มีวันหลุดรอดออกมาได้เป็นคำรบสอง

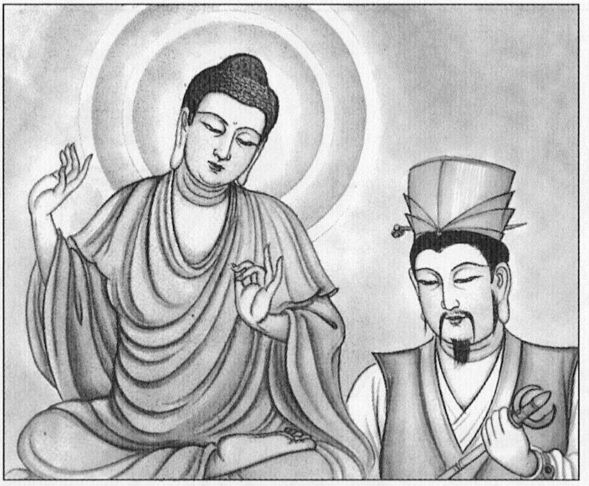
ปุถุชนที่มีความดื้อรั้นฝังแน่นในกมลสันดานเหล่านี้ เป็นผู้ที่ตถาคตหนักใจยิ่งนัก แต่เนื่องด้วยท่านมีปณิธานที่ยิ่งใหญ่ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ในอันจะฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งปวงให้พ้นทุกข์ นี่เองเป็นเหตุให้ตถาคตได้เบาใจลง"

ครั้นองค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ้นสุดพระดำรัสลง ขณะนั้นพระโพธิสัตว์นามว่า **สมาธิศวรราช** ได้กราบบังคมทูลว่า

"ข้าพระบาทใคร่ได้ยินได้ฟังเรื่องราวการบำเพ็ญบารมีในแต่ละชาติ ตลอดจนใคร่ทราบว่าพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้ทรงตั้งปณิธานอันใดไว้บ้าง ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงโปรดพระกรุณาลำดับความเป็นมาให้เหล่าข้าบาทได้ล่วงรู้ด้วยเถิด พระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์จึงตรัสตอบว่า "ขอให้พวกท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังตถาคตจะชี้แจงให้ทราบโดยละเอียด"

"ในอดีตกาลล่วงมาแล้ว มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่า **สัพพัญญุตสิทธิตถาคต** ทรงมีพระชันษาหกหมื่นอสงไขยกัป ก่อนที่พระองค์จะทรงออกภิเนษกรมณ์ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ครองนครเล็กๆ แห่งหนึ่ง

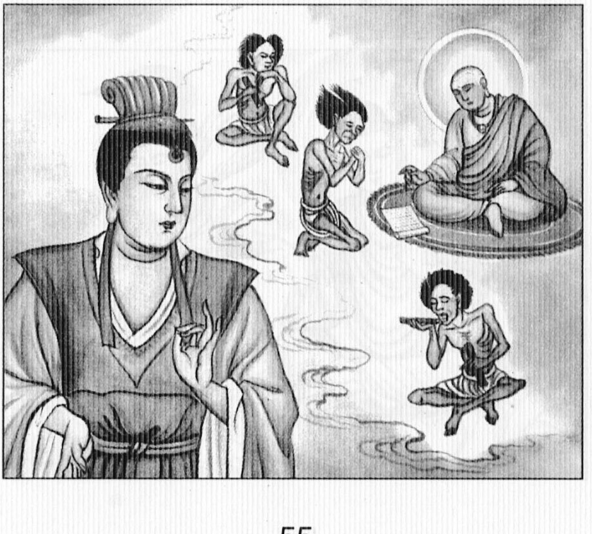
และทรงมีพระสหายเป็นกษัตริย์ซึ่งครองอยู่อีกเมืองหนึ่งใกล้ๆ กัน กษัตริย์ทั้ง 2 พระองค์ได้ปฏิบัติกุศลบถทั้งสิบและบำเพ็ญประโยชน์แก่สรรพสัตว์เรื่อยมา"

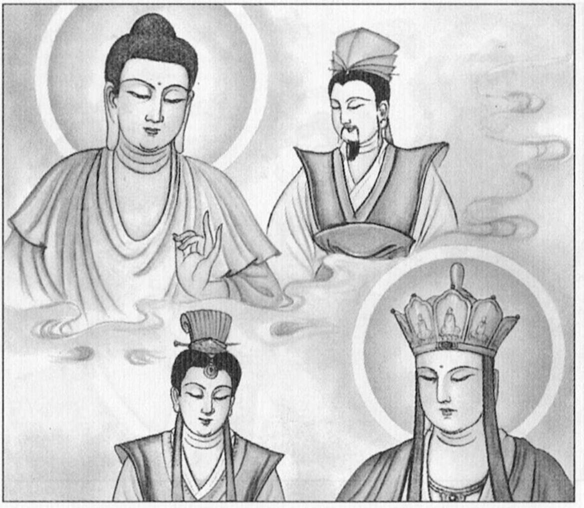

"ทั้งสองพระองค์ได้ทรงปรึกษาหากุศโลบายที่จะชักจูงพสกนิกรให้ตั้งอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม กษัตริย์พระองค์หนึ่งทรงตั้งปณิธานว่า ขอให้ได้สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเร็ว เพื่อจะได้มาโปรดเทศนาสั่งสอนสรรพสัตว์ให้บรรลุแจ้งสู่พระนิพพาน

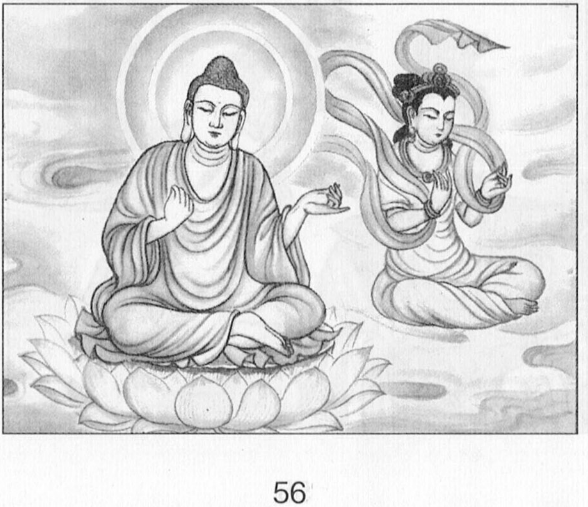
ส่วนกษัตริย์อีกพระองค์หนึ่งได้ทรงตั้งปณิธานว่า **ถ้าหากยังไม่สามารถโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากอกุศลกรรมจนบรรลุถึงสุคติหรือพระโพธิญาณแล้ว ก็จะไม่ขอเข้าสู่พุทธภูมิ"**

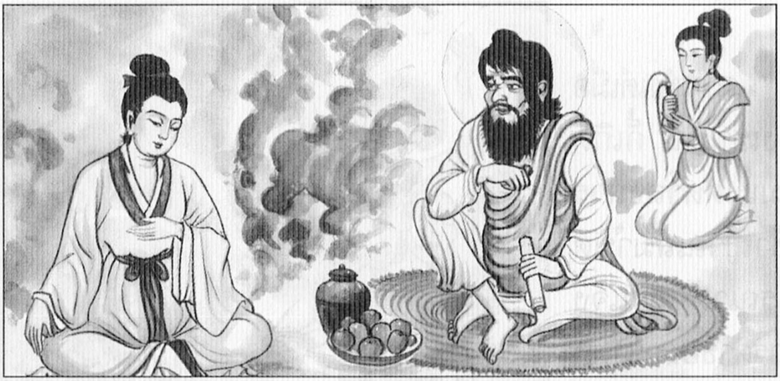

พระพุทธองค์ได้ทรงมีพระดำรัสสรุปความแก่ สมาธิศวรราช พระโพธิสัตว์ว่า "กษัตริย์ที่ทรงตั้งปณิธานขอให้ได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก่อนแล้วจึงจะโปรดสรรพสัตว์นั้นก็คือ **พระสัพพัญญุตสิทธิตถาคต** ส่วนกษัตริย์ที่ทรงตั้งปณิธานว่า จะขอโปรดสัตว์โลกก่อนแล้วจึงจะเข้าสู่พระพุทธภูมิก็คือ **พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์** นั่นเอง

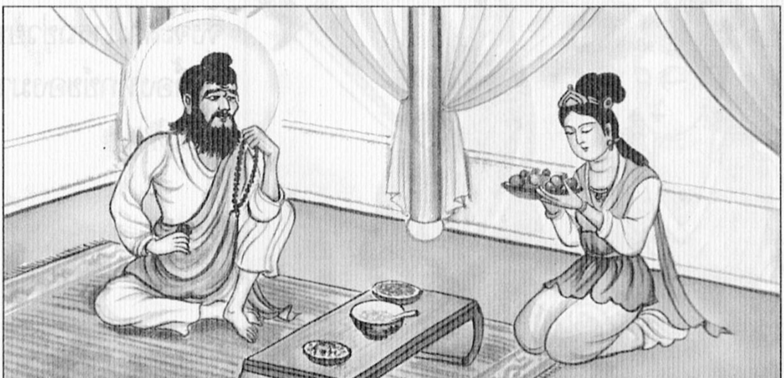
และแล้วในกาลต่อมาอีกยาวนาน ในสมัยของพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **วิศุทธิปัทมจักษุตถาคต** พระองค์ทรงมีพระชันษา 40 อสงไขย"

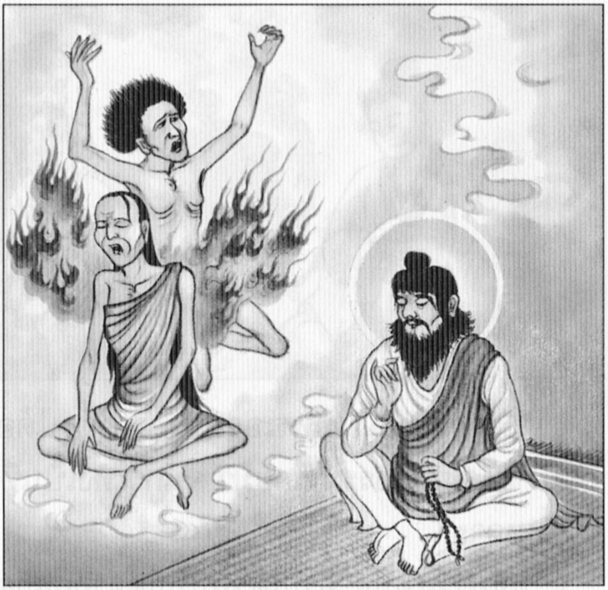

"ในระหว่างนั้นมีพระอรหันต์รูปหนึ่ง ได้ออกโปรดสรรพสัตว์ให้รู้จักบำเพ็ญกุศลธรรมเรื่อยมา จนกระทั่งเป็นที่เคารพเลื่อมใสแก่ปวงชนทั้งหลาย

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านได้รับนิมนต์จากกุลธิดาผู้หนึ่งนามว่า **มู่กวง** นางเป็นคนใจบุญ ชอบถวายทานแก่สมณพราหมณ์อยู่เนืองนิจ ในวันนั้นพระอรหันต์ได้เอ่ยถามนางว่า "เธอได้จัดถวายภัตตาหารอันประณีตเช่นนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ?" นางจึงตอบว่า "วันนี้เป็นวันคล้ายวันมรณะของมารดาข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ถวายภัตตาหารเจอันบริสุทธิ์เหล่านี้เพื่อประสงค์จะอุทิศส่วนกุศลผลบุญแก่มารดาที่ล่วงลับไป แต่ก็ยังไม่ทราบว่าเวลานี้มารดาของข้าพเจ้าไปเกิด ณ ที่ใดเลย"

“พระอรหันต์เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ก็เกิดความเมตตาสงสาร จึงเข้าญาณสมาบัติพิจารณาดูจนรู้แจ้งว่ามารดาของนางตกอยู่ในนรกอเวจี ได้รับทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส พระอรหันต์จึงกล่าวถามนางว่า

มารดาของนางเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ได้สร้างอกุศลกรรมอันใดไว้บ้าง บัดนี้จึงต้องตกอยู่ในห้วงทุกข์ที่แสนสาหัสเช่นนั้น

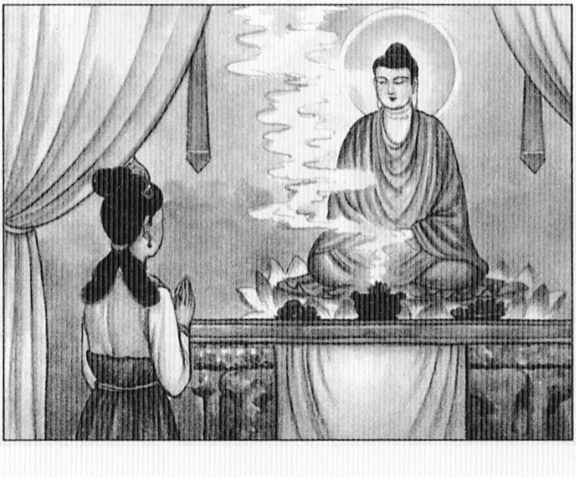
นางมู่กวงได้ตอบว่า มารดาของตนขณะยังมีชีวิตอยู่ ชอบกินอาหารจำพวกปลา เต่า และตะพาบน้ำ ฯลฯ โดยเฉพาะลูกของสัตว์เหล่านั้นนับเป็นจำนวนมิอาจประมาณได้ และแล้วนางก็ได้อ้อนวอนถามพระอรหันต์รูปนั้นว่า จะต้องปฏิบัติอย่างไร จึงจะสามารถช่วยปลดเปลื้องทุกข์ของมารดาตนได้”

"พระอรหันต์จึงชี้แนะแก่นางว่า "เธอจงสร้างรูปปฏิมากรรมของวิศุทธิปัทมจักษุตถาคตพุทธเจ้า ขึ้นประดิษฐานไว้กราบไหว้ สักการะบูชาและจงตั้งจิตแน่วแน่ภาวนาพระนามของพระองค์ท่านอย่างศรัทธาจริงใจ ทำเช่นนี้แล้วก็จะบังเกิดมหากุศลอย่างยิ่ง"

เมื่อนางได้สดับแล้วก็รีบปฏิบัติตามทันทีโดยนำเงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินในบ้านไปว่าจ้างให้ช่างมาปั้นรูปของพระพุทธเจ้าประดิษฐานไว้ ตลอดเวลาทุก ๆ วันนางเฝ้ากราบไหว้สักการะบูชา สวดภาวนาเบื้องหน้าองค์พระปฏิมาด้วยจิตศรัทธาแน่วแน่"

“เวลาผ่านไปเป็นลำดับ กระทั่งในคืนวันหนึ่ง นางมู่กวงก็ได้นิมิตเห็นพระรูปกายของพระพุทธเจ้าปรากฏ มีพระรัศมีสีทองอร่ามส่องสว่างไสวเจิดจ้า พระสรีระของพระองค์สูงใหญ่ดุจเขาพระสุเมรุ พระองค์ได้ตรัสแก่นางว่า “ดูก่อนกุลธิดา เธออย่าได้เศร้าโศกนักเลย อีกไม่นานมารดาของเธอก็จะมาเกิดใหม่ในบ้านของเธอเองและทารกนั้นก็จะสามารถพูดได้ทันทีที่เกิดความรู้สึก”

ครั้นต่อมา นิมิตนั้นก็เป็นจริงทุกประการคือ หลังจากนั้นไม่นาน สาวใช้คนหนึ่งในบ้านของนางมู่กวงก็ได้คลอดบุตรออกมา แต่ยังไม่ครบ 3 ราตรี ทารกนั้นก็ร้องไห้และพูดคร่ำครวญต่อนางว่า”

"แม่เป็นแม่ของเจ้า ตั้งแต่ที่เราจากกันไปเป็นเวลายาวนาน แม่ต้องตกอยู่ในนรกภูมิ แต่เนื่องด้วยอาศัยอานิสงส์ผลบุญของลูก แม่จึงได้มีโอกาสกลับมาเกิดเป็นลูกของสาวใช้ที่นี่

หากแต่ชาตินี้ แม่จะมีชีวิตอยู่เพียงแค่ 13 ปีก็จะต้องตายจาก แล้วกลับไปรับทุกขเวทนาในนรกอเวจีอีก ลูกเอ๋ย..เจ้าหาวิธีช่วยแม่ให้พ้นจากบาปกรรมและหนี้เวรนี้ด้วยเถิด"

นางมู่กวงได้ถามทารกนั้นว่า "หากเธอเป็นแม่ของเราแล้ว เธอทราบไหมว่าได้สร้างกรรมอันใดไว้จึงต้องตกลงสู่นรกภูมิ และทำให้ชาตินี้เกิดมาต้องอายุสั้น"

ทารกน้อยจึงตอบว่า "วงเวียนกรรมนั้นเกิด ๆ ดับ ๆ บาปบุญคุณโทษทั้งหลายที่ได้รับล้วนแต่ตัวเราเป็นผู้สร้างขึ้นมาเองทั้งสิ้น สมัยที่แม่มีชีวิตอยู่กับลูก แม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรม ข่มเหงทารุณแก่ข้าทาสคนใช้ ด้วยเหตุนี้เมื่อตายไปจึงได้รับทุกขเวทนาดังกล่าว ถ้าหากไม่ใช่เพราะลูกเป็นลูกที่กตัญญูสร้างบุญกุศลเพื่อฉุดช่วยแม่แล้วละก็ บาปกรรมอันหนักเช่นนี้ไม่รู้จะหลุดพ้นได้อย่างไร"

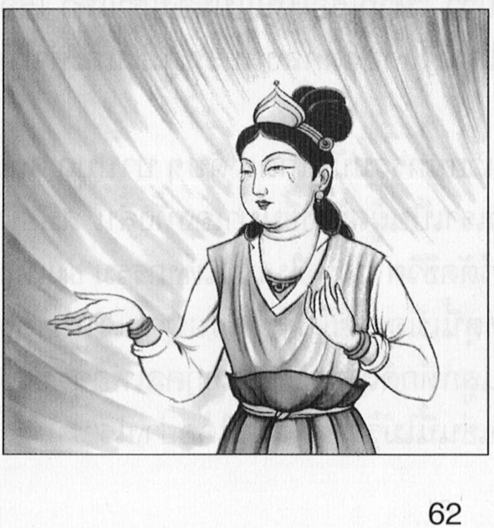
“นางมู่กวงได้ฟังดังนั้นก็ทราบว่าเป็นมารดาของนางจริง จึงเกิดความเวทนาสงสารยิ่งนัก นางได้ถามทารกน้อยถึงสภาพความทุกข์ในนรกว่าเป็นอย่างไร ทารกน้อยตอบว่า “อันความทุกข์ทรมานในนรกแม่ไม่สามารถจะสาธยายออกมาได้

ว่าเป็นอย่างไร รู้แต่ว่าระหว่างที่ต้องได้รับการทรมานอยู่นั้นมันช่างทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส ถึงจะพรรณนาอย่างไรก็ไม่มีวันจบสิ้น แม่ไม่อยากเอ่ยถึงมันอีกเลย”

เมื่อนางมู่กวงได้ยินแล้ว ก็รู้สึกสงสารมารดาอย่างจับใจจนน้ำตาไหลพรากอาบแก้ม นางได้เงยหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้าร่ำไห้พร้อมกับกล่าวว่า

“ข้าแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทั่วทุกทิศ ได้โปรดเมตตาต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด ขอให้มารดาของข้าพเจ้าจงหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานตลอดกาลนาน แม้นถึงกาลมรณะแล้วก็ขออย่าให้มีโทษหนักต้องตกนรกอเวจีอีกเลย เพื่อช่วยมารดาให้ได้รอดพ้นจากอบายภูมิตลอดไป

ข้าพเจ้าขอกล่าวสัจจาธิษฐานตั้งปณิธาณต่อหน้าเบื้องพระพักตร์ของพุทธปฏิมาว่า “ข้าฯ จะปลดเปลื้องสรรพสัตว์ใน 3 ภพให้รอดพ้นจากอบายภูมิจนไปสู่สุคติ หรือบรรลุพระโพธิญาณเมื่อข้าฯ กระทำได้สำเร็จเวลาใดจึงจะมุ่งสู่แดนพุทธภูมิ”

“ เมื่อกล่าวคำอธิษฐานจบ ขณะนั้นนางก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระพุทธองค์ตรัสว่า “เธอผู้มีมหาเมตตากรุณา เป็นผู้กตัญญูต่อมารดาและตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ เราได้พิจารณาเห็นแล้วว่าเมื่อมารดาของเธอถึงกาลมรณะก็จะเป็นเวลาที่อกุศลกรรมของนางหมดสิ้นลงด้วย ต่อไปนางจะได้ไปเกิดในตระกูลพราหมณ์ มีอายุยืนนานถึง 100 ปี เมื่อพ้นจากโลกนี้แล้ว จะได้ไปเกิดในแดนสุขาวดีมีอายุนับประมาณมิได้ ต่อไปภายหน้านางจะได้สำเร็จพระโพธิญาณโปรดสรรพสัตว์ทั่วทั้งไตรภพ”

และแล้วองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงมีพระราชดำรัสสรุปความแก่พระโพธิสัตว์สมาธิศวรราชว่า...

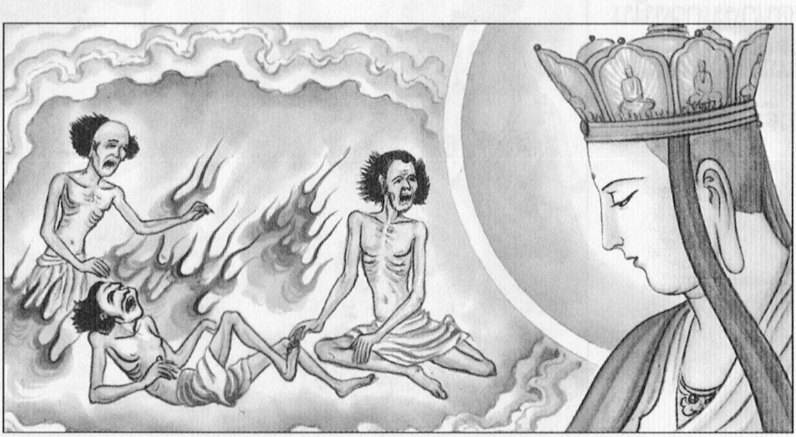
“พระอรหันต์ผู้มาโปรดนางมู่กวงนั้นบัดนี้ก็คือ **พระอักษยมติโพธิสัตว์**”

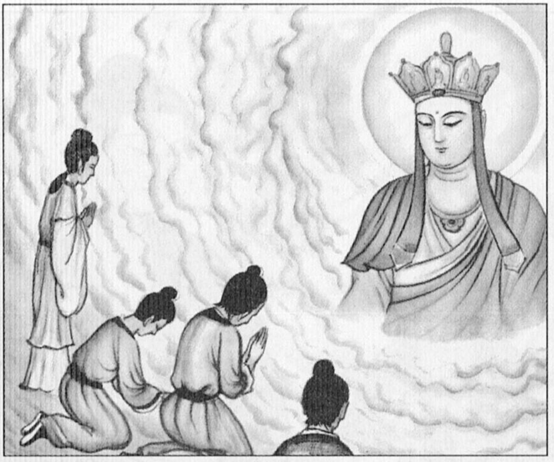

“ส่วนมารดาของนางมู่กวงนั้นบัดนี้ก็คือ **พระวิมุตติโพธิสัตว์** และนางมู่กวงในกาลนั้นก็คือ **พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์** ผู้ซึ่งตั้งแต่โบราณกาลได้กล่าวสัจจาธิษฐานขอตั้งปณิธานว่า จะโปรดฉุดช่วยสรรพสัตว์ทั้งหมดนั้นเอง

ในอนาคตกาลต่อไปภายหน้า หากผู้ใดไม่ตั้งมั่นอยู่ในความดี ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรมการเวียนว่ายตายเกิด เอาแต่สร้างบาปก่อเวร ไม่ดำรงตนอยู่ในเบญจศีล เห็นผิดเป็นชอบ ลบหลู่พระธรรมคำสอน บุคคลเช่นนี้ตายแล้วต้องไปเกิดอยู่ในภพภูมิของสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย”

"แต่ทว่า หากผู้ใดมีวาสนาได้พบพานผู้มีบุญโปรดเมตตาตักเตือนชี้แนะและสามารถสำนึกตน อีกทั้งมีจิตศรัทธานอบน้อมสักการะระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยความจริงใจแม้เพียงชั่วขณะจิตเดียวบุคคลผู้นั้นก็สามารถรอดพ้นอบายภูมิทั้งหลาย

และหากสาธุชนผู้ใดมีจิตศรัทธาถวายบูชาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยภัตตาหารอันปราศจากชีวิตและเลือดเนื้อสัตว์ สักการะด้วยธูปประทีป ดอกไม้ เครื่องหอมของล้ำค่า พร้อมทั้งได้ปฏิบัติบูชาด้วยการถือศีลกินเจ บุคคลเหล่านี้เมื่อสิ้นอายุขัยละจากโลกนี้ไปแล้วหากยังไม่บรรลุพระโพธิญาณก็จะได้ไปจุติอยู่บนสวรรค์เป็นเวลายาวนาน ครั้นเสวยผลบุญในเทวโลกสิ้นแล้วเมื่อลงมาจุติในโลกมนุษย์ก็จะเกิดอยู่ในตระกูลสูงและได้บุพเพนิวาสานุสติญาณโดยง่าย สามารถระลึกถึงชาติก่อนและบุญกรรมที่ทำไว้ในอดีต"

“ดูก่อน สมาธิศวรราชโพธิสัตว์ เธอผู้เป็นพระโพธิสัตว์แท้จริง พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์นั้นเปี่ยมด้วยบุญญาธิการและฤทธานุภาพอันล้ำเลิศเกินกว่าจะพรรณนาได้หมดสิ้น ขอบรรดาเหล่าโพธิสัตว์ทั้งหลาย จงจดจำสาระเรื่องราวพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ไว้ให้ดี เพื่อจะได้เป็นแบบอย่างในการเจริญรอยตามสืบไป”

พระโพธิสัตว์สมาธิศวรราชได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระตถาคตเจ้าขอพระองค์อย่าได้ทรงปริวิตกเลย ด้วยพุทธานุภาพและมหาเมตตาบารมีของพระองค์ท่าน เหล่าข้าบาททั้งปวงจักต้องลงไปเผยแผ่พระสูตรอันล้ำค่านี้ให้สรรพสัตว์ในสากลโลกได้ล่วงรู้” ครั้นกล่าวจบ พระโพธิสัตว์สมาธิศวรราชจึงน้อมถวายอภิวาทแล้วถอยกลับเข้าสู่แท่นอาสนะ

ขณะนั้น ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ได้ประคองอัญชลีขึ้นถวายอภิวาทแต่องค์สมเด็จพระศากยมุนีพุทธเจ้า แล้วกราบทูลว่า

"ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า องค์พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้ทรงตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่เป็นเวลาหลายชั่วกัลป์มาแล้ว แต่เหตุไฉนจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่สามารถฉุดช่วยเวไนยสัตว์ให้หมดได้ อีกทั้งยังต้องทรงตั้งอธิษฐานจิตครั้งแล้วครั้งเล่าเป็นด้วยเหตุใด ขอพระตถาคตเจ้าทรงโปรดพระกรุณาประทานอรรถาธิบายแก่เหล่าข้าบาทด้วยเถิด พระเจ้าข้า"

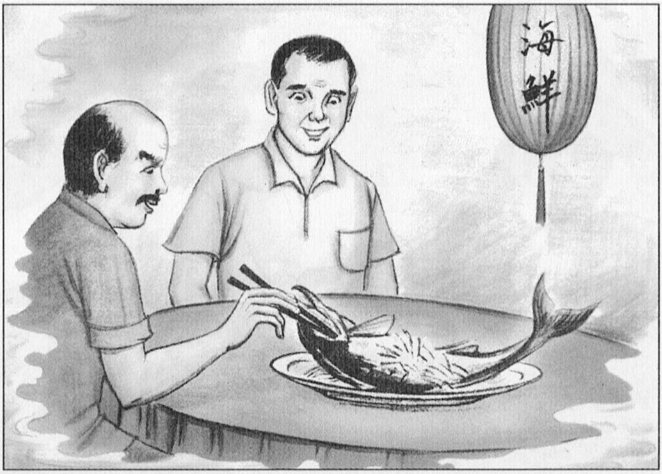
พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า "ดีแล้ว.. ข้อปุจฉานี้จะเป็นประโยชน์แก่พวกท่านและเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนาคตกาลด้วย บัดนี้เราจะวิสัชนาแยกแยะให้ท่านรู้ถึงจริยากิจที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้บำเพ็ญไว้ในโลกเบื้องล่าง"

พระพุทธองค์ได้ทรงประทานอรรถาธิบายแก่ท้าวจตุมหาราชทั้งสี่และที่ประชุมทั้งหมดว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย แม้พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จะได้ฉุดช่วยเวไนยสัตว์ให้รอดพ้นจากความทุกข์ทรมานในนรกภูมิมาแล้วจำนวนมากมายนับได้หลายชั่วกัปชั่วกัลป์แล้วก็ตาม

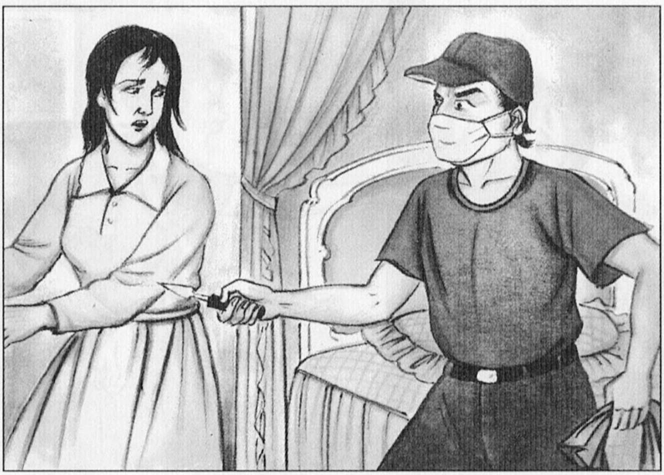
แต่การที่ท่านยังไม่อาจทำให้ข้อปณิธานสำเร็จลุล่วงได้ดังที่เคยอธิษฐานจิตไว้แต่แรกเริ่มนั้น ก็เนื่องด้วยมหาเมตตาจิตที่มีต่อสรรพสัตว์ในโลกียโลก เหตุเพราะท่านได้เพ่งพิจารณาดูแล้วว่า ต่อไปในอนาคตอันยาวไกล จิตใจของสรรพสัตว์บนโลกก็จะยิ่งเสื่อมทรามลงด้วยแรงแห่งกรรมชั่วที่พวกเขาได้สั่งสมพอกพูนขึ้นจะยิ่งทำให้ผูกมัดสรรพสัตว์ และยิ่งทำให้การโปรดฉุดช่วยเป็นไปได้ยากลำบากขึ้นไปอีก

ดังนั้น ไม่ว่าพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จะแบ่งภาคออกเป็นหมื่นเป็นแสนภาค แต่ทว่าทุกภาคของท่านก็จักยังคงอธิษฐานจิตอีกครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการตอกย้ำข้อปณิธานที่มีมาแต่เดิมนั้นให้หนักแน่นลงไปอีก และตลอดเวลาทุกยุคทุกสมัย ท่านจะค้นหาวิธีการอันเหมาะสมมาโปรดเวไนยสัตว์เหล่านั้น ตามควรแก่เหตุผล แก่บุคคล แก่สภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนไป”

หากเมื่อใดที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้พบเห็นผู้ที่ชอบกินชีวิตกินเลือดกินเนื้อของสัตว์ทั้งหลาย ท่านก็จะกล่าวเตือนบุคคลผู้นั้นว่า **“จงอย่าเข่นฆ่าชีวิตและกินเลือดกินเนื้อผู้อื่นเลย มิเช่นนั้น ท่านจะต้องได้รับกรรมสนองให้อายุสั้น”**

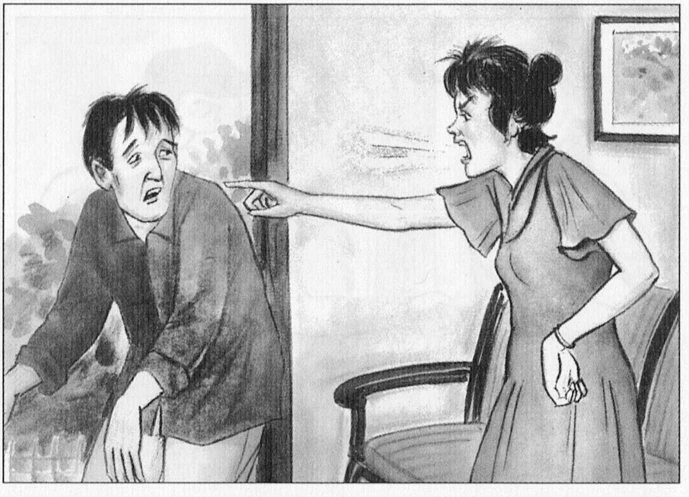
หากท่านได้พบเห็นผู้ที่ชอบลักขโมย ท่านก็จะกล่าวตักเตือนว่า **“จงเลิกเป็นโจรลักขโมยเสียเถิด มิเช่นนั้น ในอนาคตท่านจะต้องมีชีวิตที่อาภัพ ยากจนข้นแค้น นี่คือผลกรรมตามสนอง”**

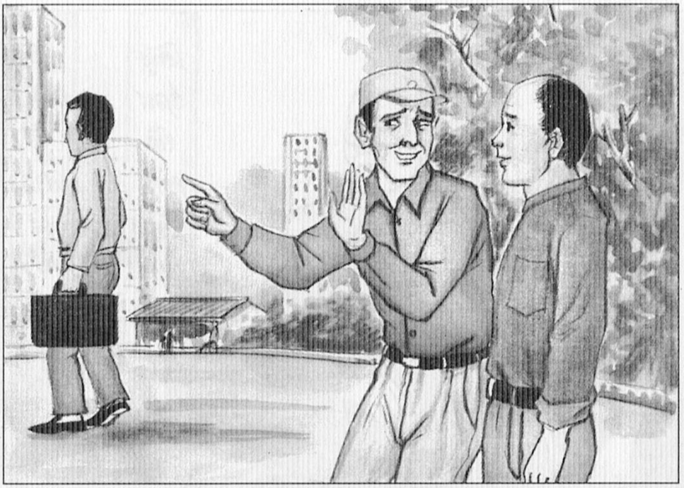

หากได้พบเห็นผู้ที่หลงมัวเมาในตัณหา ประพฤติผิดในกาม ท่านก็จะกล่าวตักเตือนว่า **"จงอย่าประพฤติผิดในกามอีกเลย มิเช่นนั้นกรรมก็จะสนองให้ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จำพวกนกกา"**

หากพบคนปากร้าย ท่านก็จะกล่าวเตือนว่า **"อย่าได้กล่าวคำหยาบคาย ด่าทอว่าร้ายผู้อื่นอีกเลย มิเช่นนั้น กรรมจะสนองให้ญาติพี่น้องต้องทะเลาะเบาะแว้งแก่งแย่งชิงดีกันเอง"**

หากพบคนที่ชอบนินทาผู้อื่น ท่านก็จะเตือนว่า **“อย่าครหานินทาผู้อื่นอีกเลย มิเช่นนั้น กรรมจะสนองให้ปากของท่านพุพองเน่าเหม็นและเป็นใบ้”**

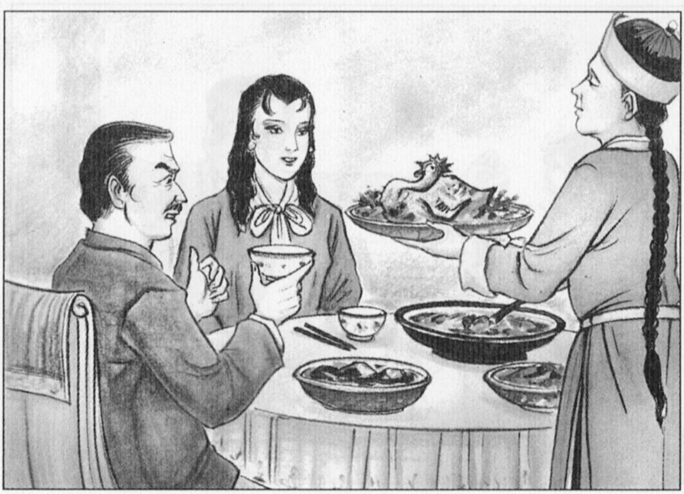
หากพบคนที่มีอารมณ์ร้าย ชิงชังเคียดแค้นผู้อื่นท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่าเป็นคนเจ้าโทสะอาฆาตพยาบาทอีกเลย มิเช่นนั้น ต่อไปจะต้องมีรูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์ ผิวพรรณทราม”**

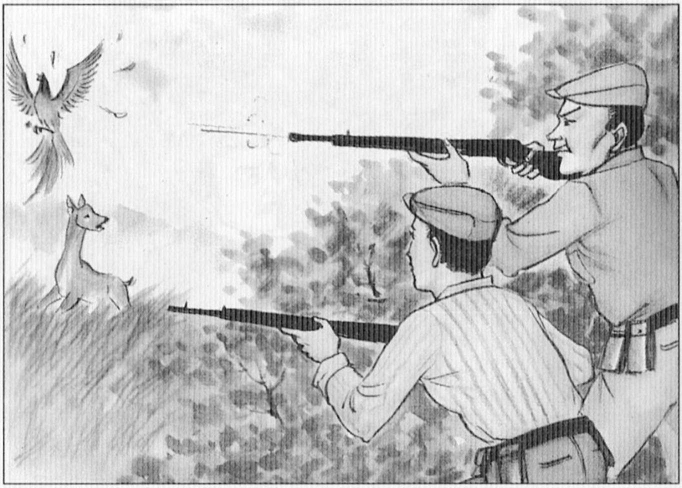

หากพบคนที่ตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมทำบุญทำทาน ท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่าตระหนี่ถี่เหนียวนักเลย มิเช่นนั้น สิ่งที่หวังจะไม่มีวันสมปรารถนา”**

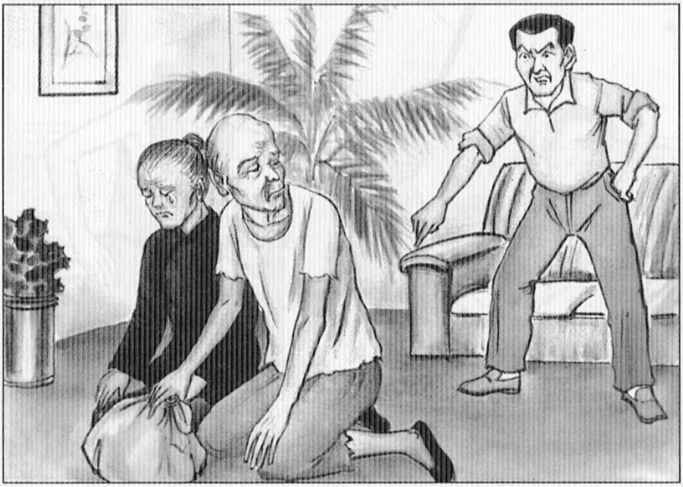
หากพบบุคคลที่เห็นแก่กิน ฟุ่มเฟือย ไม่รู้จักประมาณ ท่านก็จะเตือนว่า **“การกินอยู่ควรรู้จักมัธยัสถ์ มิเช่นนั้น ร่างกายจะสะสมแต่โรคภัย ต่อไปจะต้องอดๆ อยากๆ”**

หากพบคนที่ชอบล่าสัตว์ ทำลายชีวิตผู้อื่น ท่านก็จะเตือนว่า "จงอย่าเบียดเบียนสัตว์เลย มิเช่นนั้น กรรมจะสนองให้ต้องประสบอุบัติภัยต้องพิการและตายอย่างน่าอนาถ"

หากพบคนที่ไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ ท่านก็จะตักเตือนว่า "จงอย่าอกตัญญูต่อผู้มีพระคุณเป็นอันขาด มิเช่นนั้น จะถูกฟ้าผ่า ถูกธรณีสูบ"

หากพบผู้ที่ชอบเผาทำลายป่า เพื่อไล่ล่าสัตว์ ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าเผาทำลายป่าเลย มิเช่นนั้นกรรมจะสนองให้ต้องเป็นคนบ้าสติวิปลาสและฆ่าตัวตาย"**

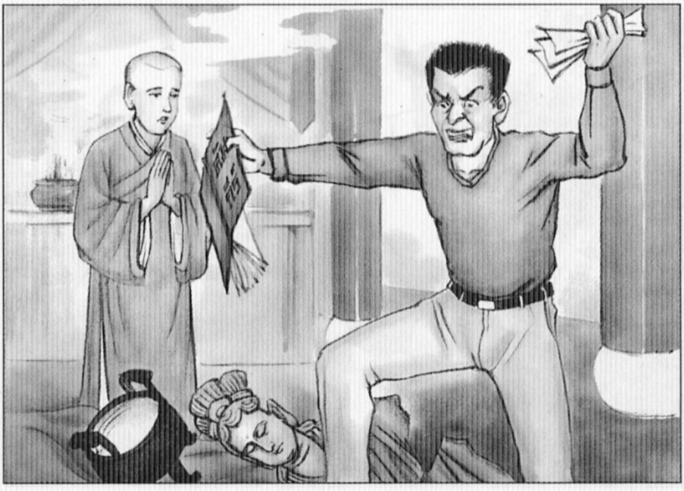
หากพบบิดามารดาเลี้ยงที่ชอบทารุณลูกเลี้ยง ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าประพฤติเช่นนั้นเลย หาไม่แล้วชาติหน้าจะต้องเกิดมาถูกผู้อื่นเฆี่ยนตีเป็นประจำ"**

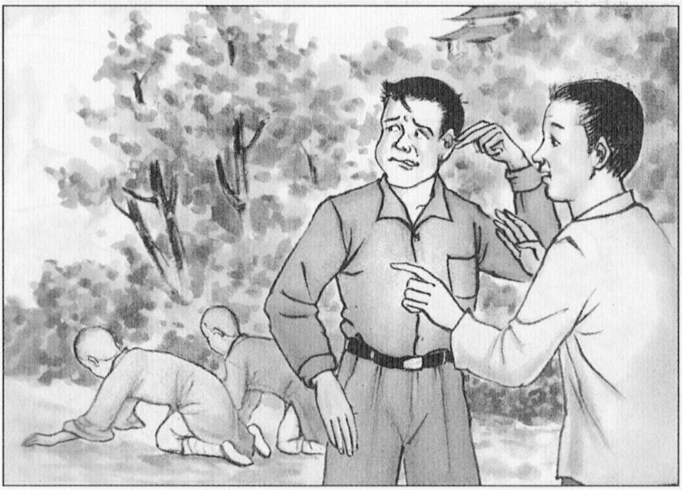

หากพบคนที่ชอบใช้แหอวน ตาข่าย ดักจับนกปลา ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าดักจับสัตว์ที่น่าสงสารอีกเลย มิเช่นนั้น กรรมจะสนองให้ต้องพลัดพรากจากสามีภรรยาและบุตรธิดาของตน"**

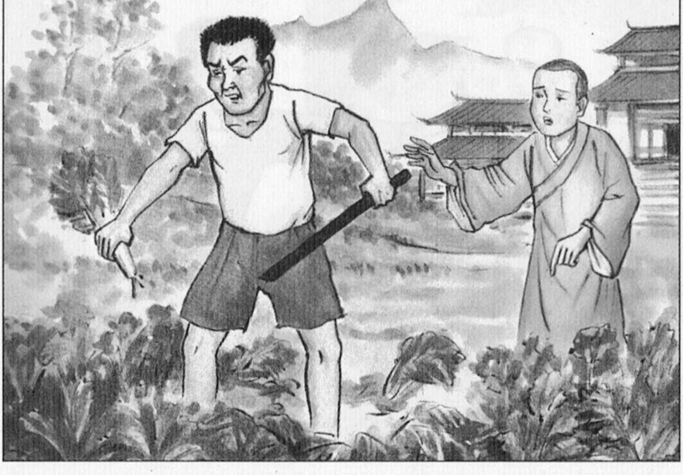
หากพบคนที่ทำลายรูปเคารพ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เบียดเบียนผู้ประพฤติธรรม ฉีกเผาหนังสือธรรมะ ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าประพฤติเช่นนั้นอีกเลย หาไม่แล้วชาติหน้าจะต้องเกิดเป็นคนพิการ หูหนวก ตาบอด"**

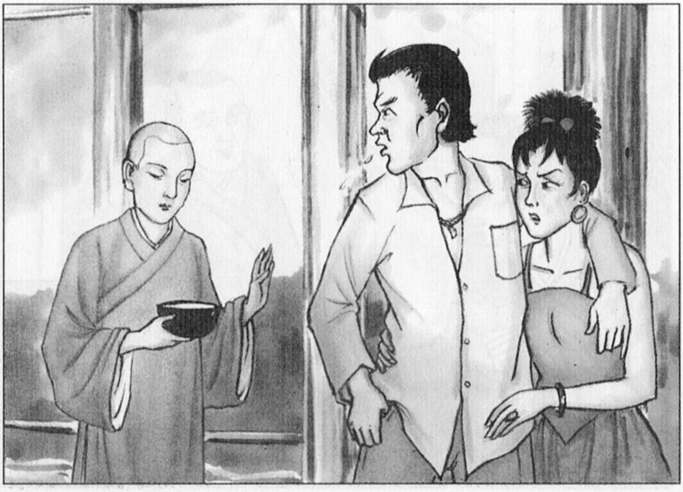

หากพบคนที่ชอบดูถูกผู้ประพฤติธรรม ท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่าลบหลู่ดูหมิ่นผู้ประพฤติธรรมเลย มิเช่นนั้น วิญญาณจะต้องตกสู่นรกอเวจีไม่ได้ผุดได้เกิด”**

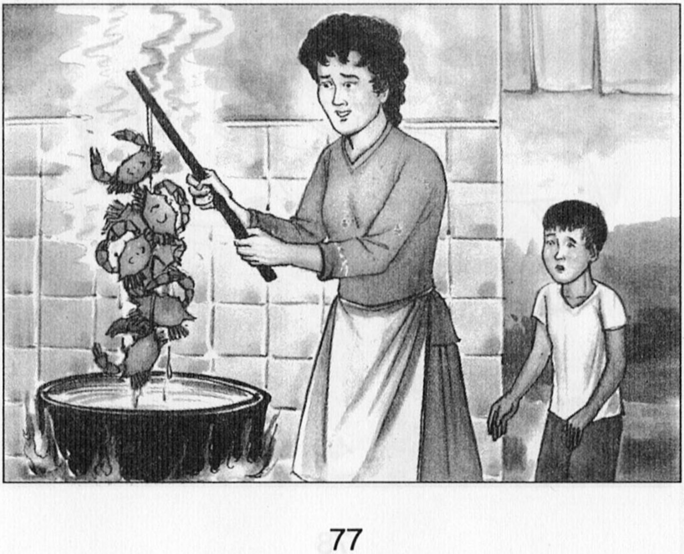
หากพบคนที่ชอบลักขโมย ทำลายศาสนสมบัติ ท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่าทำเช่นนั้นอีกเลย มิเช่นนั้น จะต้องไปเกิดเป็นเปรตได้รับทุกข์ทรมานเป็นเวลานานแสนนาน”**

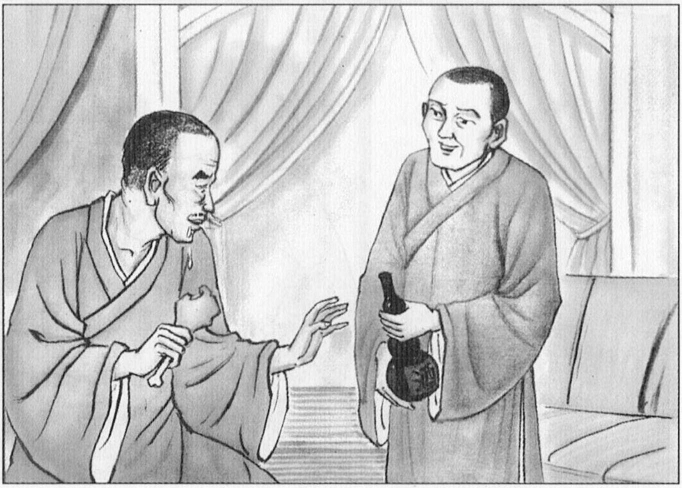

หากพบคนที่ดุด่าว่าร้ายผู้ทรงศีล ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าประพฤติเช่นนั้นอีกเลย หาไม่แล้วจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานนับชาติไม่ถ้วน"**

หากพบคนที่ชอบทารุณสัตว์โดยใช้น้ำร้อนลวก ใช้ไฟเผา ใช้มีดสับร่างทั้งเป็น ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าทารุณสัตว์เลย มิเช่นนั้นต่อไปจะต้องประสบเคราะห์กรรมดุจเดียวกัน"**

หากพบผู้ที่ออกบวชแล้ว ไม่ถือศีลกินเจ ผิดต่อคำสัตย์ปฏิญาณ ท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่าประพฤติตนเช่นนั้นอีกเลย หาไม่แล้วจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์ที่หิวโหย อดๆ อยากๆ”**

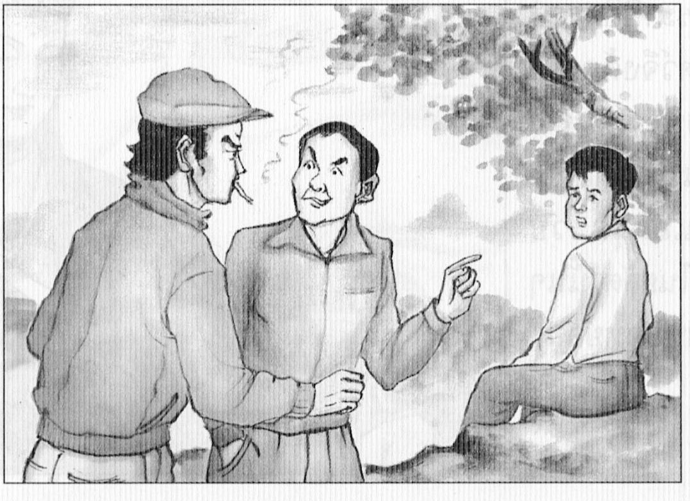
หากพบคนที่ไร้เหตุผล ใช้แต่อารมณ์ ชอบขว้างปาทำลายข้าวของ ท่านก็จะเตือนว่า **“จงอย่ากระทำเช่นนั้นอีกเลย มิเช่นนั้น กรรมจะสนองให้ต้องยากจนค่นแค้นแสนสาหัส”**

หากพบคนที่ชอบคุยโวโอ้อวด เย่อหยิ่งต่อผู้อื่น ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่ายโสโอหังเลย มิเช่นนั้น จะต้องไปเกิดเป็นคนต่ำต้อยเป็นข้าทาสรับใช้ผู้อื่น"**

หากพบคนที่ชอบยุแหย่ให้ผู้อื่นแตกแยกกัน ท่านก็จะเตือนว่า **"จงอย่าประพฤติเช่นนั้นอีกเลย หาไม่แล้ว กรรมจะสนองให้ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ที่ไม่มีลิ้น"**

หากพบคนที่ทุจริต ฉ้อราษฎร์บังหลวง เห็นผิดเป็นชอบ ถือเงินเป็นอำนาจ ท่านก็จะเตือนว่า **“คนที่คดโกง ทุจริตติดสินบน กรรมจะสนองให้ต้องได้ไปเกิดอยู่ในถิ่นแห้งแล้งทุรกันดาร”**

“ทั้งหมดที่ได้สาธยายมานั้น เป็นเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของบาปกรรมที่สรรพสัตว์ในโลกได้ก่อขึ้น และผลกรรมที่พวกเขาจักต้องได้รับ ฉะนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมาตราบจนกระทั่งบัดนี้พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จึงต้องใช้วิธีการที่เหมาะสมต่างๆ นานา มาโปรดชี้แนะและฉุดช่วยเหล่าเวไนยสัตว์นั้นๆ อย่างมิหยุดหย่อน”

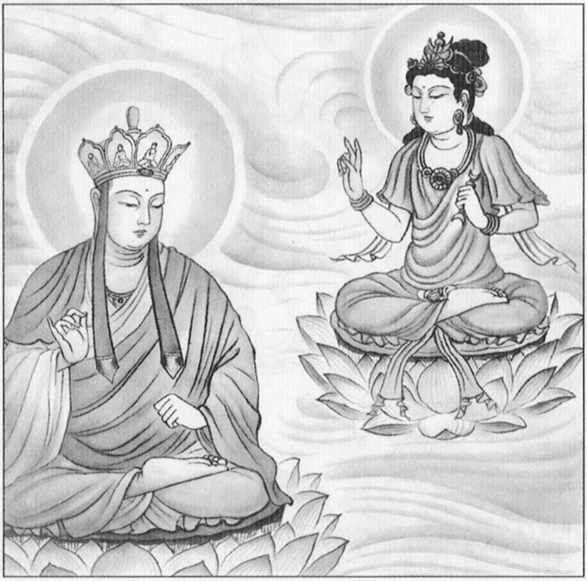

"สรรพสัตว์ที่ได้สร้างบาปกรรมจักต้องถูกลงโทษทัณฑ์ให้อยู่ในนรกเป็นเวลายาวนานหลายชั่วกัปชั่วกัลป์ ฉะนั้น ขอให้พวกท่านจงพิทักษ์รักษาแดนสวรรค์และโลกมนุษย์ไว้ให้ดี จงอย่าให้เหล่าปีศาจมาร ผีนรก และวิญญาณบาปทั้งหลายได้ล่วงล้ำขึ้นมาชักจูงมอมเมาสรรพสัตว์ในโลกียโลกให้หลงเข้าสู่ทางผิดจนก่อกรรมทำเข็ญต่อไปอย่างไม่รู้จักจบสิ้น"

เมื่อท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ได้สดับพระพุทธบรรหารดังนี้แล้ว ต่างก็ทรงทอดถอนพระทัย และบังเกิดจิตเวทนาสงสารเวไนยสัตว์ในโลกียโลกจนถึงกับหลั่งน้ำพระเนตร

กาลนั้นจอมเทพผู้อภิบาลรักษาโลกทั้งสี่พระองค์ได้ประณมหัตถ์กราบถวายอภิวาท แล้วจึงถอยกลับเข้าที่ประทับ

บทที่ 5
อบายภูมิและสภาพการณ์ในนรก

ในขณะนั้น พระมหาสถามปราปต์โพธิสัตว์ได้กล่าวต่อพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า "ข้าแต่ท่านผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตา ขอท่านได้โปรดอรรถาธิบายแก่ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ตลอดจนทวยเทพ นิกรเทวาและสรรพสัตว์ทั้งหลายทุกหมู่เหล่าให้ได้รู้ถึงความหมายของ **"อบายภูมิ"** และสภาพการณ์ในนรก ทั้งนี้เพื่อให้บรรดาสรรพสัตว์ในอนาคตกาลที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน จะได้มีข้อเตือนสติพวกเขาว่า บาปบุญและเวรกรรมนั้นมีจริง หวนกลับใจหันมาปฏิบัติธรรมกันเถิด"

พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กล่าวแก่ที่ประชุมว่า "วันนี้ข้าพระองค์ได้รับพระมหาเมตตาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและบารมีแห่งพระโพธิสัตว์เจ้าทุกพระองค์เกื้อหนุน จึงจะขอสาธยายถึงความหมายของ **"อบายภูมิและสภาพการณ์ในนรก"** โปรดสดับฟังเถิด"

"อบายภูมิ" หมายถึงภูมิที่ไม่เจริญ แบ่งเป็นภูมิย่อยจากต่ำสุดแล้วสูงขึ้นไปโดยลำดับนี้

1. นิรยภูมิ คือภูมินรกอันประกอบด้วย **มหานรก**เป็นนรกขุมใหญ่ **อุสสุทนรก**เป็นนรกที่ล้อมรอบมหานรก **ยมโลกนรก**เป็นนรกที่ล้อมรอบมหานรกและอุสสุทนรก **โลกันตนรก**เป็นนรกที่อยู่นอกจักรวาลซึ่งมีแต่ความมืดมิด

2. เปตติวิสัยภูมิ คือแดนเปรต เป็นที่อยู่ของสัตว์นรกผู้ห่างไกลจากความสุข ไม่มีที่สถานที่อยู่โดยเฉพาะ เป็นชีวิตที่น่าสมเพช ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความอดอยากหิวโหย มีความหิวกระหายอย่างแสนสาหัส มิได้บริโภคอาหารเลย

3. อสูรกายภูมิ คือแดนของวิญญาณบาปที่ต้องทุกขเวทนาเพราะความกระหายน้ำ พวกอสุรกายมีความทุกข์ทรมานคล้ายกับพวกเปรต

4. ติรัจฉานภูมิ คือโลกของสัตว์ผู้มีลำตัวไปตามขวาง ต้องคว่ำอกเดินไปแบ่งเป็น 4 พวกคือ

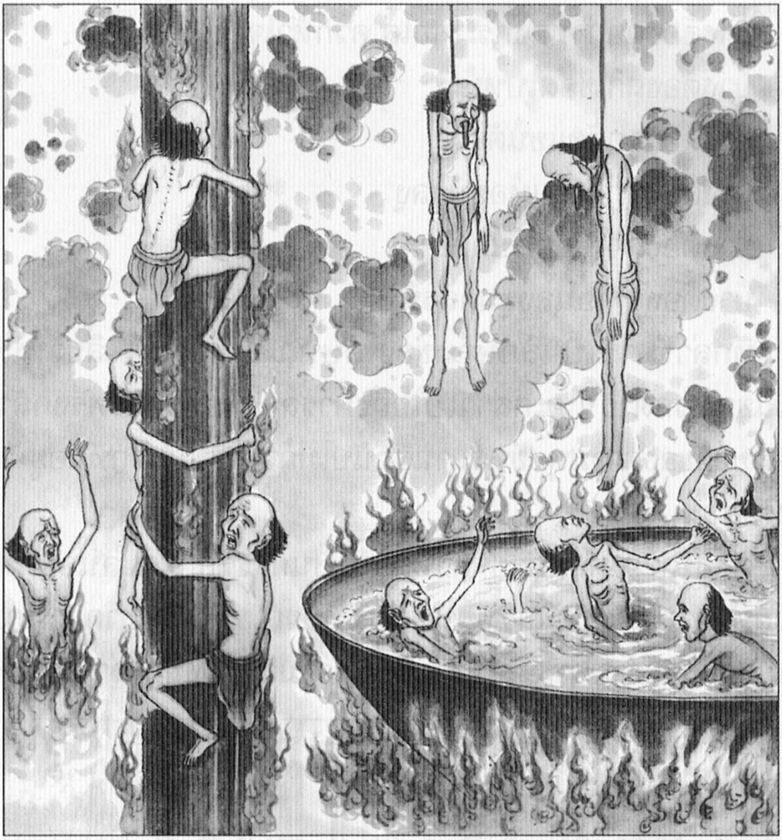
พวกที่ไม่มีเท้า ได้แก่ งู ปลา ฯลฯ

พวกที่มี 2 เท้า ได้แก่ นก เป็ด ไก่ ฯลฯ

พวกที่มี 4 เท้า ได้แก่ ช้าง ม้า วัว ฯลฯ

พวกที่มีขามาก ได้แก่ มด ตะขาบ ฯลฯ

"ท่านทั้งหลาย อบายภูมิเหล่านี้เป็นแดนเกิดของสรรพสัตว์ที่ได้สร้างอกุศลกรรมไว้ในขณะมีชีวิตอยู่ เมื่อตายไปวิญญาณจึงตกล่วงลงสู่อบายภูมิต่างๆ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับชนิดและประเภทของบาปที่พวกเขาได้ก่อขึ้น"

"ดูก่อน...ท่านผู้มีมหาเมตตา สภาพการณ์ในนรกภูมินั้นเต็มไปด้วยการลงโทษที่มีลักษณะต่างๆ กัน เช่น

บ้างต้องลอยคออยู่ในทะเลมูตรคูถ จมอยู่ในบ่อเลือด น้ำหนองอุจจาระปัสสาวะ

บ้างต้องถูกงูเหล็ก สุนัขเหล็ก นกเหล็กไล่กัดกิน

บ้างต้องถูกแช่ในน้ำแข็ง บ้างต้องถูกไฟบรรลัยกัลป์แผดเผา

บ้างต้องถูกต้มในกระทะทองแดง

บ้างต้องถูกแมลงพิษกัดต่อยทั้งตัว

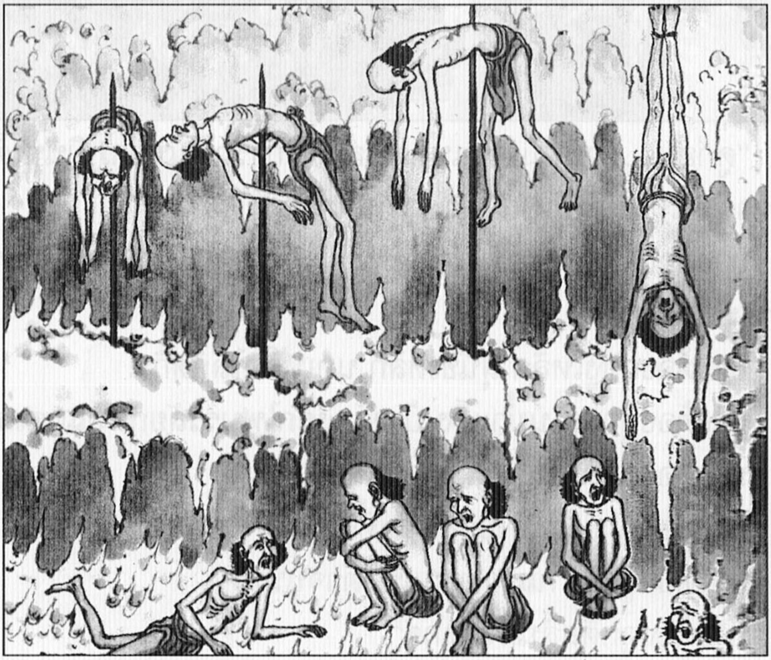
บ้างต้องถูกสว่านเจาะตามเนื้อตัวจนทะลุ

บ้างต้องถูกตัดลิ้นควักลูกตา

บ้างต้องถูกผ่าท้องกระชากไส้ ควักหัวใจ
บ้างต้องถูกเชือดใบหน้า
บ้างต้องถูกตัดแขนตัดขา
บ้างต้องถูกแขวนห้อยหัวลง
บ้างต้องถูกโม่ยักษ์บดขยี้
บ้างต้องถูกโยนลงขุมอสรพิษ

ที่กล่าวมานี้เป็นลักษณะของโทษทัณฑ์เพียงเศษเสี้ยวหนึ่งที่มีอยู่ในขุมนรกต่างๆ จะกล่าวไปใยถึงการลงโทษที่น่าสะพรึงกลัวและสยดสยองของความทุกข์ทรมานอีกนับไม่ถ้วนในขุมนรกที่มีอยู่นับพันนับหมื่นขุม

ดูก่อนท่านทั้งหลาย ทั้งหมดนี้เป็นการรับกรรมสนองที่สรรพสัตว์ผู้ทำบาปไว้ได้ก่อขึ้นทั้งสิ้น กรรมที่พวกเขาก่อขึ้นหากเปรียบเป็นความสูงก็สูงกว่าเขาพระสุเมรุ เปรียบความลึกก็ยังลึกกว่าทะเลเสียอีก

แรงแห่งบาปกรรมนี้มีอำนาจมากมาย ไม่เพียงแต่จะคอยขัดขวางผู้บำเพ็ญธรรมเท่านั้น มันยังจะทำลายล้างโลกให้วินาศบรรลัยลง เหตุฉะนี้ เวไนยสัตว์ทั้งหลายจงอย่าชะล่าใจ ดูแคลนว่าการกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ นั้นไม่มีโทษภัย

บัญชีกรรมไม่มีการตกหล่นสูญหายแม้แต่น้อยนิด สรรพสัตว์ทั้งหลายต่างมีกรรมเป็นของตน ถึงจะเป็นพ่อแม่พี่น้องกันก็ต้องต่างไปรับผลกรรมของตน จะรับโทษแทนกันนั้นไม่ได้เลย

มนุษย์ทั้งหลายเมื่อตายลงไปแล้ว พวกเขาจะประจักษ์แจ้งแก่ใจยิ่งขึ้นว่า เรื่องราวของมนุษย์นั้นมิได้จบสิ้นไปพร้อมกับความตายเลย พวกที่ขณะยังมีชีวิตอยู่ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญ ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมตามสนอง เมื่อตายตกไปถึงแดนนรก กว่าจะสำนึกตัวได้ทุกสิ่งทุกอย่างก็สายไปเสียแล้ว

เรื่องราวมากมายในนรกภูมิถึงจะใช้เวลาตลอดชั่วกัปก็มิอาจจะพรรณนาได้หมดสิ้น จึงขอวิสัชนาแสดงแก่ท่านทั้งหลายเพียงเท่านี้”

ครั้นแล้วบรรดาพระโพธิสัตว์และเหล่าเทพเทวาทั้งหลายก็ได้เปล่งวาจาน้อมรับขึ้นโดยพร้อมเพรียงกันว่า “สาธุ...สาธุ...สาธุ”

บทที่ 6

พระตถาคตสรรเสริญกิตติคุณ

ในกาลบัดนั้น องค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงชูพระหัตถ์ขึ้นฉายพระรัศมีออกเป็นฉัพพรรณรังสีแผ่รอบพระวรกาย ให้บังเกิดแสงเจิดจ้ากว่าดวงอาทิตย์นับแสนดวงสาดส่องไปทั่วปริมณฑลจนจบพิภพ และแล้วพระบรมโลกนาถเจ้าจึงทรงเปล่งพระสุรเสียงก้องไปในชั้นฟ้าประกาศแก่บรรดาเหล่าโพธิสัตว์ พระอรหันต์ เทพเทวา นาค ยักษ์ คนธรรพ์ อสูร กินนร มนุษย์ และอมนุษย์ทั้งหลายตลอดทั่วภพภูมิว่า... "ณ บัดนี้ ทุกท่านจงตั้งใจสดับฟังเรากล่าวสรรเสริญกิตติคุณของพระกษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์ ผู้ซึ่งได้แผ่เดชานุภาพแห่งเมตตาอันสูงล้ำไปทั่วสากลพิภพจักรวาล เพื่อช่วยสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ต้องทนทุกข์ทรมานอันเนื่องด้วยวิบากกรรมของตน"

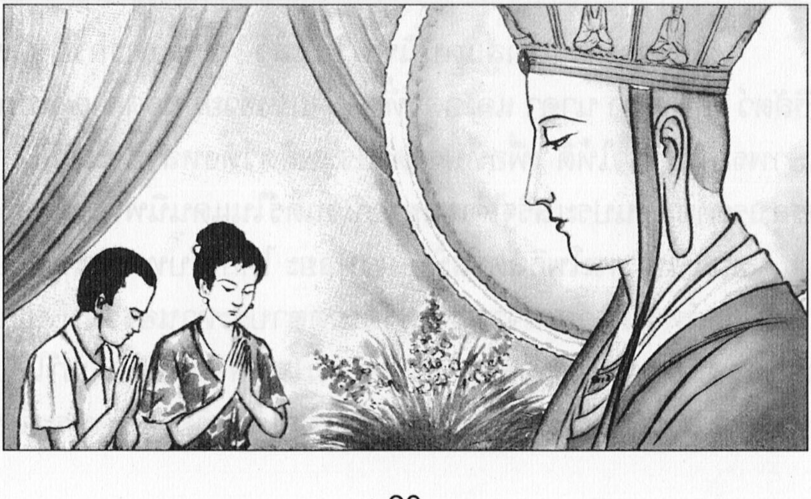

“หลังจากที่เราเข้าสู่แดนนิพพานแล้ว ขอให้พวกท่านเหล่าโพธิสัตว์ เทพเทวา นาคา และอสูรทั้งหลายจงช่วยกันจดจำและปกปักรักษาพระสูตรนี้ไว้ให้ดี เพื่อที่บรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายจะได้มีโอกาสบรรลุมรรคผลอันประเสริฐได้เสวยสุขนิรันดร์ในแดนนิพพาน”

ขณะนั้น พระโพธิสัตว์สมันตไวปุลยะ ได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า “ขอองค์พระตถาคตเจ้าทรงโปรดเมตตาประทานอรรถาธิบายถึงผลานิสงส์แห่งการถวายสักการะบูชาพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ให้ปวงข้าบาทและสรรพสัตว์ทั้งหลายในอนาคตกาลได้รับรู้ด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาได้ทรงประทานวิสัชนาว่า "ในอนาคตกาลภายหน้า หากมีผู้ใดได้สดับฟังกิตติคุณอันประเสริฐของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ แล้วบังเกิดจิตศรัทธาเลื่อมใสปฏิบัติตามธรรมโอวาท อีกทั้งมีความสำนึกได้ถึงความผิดบาปที่ตนเคยก่อไว้อย่างจริงใจ ประกอบกับได้กราบไหว้ สวดภาวนาพระนามของท่านต่อหน้ารูปวาด หรือรูปปฏิมาด้วยความเคารพ บุคคลนั้นเมื่อจากโลกนี้แล้วก็จะได้ไปจุติในสรวงสวรรค์ ไม่มีวันตกล่วงลงสู่อบายภูมิอีก และหากเสวยผลบุญหมดสิ้นแล้วก็จะลงมาเกิดเป็นมนุษย์ผู้สูงศักดิ์ อุดมด้วยลาภยศ"

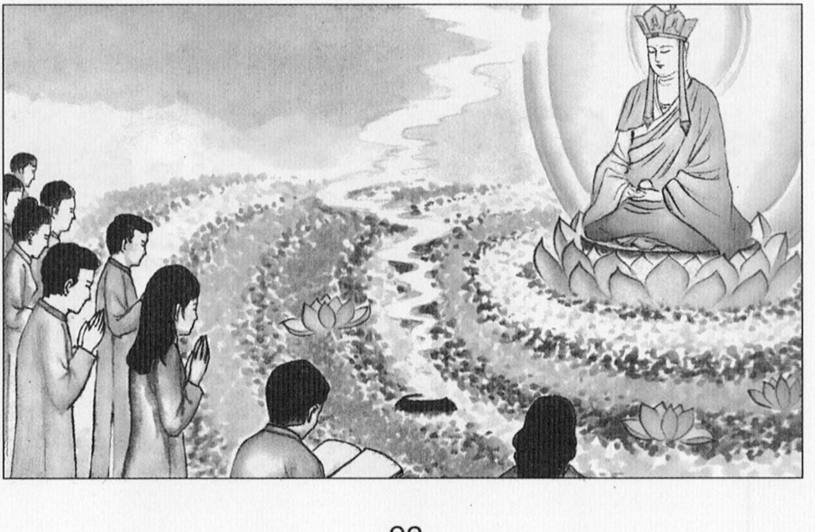
“หากมีหญิงใดไม่ปรารถนาจะเกิดกายเป็นสตรีเพศอีก ถ้าชาตินี้ได้สักการะบูชาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยดอกไม้ ของหอม พร้อมทั้งถวายทานสร้างกุศลด้วยเครื่องอุปโภคบริโภค ในชาติหน้าหญิงผู้นั้นก็จะได้เกิดมาเป็นบุรุษผู้องอาจสมดังเจตนารมณ์”

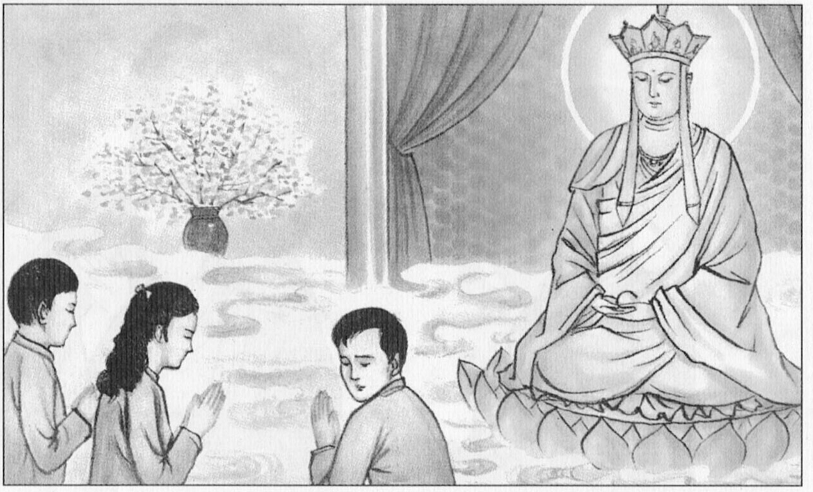

"หญิงใดเกิดมาอาภัพ หน้าตาอัปลักษณ์ มีแต่โรคภัยคุกคามเบียดเบียนตลอดเวลา หากได้รู้จักกราบไหว้สักการะบูชาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยใจศรัทธาที่บริสุทธิ์ หมั่นสร้างกุศลบริจาคทานและแผ่เมตตาอยู่เป็นประจำ หญิงผู้นั้นก็จะมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ในชาติหน้าจะได้ไปเกิดอยู่ในขัตติยตระกูล มีรูปโฉมงดงาม เจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งด้วยโภคทรัพย์"

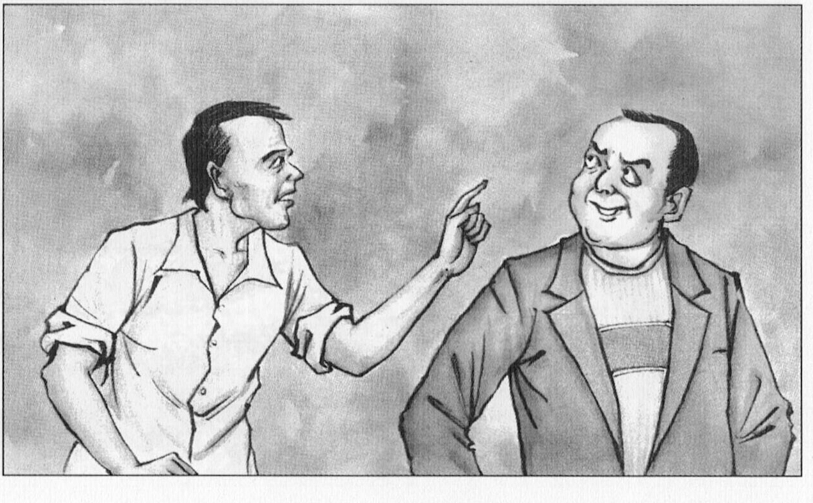

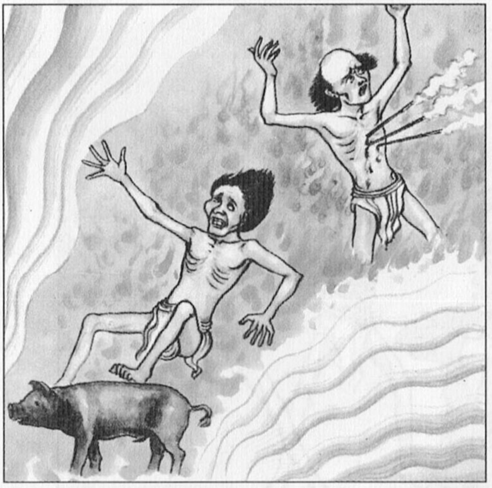
“ดูก่อน สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ หากบุคคลใดนำดอกไม้หอมมาสักการะบูชา และขับร้องบทสวดสรรเสริญถวายแด่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ อีกทั้งยังกล่าวเชิญชวนให้ผู้อื่นได้กระทำการสักการะบูชาด้วย บุคคลเหล่านั้นจะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากบรรดาเทพพรหมทั้งหลายตลอดทุกทิวาราตรี มิให้ต้องพานพบกับเหตุการณ์เลวร้ายไม่ว่าเรื่องอัปมงคลใดๆ แม้แต่เพียงได้ยินได้ฟังก็จะไม่มีเลย”

“หากในอนาคตกาลมีปีศาจ อสูร เทพบุตร มาร หรือ คนบาปเหล่าใดเมื่อพบเห็นสาธุชนชายหญิงทั้งหลายกราบไหว้สักการะ สวดภาวนาสรรเสริญรูปปฏิมาของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ แล้วมีจิตสบประมาท กล่าวคำให้ร้าย พูดจาถากถางลับหลัง ลบหลู่ดูแคลนการกราบไหว้สักการะบูชาของสาธุชนนั้นว่าไม่มีบุญกุศล ทั้งคอยยุแหย่ทำลายศรัทธาของผู้อื่น หรือแม้แต่จะเกิดความคิดที่จะทำลายความศรัทธาเพียงแค่ชั่วขณะจิตก็ตาม”

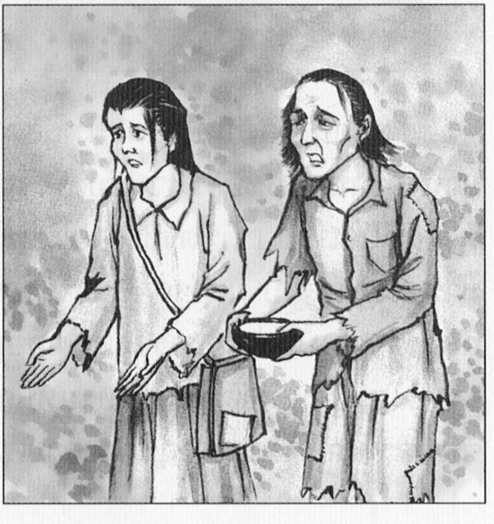

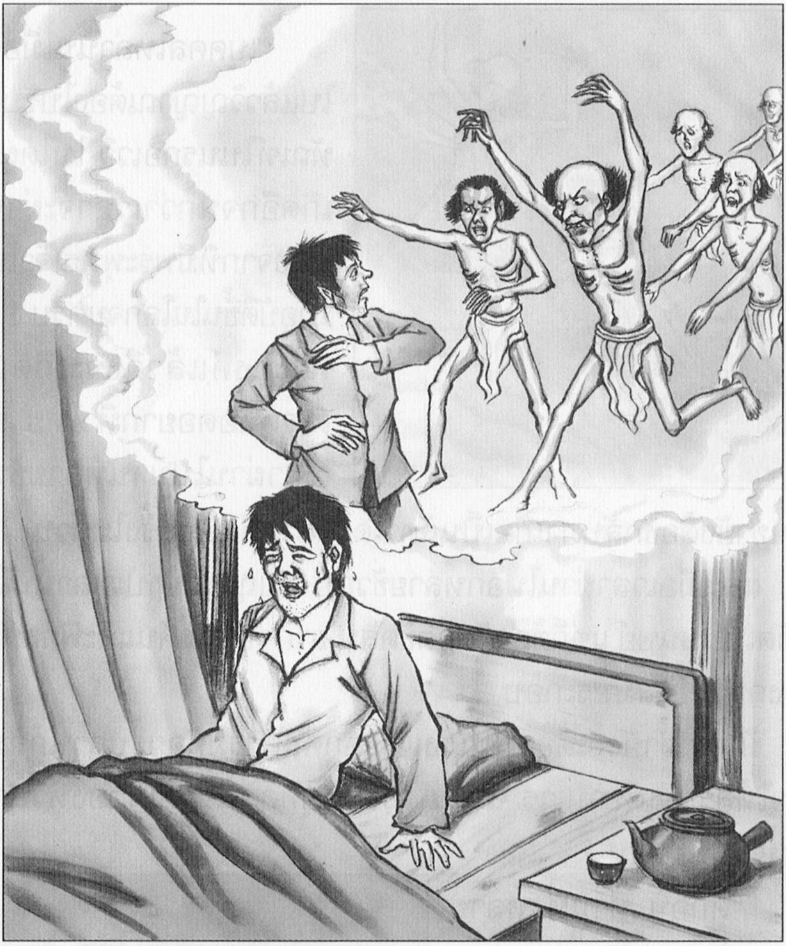
“บุคคลเหล่านั้นเมื่อตายไปแล้ววิญญาณต้องไปรับโทษทัณฑ์ในนรกอเวจี ไม่ได้ผุดได้เกิดอีกจนกว่าเวลาจะผ่านไปหลังจากที่มีพระพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติขึ้นในโลกจนครบ 1,000 พระองค์แล้วจึงจะเกิดเป็นเปรตที่อดอยากหิวโหย ครั้นเวลาผ่านไปนานหลายชั่วกัปพวกเขายังต้องกลับมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีกนับครั้งไม่ถ้วน

และเมื่อเวลาผ่านไปอีกหลายชั่วกัป วิญญาณบาปเหล่านั้นจึงจะได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่ก็ต้องอัตคัตขัดสน ยากจนข้นแค้นและพิกลพิการมีร่างกายที่ไม่สมประกอบ

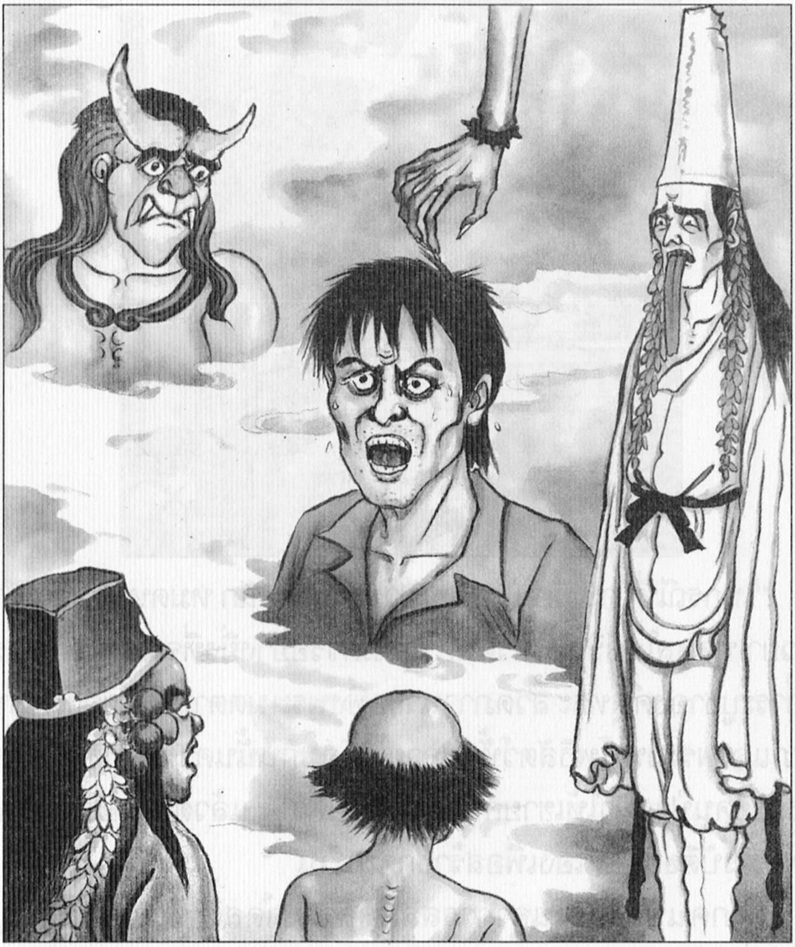
มิหนำซ้ำยังจะต้องถูกแรงแห่งอกุศลกรรมคอยรบกวนกลุ้มรุมจิตใจให้สร้างแต่บาปเวร ฉะนั้น ไม่นานบุคคลเหล่านี้ก็ต้องหวนกลับลงสู่นรกอเวจีอีก

“ดูก่อน ท่านทั้งหลาย แค่การทำลายศรัทธาของสาธุชนที่กราบไหว้บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังต้องได้รับโทษหนักถึงปานนี้ จะกล่าวไปใยถึงผู้ที่มีจิตคิดทำลายล้างพระสัทธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า โทษทัณฑ์ที่เขาต้องได้รับนั้นจะหนักหนาสาหัสเพียงใด”

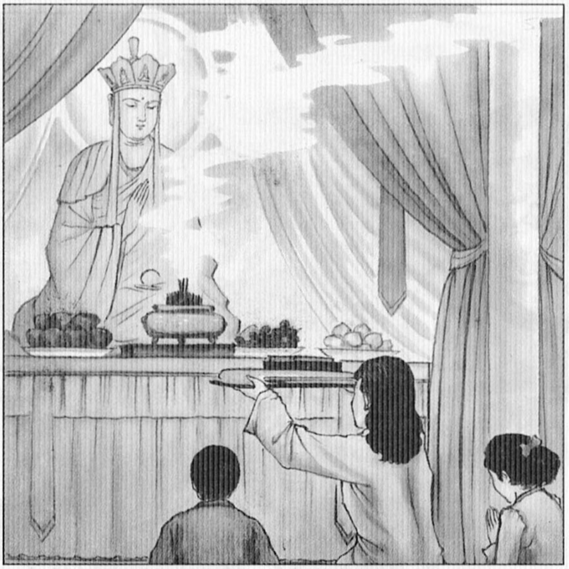

"ดูก่อน...สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ หากบุคคลใดเจ็บป่วยเรื้อรังมานาน ต้องนอนซมอยู่ทั้งวันทั้งคืน จะตายก็ไม่ตาย จะฟื้นคืนดีก็ไม่ได้ หรือผู้ที่ฝันเห็นญาติมิตรซึ่งตายไปแล้วมาหลอกหลอน ฝันว่าถูกภูตผีมารังควานไล่จับ ฝันว่าถูกปีศาจร้ายนำตัวไปไว้ในปรโลก ยามค่ำคืนกลางดึกเขามักส่งเสียงร้องละเมออยู่เป็นประจำ เป็นเช่นนี้นับแรมเดือนแรมปีจนร่างกายทรุดโทรมหนัก แม้ในยามหลับก็ต้องหวาดผวาตื่นตระหนก ร่ำร้องครวญครางด้วยความทุกข์เวทนา"

“ทั้งนี้เพราะผู้ป่วยเหล่านั้น ได้เคยสร้างบาปกรรมหนักไว้ในอดีต จึงเป็นเหตุให้เจ้ากรรมนายเวรที่อยู่ในนรกภูมิเบื้องล่างนั้น เรียกร้องให้พิจารณาขอความเป็นธรรม เนื่องจากกรรมชั่วนั้นยังพิจารณาโทษทัณฑ์ไม่เสร็จ จึงทำให้ผู้ป่วยต้องทนทุกข์ทรมานอยู่บนโลก ไม่อาจตายได้ทันที เรื่องเช่นนี้มิใช่วิสัยปุถุชนธรรมดาที่จะวินิจฉัยให้เห็นแจ้งด้วยตาเนื้อได้”

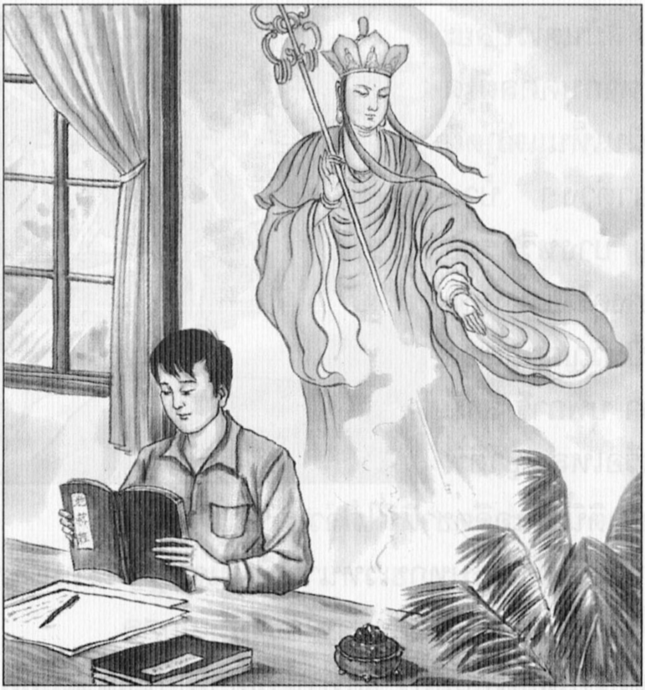

“ในกรณีที่บ้านเรือนใดมีคนป่วยอาการหนัก หมดหนทางจะรักษาเยียวยา บุคคลใกล้ชิดในครอบครัวสมควรอย่างยิ่งที่จะร่วมใจกันกราบสักการะบูชาองค์พุทธะ สวดภาวนาขอพึ่งพระเมตตาบารมีของพระกษิติครรภ์และพระมหาโพธิสัตว์ทั้งหลาย พร้อมกันนั้นควรนำทรัพย์สินเงินทองของคนป่วยมาให้เขายกทูนขึ้นเหนือศีรษะ แล้วตั้งจิตอธิษฐานสละทรัพย์สมบัติของตนเองเพื่อสร้างกุศลทาน

หากคนป่วยอยู่ในอาการสลึมสลือ ขาดสติไม่รู้สึกตัว ให้ญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดแจ้งนามของตน แล้วเปล่งวาจาด้วยเสียงอันดังต่อหน้าคนป่วยว่า...

“ข้าพเจ้า...ขอกระทำการแทน...ผู้ซึ่งกำลังป่วยหนัก โดยนำทรัพย์สิ่งของเหล่านี้ออกบริจาคเพื่อสร้างมหากุศลอันได้แก่ พิมพ์หนังสือธรรมะ บำรุงศาสนสถาน ถวายน้ำมันจุดประทีป ตลอดจนช่วยเหลือผู้คนที่ตกทุกข์ได้ยากและสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้ประสบสุขสืบไป”

จงกล่าวเช่นนี้ 3 ครั้ง เพื่อให้จิตญาณของผู้ป่วยรับรู้และได้ยินถนัดชัดเจนครบถ้วน”

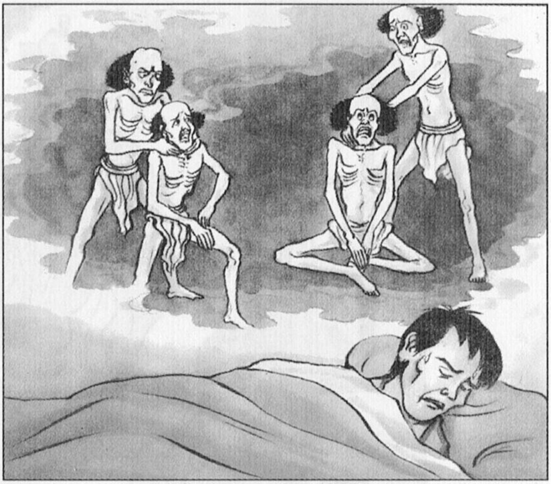

“ถ้าหากมีคนในบ้านถึงแก่กรรมลง ก็ให้ญาติพี่น้องใกล้ชิดกระทำการดังกล่าวภายใน 7 วัน ถ้าแต่เดิมบุคคลที่ตายไปได้ก่อกรรมทำบาปไว้จนต้องตกนรก หากมีโอกาสสร้างกุศลทานเช่นนี้แล้ว วิญญาณของเขาก็จะได้รับการผ่อนผันให้กลับมาเกิดใหม่

ดูก่อน สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ การได้สร้างคัมภีร์พระสูตรเพื่อเผยแผ่หลักธรรมคำสอน และชักชวนให้ผู้อื่นได้กระทำตามด้วย เป็นมหากุศลที่สูงส่งหาประมาณมิได้

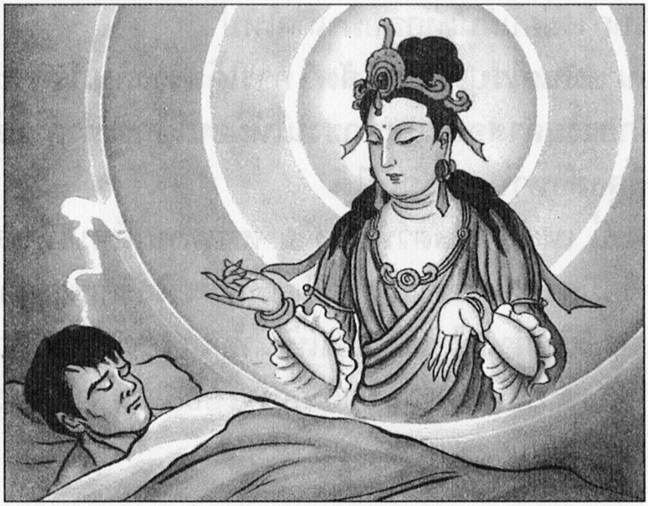
เหตุฉะนี้ เหล่าโพธิสัตว์ทั้งหลาย หากท่านได้พบเห็นสาธุชนใดอ่านท่องหรือมีศรัทธาเพียงแค่ขณะจิตหนึ่งสรรเสริญพระสูตรนี้ ท่านจงคอยคุ้มครองให้กำลังใจเขา อย่าให้ได้ท้อถอย ทั้งนี้ก็เพราะสาธุชนเหล่านั้นกำลังสร้างมหากุศลบารมีอันจะบังเกิดผลานิสงส์ยิ่งใหญ่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต”

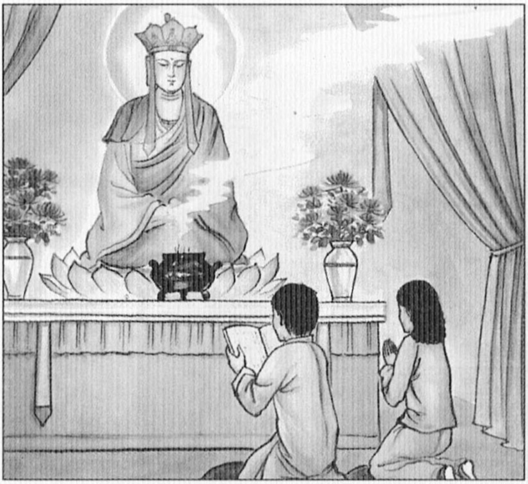
“ดูก่อน สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ หากบุคคลผู้ใดยามหลับฝันเห็นแต่ภูตผีในอัปกิริยาต่างๆ บ้างคร่ำครวญ บ้างหวีดร้องโหยหวน บ้างดุร้าย ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นวิญญาณของบิดามารดา บุพการี สามีภรรยา หรือเหล่าญาติพี่น้องทั้งในชาตินี้และอดีตชาติที่ได้ล่วงลับไปแล้ว

พวกเขากำลังได้รับทุกขเวทนาอยู่ในนรกภูมิ หมดสิ้นหนทางที่จะหลุดพ้นออกมาได้อันเนื่องมาจากขาดบุญกุศล

สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ ขอท่านจงตักเตือนชี้แนะบุคคลผู้นั้นให้พยายามสร้างสมบุญกุศลไว้ให้มาก แล้วแผ่ส่วนบุญกุศลอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณที่น่าเวทนาเหล่านั้น เพื่อฉุดช่วยพวกเขาให้พ้นจากนรกภูมิและพ้นจากทุกขเวทนา”

"ดูก่อน สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ จงใช้บุญญาธิการของท่านที่มีอยู่ นำพาศรัทธาสาธุชนในโลกมนุษย์ให้พวกเขาได้หมั่นสวดท่องและศึกษาพระสูตรอันเป็นเรื่องราวของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ด้วยจิตศรัทธา

เมื่อสามารถปฏิบัติเช่นนี้แล้วย่อมจะบังเกิดอานิสงส์ผลบุญช่วยให้วิญญาณบุพการีและญาติพี่น้องของบุคคลผู้นั้นได้หลุดพ้นออกจากนรกภูมิ ต่อไปตัวเขาเองก็จะไม่ฝันร้ายอีก

หากบุคคลผู้ใดเกิดมาต่ำต้อย ต้องเป็นทาส ขาดอิสระ เมื่อสำนึกได้ว่าเป็นเพราะวิบากกรรมที่ตนเคยสร้างไว้ และคิดจะปรับปรุงแก้ไขตัวเอง เพียงแต่บุคคลผู้นั้นตั้งใจกราบไหว้สักการะและสวดท่องพระนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ 10,000 จบก็จะบังเกิดอานิสงส์ยิ่งใหญ่ ส่งผลให้บุคคลผู้นั้นเมื่อสิ้นอายุขัยลงแล้ว จะได้ไปเกิดในตระกูลสูง สามารถรอดพ้นจากอบายภูมิ"

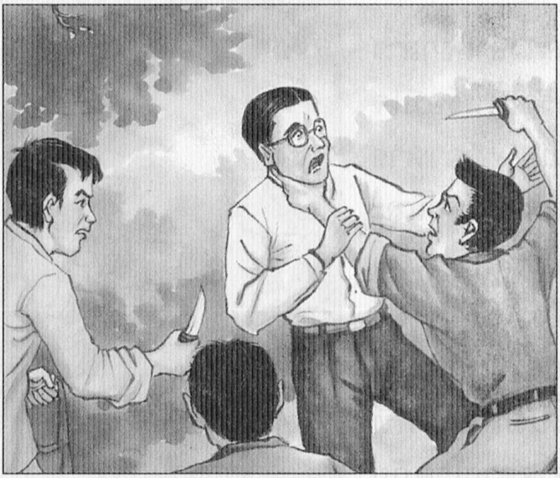

“บ้านเรือนใดที่มีเด็กทารกเกิดใหม่ หากภายใน 7 วันบิดามารดาและญาติพี่น้องร่วมใจกันสร้างบุญกุศลและสวดพระสูตรของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ พร้อมกับท่องพระนามของท่าน 10,000 จบ บุญกุศลนี้จะทำให้บุตรรอดพ้นจากวิบากกรรมของอดีตชาติ อายุยืน ร่มเย็นเป็นสุข

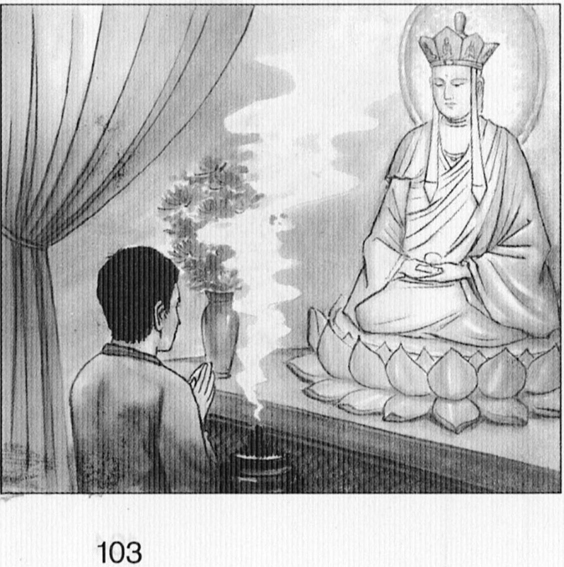
ในทุกๆ วันธรรมสวนะ ขึ้น 1 ค่ำ 8 ค่ำ 15 ค่ำ เทพผู้ตรวจตราการกระทำของสรรพสัตว์จะเสด็จลงมาบนโลกเพื่อบันทึกบุญบาปของมนุษย์ทั้งหลาย”

“การไม่สำรวมกาย ไม่สำรวมวาจา ไม่สำรวมใจ ของเหล่าปุถุชนชายหญิงในโลกียโลก ล้วนเป็นมูลเหตุให้พวกเขาสร้างบาปกรรมขึ้นโดยไม่รู้ตัว จะกล่าวไปใยกับคนใจบาปที่ไม่ตั้งอยู่ในเบญจศีล เช่นฆ่าทำร้ายผู้อื่นลักขโมย พูดปดมดเท็จ ประพฤติผิดในกาม ลุ่มหลงสิ่งเสพติดมึนเมา คนเหล่านี้จะต้องได้รับโทษทัณฑ์ที่สาหัสสักเพียงใด

หากคนทั้งหลายสามารถกลับใจ หันมาถือศีลกินเจปฏิบัติธรรมแม้เพียง 9 วัน 9 คืน นับตั้งแต่วันขึ้น 1 ค่ำถึง 9 ค่ำเดือนเก้า ก็จะบังเกิดอานิสงส์คุ้มครองบุคคลผู้นั้นมิให้มีภัยอันตรายใดๆ มากล้ำกรายได้ อีกทั้งยังส่งผลให้ทุกคนในครอบครัวปราศจากทุกข์ทั้งปวง”

“ในวันและเวลาดังกล่าว หากครอบครัวใดพร้อมใจกันถือศีลกินเจ งดอาหารที่มีเลือดเนื้อของสัตว์และสวดภาวนาพระสูตร ระลึกถึงพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์แล้ว ก็จะส่งผลให้ทุกคนในครอบครัวนั้นมีสุขภาพที่แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ พร้อมพูนด้วยปัจจัยดำรงชีพ ประสบแต่ความร่มเย็นเป็นสุข

ดูก่อน สมันตไวปุลยะโพธิสัตว์ แท้จริงแล้วสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกียโลกต่างมีบุญสัมพันธ์กับพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์อย่างลึกซึ้ง หากพวกเขาได้ยินพระนามได้เห็นพระรูปหรือได้ล่วงรู้เรื่องราวของท่านจากพระสูตรนี้แม้เพียงสักวรรคเดียวหรือประโยคเดียว ก็จะส่งผลให้สรรพสัตว์เหล่านั้นมีความสุขไปตลอดชีวิต”

ขณะนั้น พระโพธิสัตว์สมันตไวปุลยะเมื่อได้สดับฟังสมเด็จพระบรมศาสดาตรัสพระกถาสรรเสริญกิตติคุณแห่งองค์พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จบลงแล้ว จึงคุกเข่าประณมกรกราบทูลว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า เหล่าข้าพระองค์ต่างได้ประจักษ์แจ้งในพระสูตรที่พรรณนาถึงการตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ และเดชานุภาพที่สุดจะประมาณได้ของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์แล้ว แต่ทว่าเพื่อให้เวไนยสัตว์ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตกาลได้ทราบถึงประโยชน์ที่ประมาณมิได้นี้

บัดนี้ข้าพระองค์จึงใคร่กราบบังคมทูลขอองค์พระตถาคตเจ้าได้โปรดประทานนามแก่พระสูตรที่ได้ทรงแสดงไว้ดีแล้วนี้ด้วยเถิดพระเจ้าข้า” พระพุทธองค์ทรงมีพระบรรหารแก่พระโพธิสัตว์สมันตไวปุลยะว่า

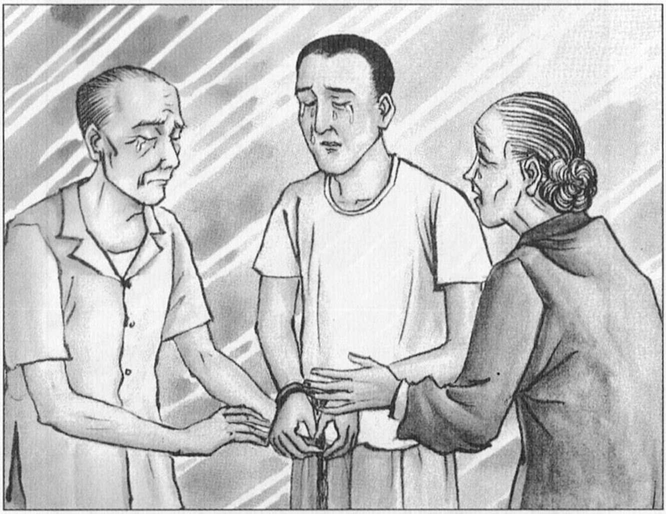
“จงขนานนามพระสูตรนี้ว่า **กษิติครรภ์โพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร** เหตุเพราะว่าพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้ตั้งสัตยาธิษฐานบำเพ็ญจริยาเพื่อโปรดสรรพสัตว์มาเป็นเวลายาวนานหลายกัป ได้ประกาศมหาปณิธานจะยังประโยชน์ให้สรรพสัตว์ ดังนั้น เธอทั้งหลายพึงอาศัยกำลังแห่งมหาปณิธานนั้นเผยแผ่ให้กว้างขวางออกไปเพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์” ครั้นจบพุทธบรรหารแล้ว พระโพธิสัตว์สมันตไวปุลยะก็ได้ประณมหัตถ์กราบอภิวาท แล้วเสด็จถอยกลับเข้าสู่ที่ประทับ

บทที่ 7
กุศลผลบุญของผู้อยู่และผู้ล่วงลับ

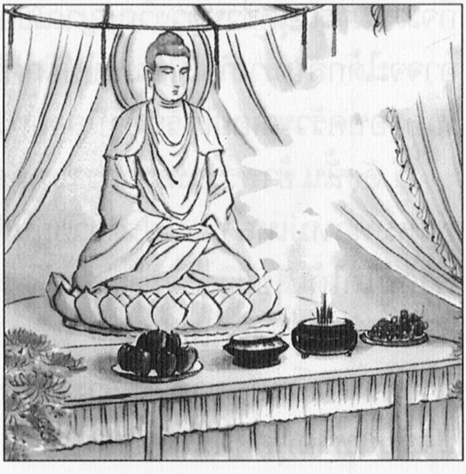
ในขณะนั้น พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กราบบังคมทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ข้าบาทได้พิจารณาสำรวจดูการกระทำของสรรพสัตว์ในโลกียโลกแล้ว ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นไปในทางอกุศลแทบทั้งสิ้น แม้บางโอกาสพวกเขาจะได้สร้างความดีกันบ้าง ก็เป็นเพียงส่วนน้อยนิด และจะมีกุศลจิตเกิดขึ้นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ยังไม่ทันที่จะบังเกิดอานิสงส์ตอบสนอง พวกเขาก็พากันถดถอยเลิกปฏิบัติเสียแล้ว"

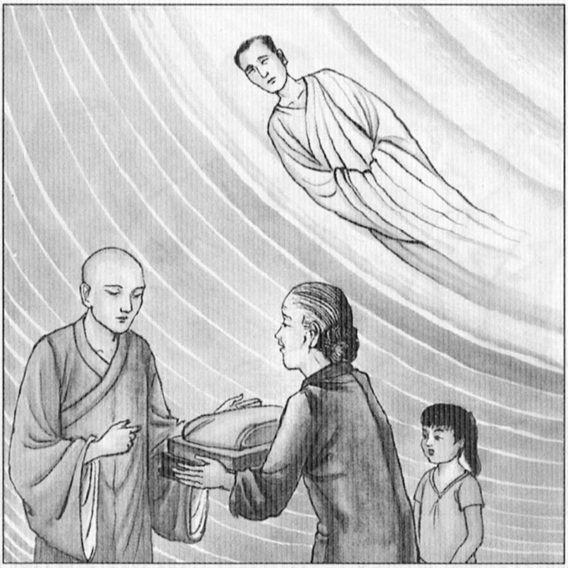
บุคคลเหล่านี้จึงเป็นเหมือนผู้ที่แบกก้อนศิลาอันหนักอึ้ง แล้วเดินย่ำไปบนดินเลน ยิ่งเดินก็ยิ่งหนัก ทุกๆ ย่างก้าวเต็มไปด้วยความยากลำบาก แต่ถ้าแม้นว่าพวกเขามีโอกาสได้พบพานผู้มีปัญญาและเปี่ยมด้วยบุญบารมีมาช่วยปลดเปลื้องก้อนศิลาหนักลงจากหลัง แล้วพยุงเขาไปจนขึ้นฝั่ง ท้ายที่สุดยังคอยเตือนสติมิให้เขาหวนกลับไปเดินในโคลนตมอีก เช่นนี้แล้วจึงจะเรียกว่าได้ฉุดช่วยให้พวกเขาพ้นจากความทุกข์ยากโดยสมบูรณ์ ฉะนั้น **การอบรมสั่งสอนเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้เข้าใจและสามารถได้รับการถ่ายทอดหลักสัจธรรมอันเที่ยงแท้ เป็นเหตุให้พวกเขาละจากทางชั่วกลับขึ้นมาเดินอยู่บนวิถีแห่งกุศลธรรม ด้วยวิธีนี้จึงจะเป็นการนำพาสรรพสัตว์เหล่านั้นออกจากทางแห่งอบายภูมิได้อย่างแท้จริง"**

“ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ปุถุชนมากมายที่มีสันดานชั่วฝังแน่นในจิตใจ นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้เริ่มต้นจากการกระทำความผิดเล็กๆ น้อยๆ แล้วไม่ยอมปรับปรุงแก้ไขตัวเอง จนกระทั่งสะสมพอกพูนมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นการสร้างบาปใหญ่มหันต์

บุคคลเหล่านี้เมื่อใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พ่อแม่พี่น้องจงเร่งสร้างบุญสร้างกุศลเพื่อเป็นการนำทางให้แก่ดวงวิญญาณของเขา โดยเฉพาะสมควรอย่างยิ่งที่จะจุดประทีปน้ำมันและเครื่องหอมเพื่อถวายสักการบูชาต่อเบื้องพระพักตร์พระพุทธปฏิมา พร้อมกับสวดท่องนามของพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ด้วยเสียงอันดัง เป็นการประทับแน่นในมโนวิญญาณของเขาก่อนจะเสียชีวิต”

"แม้ว่าบาปกรรมทั้งหลายที่สรรพสัตว์ก่อขึ้นจะเป็นปัจจัยนำพาให้พวกเขาต้องตกล่วงลงสู่นรกภูมิ แต่ถ้าหากในครอบครัวของเขามีบุคคลใดบุคคลหนึ่งตั้งใจปฏิบัติธรรม ถือศีลกินเจ สร้างบุญสร้างกุศลอุทิศให้แก่พวกเขา เช่นนี้ก็ยังจะสามารถช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาได้

ประการสำคัญ ถ้าภายใน 49 วันหลังจากที่บุคคลผู้นั้นตายไป หากบรรดาญาติพี่น้องบริจาคทานสร้างบุญแทนผู้ตายให้มากที่สุด ก็จะสามารถฉุดช่วยดวงวิญญาณของเขาให้รอดพ้นจากอบายภูมิ หรืออาจจะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ในขณะเดียวกันก็จะทำให้บุคคลในครอบครัวพลอยได้รับอานิสงส์ผลบุญพร้อมกันไปด้วย

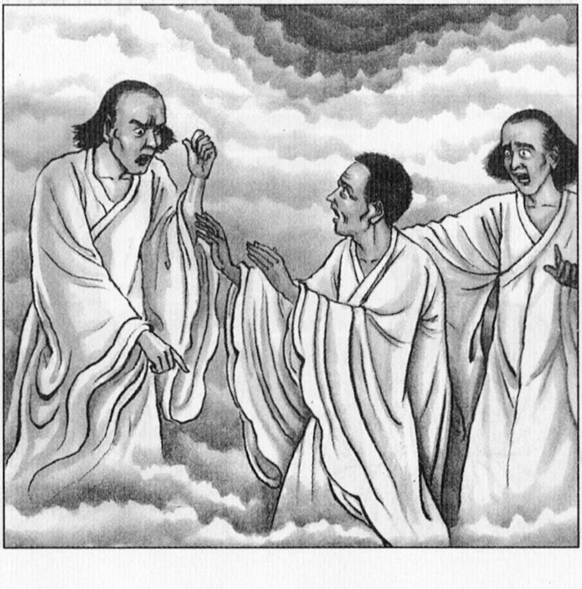
ดังนั้น ข้าพระองค์ขอกราบทูลตถาคตเจ้าและบอกกล่าวไปยังเทพพรหมทุกหมู่เหล่า จงโปรดช่วยกันตักเตือนมวลมนุษย์ในโลกียโลกว่า **หากผู้ใดได้เสียชีวิต จะต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่อเซ่นไหว้ภูตผีปีศาจ หรือเป็นเครื่องบวงสรวงเทพยดาเจ้าป่าเจ้าเขาเป็นอันขาด เพราะการกระทำเช่นนี้ จะเป็นการสร้างเหตุปัจจัยแห่งอกุศลกรรมทั้งสิ้น**"

“เพราะเหตุใดหรือ ก็เพราะการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเซ่นไหว้ภูตผี ล้วนแต่ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แก่ผู้ตายเลย ตรงกันข้ามซ้ำร้ายกลับจะเป็นการเอาหนี้สินบาปเวรไปเพิ่มให้กับวิญญาณผู้ตายอีก

หากบุคคลใด เป็นผู้ที่มีบุญกุศลเพียงพอที่จะได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ หรือจะได้ไปสู่สุคติภพ แต่ทว่าก่อนสิ้นใจหรือในงานศพ ญาติพี่น้องได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเพื่อทำพิธีเซ่นไหว้และจัดเลี้ยง เช่นนี้แล้วกลับจะทำให้วิญญาณของสัตว์ที่ถูกฆ่าเกิดความอาฆาตพยาบาทโกรธแค้น ผูกใจเจ็บคนที่ตาย อันจะเป็นเหตุทำให้วิญญาณของบุคคลนั้นถูกหน่วงเหนี่ยวจนไม่สามารถไปสู่ภพภูมิที่ดีได้

หรือหากขณะที่มีชีวิตอยู่ผู้ตายไม่เคยได้สร้างบุญกุศลใดๆ ไว้เลย ก็จะยิ่งทำให้เขาต้องถูกเพิ่มโทษทัณฑ์ในนรกหนักซ้ำลงไปอีก ทั้งนี้ก็เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของญาติพี่น้องนั่นเอง

เปรียบเสมือนคนที่อดข้าวมาแล้ว 3 วัน แต่ยังต้องแบกสัมภาระหนักถึงหมื่นชั่งไว้บนหลัง ครั้นกลับถึงบ้านจวนเจียนจะสิ้นแรงอยู่แล้ว ยังถูกคนในบ้านบังคับให้แบกภาระเพิ่มเข้าไปอีก”

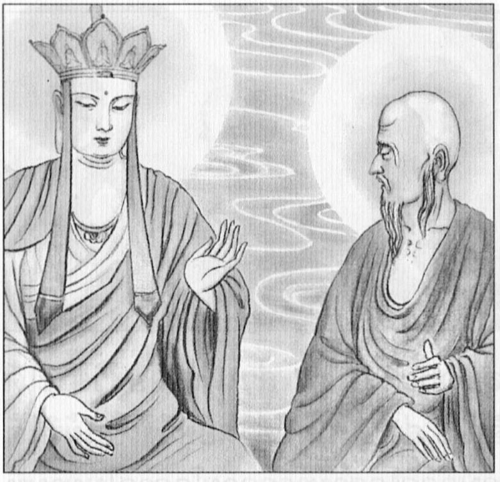

"ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ข้าบาทได้พิจารณาเห็นถึงวิสัยของปุถุชนในโลกียโลกดังนี้แล้ว ขอแต่เพียงพวกเขาเหล่านั้นได้ประพฤติปฏิบัติคุณความดีตามหลักธรรมคำสอนในศาสนาของตน ไม่ว่าจะมากน้อยเท่าไรก็ตาม กุศลผลบุญทั้งหมดก็จะต้องเป็นของเขาเองหาใช่จะตกไปเป็นของคนอื่นไม่"

ครั้นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้ตรัสถึงตรงนี้ ณ ที่นั้นได้มีนักพรตอาวุโสผู้ซึ่งสำเร็จญาณชั้นสูงในอดีตกาลองค์หนึ่งมีพระนามว่า "ต้าปั้น" ท่านเป็นผู้ที่ได้สำแดงกายไปโปรดสัตว์ทั่วสากลจักรวาล ในกาลนั้นท่านก็ได้ขอประทานโอกาสเข้ากราบทูลถามพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า

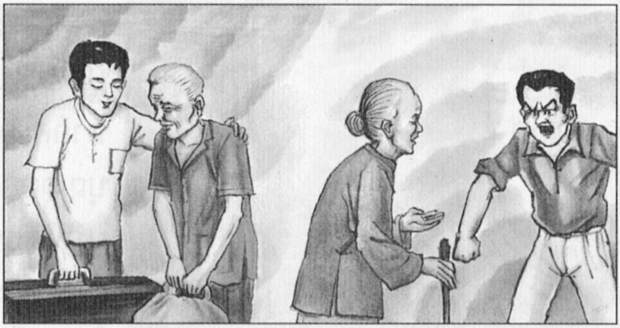

"ข้าแต่พระโพธิสัตว์เจ้า ปุถุชนในโลกเมื่อตายไปแล้ว หากครอบครัวของเขาได้สร้างบุญกุศลต่างๆ โดยถือศีลกินเจ ปฏิบัติธรรม ถวายภัตตาหารเจแด่พระภิกษุ นักบวช นักพรตผู้ทรงศีล พร้อมกับบริจาคทรัพย์สิ่งของเป็นทาน เมื่อกระทำเช่นนี้แล้วกุศลผลบุญนั้นจะสามารถปลดปล่อยจิตญาณของผู้ตายให้รอดพ้นจากอบายภูมิหรือไม่ พระเจ้าข้า"

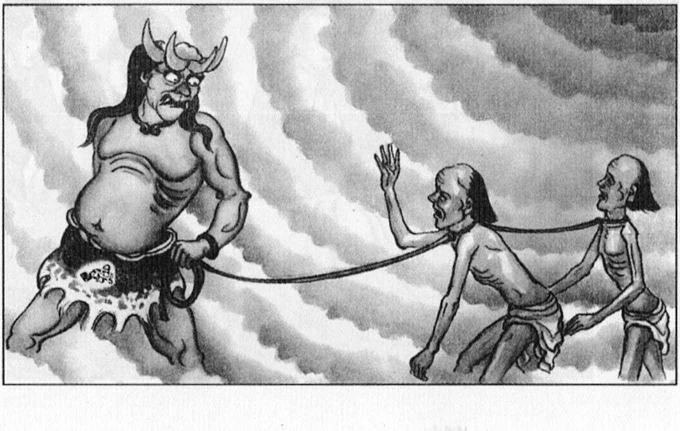
พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้ตรัสตอบว่า "ดูก่อน ท่านผู้อาวุโส นอกเหนือจากอานิสงส์ผลบุญที่ญาติพี่น้องของผู้ตายได้สร้างไว้ดังกล่าวแล้ว การได้สวดท่องพระนามของพระพุทธเจ้าหรือพระนามของพระโพธิสัตว์องค์ใดองค์หนึ่งให้ผู้ที่กำลังจะสิ้นใจได้ยิน หากบุคคลผู้นั้นมีสติระลึกได้ถึงอำนาจพระพุทธคุณ ไม่ว่าเขาจะมีบาปหรือไม่ จิตญาณของเขาก็จะถูกปลดปล่อยออกจากร่างไปได้โดยสงบ"

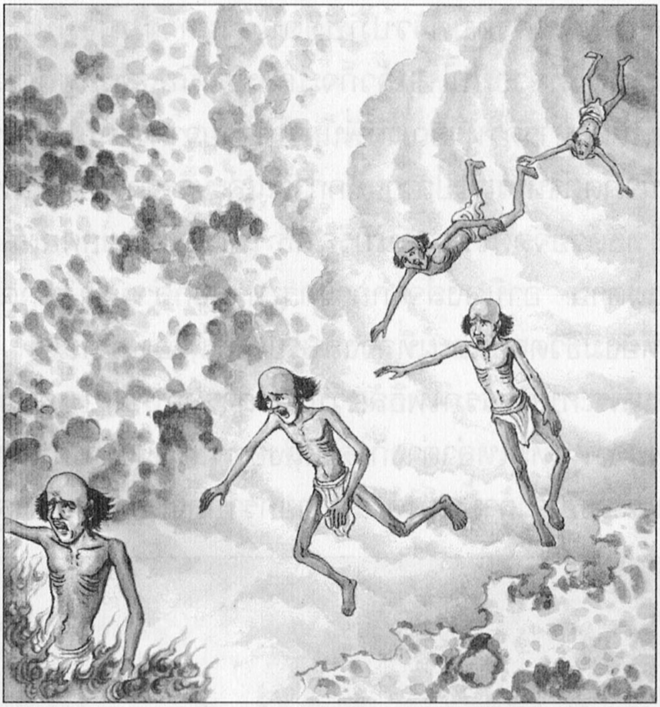

"หากบุคคลใดขณะมีชีวิตอยู่สร้างกรรมชั่วไว้มากกว่ากรรมดี แต่เมื่อใกล้จะตาย ญาติพี่น้องได้ทำบุญสร้างกุศลอุทิศให้แก่เขา **หากจะแบ่งกุศลบุญนั้นเป็น 7 ส่วน ผู้เสียชีวิตจะได้รับเพียง 1 ส่วน กุศลที่เหลืออีก 6 ส่วนนั้นผู้มีชีวิตอยู่จึงเป็นผู้ที่ได้รับไว้เองทั้งสิ้น** ด้วยเหตุนี้ หากบุคคลใดสามารถฉวยโอกาสในยามที่มีชีวิตอยู่ สังขารร่างกายยังแข็งแรงสมบูรณ์ จงรีบเร่งบำเพ็ญธรรมสร้างบุญกุศลเสียแต่เนิ่นๆ เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง เขาผู้นั้นก็จะได้รับบุญกุศลที่ตนเองทำไว้ทั้งหมด

เมื่อถึงเวลายมทูตจะมานำวิญญาณผู้ตายไปยมโลก ในขณะนั้นวิญญาณทั้งหลายต่างก็ไม่อาจรู้ได้ว่าตนมีบุญหรือบาปติดตัวอยู่มากน้อยเท่าไร ทั้งนี้เพราะคนที่ตายแล้วภายใน 49 วัน วิญญาณของเขาก็เหมือนกับคนที่หูหนวกตาบอด ยังไม่สามารถรับรู้เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาจะต้องรอจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาตัดสินแล้ว จึงได้ไปเกิดตามแรงกรรมที่ได้สร้างไว้ ทว่าในช่วงเวลาก่อนการพิพากษาตัดสินโทษ วิญญาณผู้ตายก็มีความทุกข์ใจอยู่มากแล้ว จะกล่าวไปใยถึงการที่จะต้องไปรับทุกข์ทรมานในนรก"

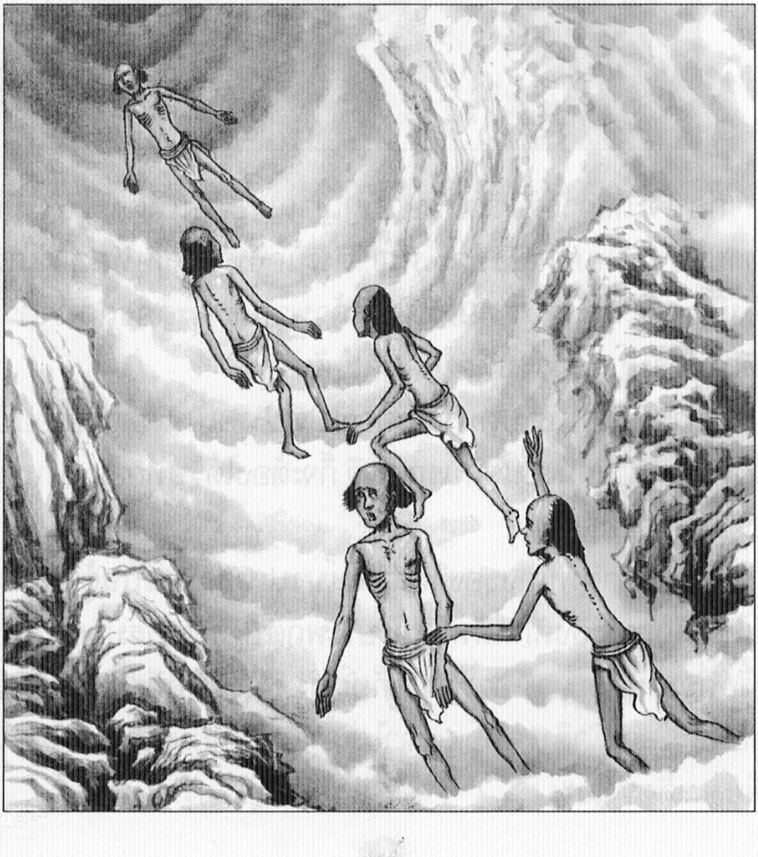
“ก่อนจะถึงการตัดสินโทษ วิญญาณของคนที่ตายไปจะมีความกระหายร้อนรนอย่างยิ่งที่จะให้ญาติพี่น้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ทั้งนี้เพราะหลังจาก 49 วันไปแล้วพวกเขาจะต้องถูกนำตัวไปรับโทษทัณฑ์ตามบาปกรรมที่ตนได้ก่อไว้ทันที

ถ้าหากเป็นคนบาปหนาก็จะต้องไปรับโทษเป็นเวลาถึงร้อยปีพันปี และถ้าทำบาปหนักถึงขั้นตกนรกอเวจี ก็จะต้องได้รับทุกข์ทรมานไปเป็นเวลานานหลายอสงไขย

แต่หากญาติพี่น้องของวิญญาณบาปเหล่านั้นเป็นผู้มีจิตศรัทธากราบไหว้สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์และประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่เป็นประจำ ทุกครั้งที่จะรับประทานอาหารเจก็ยกทูนขึ้นเหนือศีรษะเพื่อระลึกถึงและขอบพระคุณฟ้าดิน ตลอดเวลาไม่เคยเหยียบย่ำหรือทิ้งขว้างแม้ข้าวสักเพียงเมล็ดหนึ่ง”

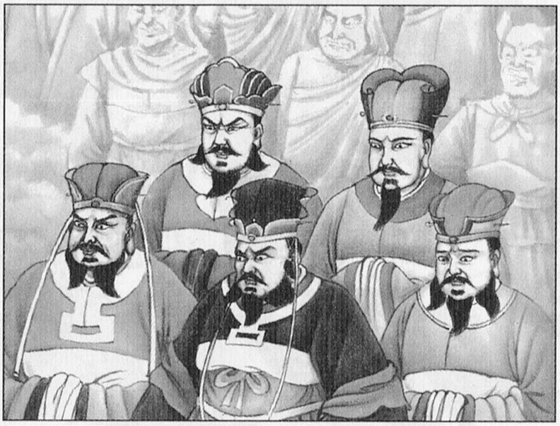
"หากคนในครอบครัวปฏิบัติตนด้วยความมุ่งมั่นเช่นนี้ ดวงวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วก็จะได้รับอานิสงส์ผลบุญด้วย ฉะนั้นบุคคลใดที่บิดามารดาหรือญาติพี่น้องได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว หากเขาสามารถนำภัตตาหารเจไปถวายสักการะและบริจาคทานเป็นพลีบูชาแด่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยจิตศรัทธาอันบริสุทธิ์ แล้วอุทิศแผ่กุศลผลบุญไปให้วิญญาณผู้ตาย อานิสงส์จากการกระทำดังกล่าวจะบังเกิดขึ้นทั้งต่อผู้ปฏิบัติที่ยังมีชีวิตอยู่และผู้ที่ล่วงลับไปแล้วพร้อมๆ กัน"

ครั้นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์มีพระดำรัสจบลง เหล่าพุทธะ โพธิสัตว์ เทพยดาทุกหมู่เหล่าต่างก็ได้เปล่งอุทานด้วยความปลาบปลื้มปิติ ขณะนั้นพระอริยเจ้าต้าปั้นก็ได้โน้มกายกราบลงแล้วถอยเข้าสู่ที่ประทับ

บทที่ 8

เหล่าพญามัจจุราชแซ่ซ้องสาธุการ

ขณะนั้นบริเวณรอบเขาพระสุเมรุ เหล่าพญายมผู้เป็นใหญ่ในนรกและยมทูตทั้งหลายจากภพภูมิเบื้องล่างต่างก็ได้มาประชุมพร้อมกันในชั้นดาวดึงส์ เพื่อสดับฟังพระธรรมเทศนาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในวาระนี้ด้วย พญายมผู้เป็นใหญ่จากขุมนรกทั้ง 10 อันได้แก่

พญายมนรกขุมที่ 1 นามว่า **จินกวง**

พญายมนรกขุมที่ 2 นามว่า **โชถัง**

พญายมนรกขุมที่ 3 นามว่า **ซ่งตี่**

พญายมนรกขุมที่ 4 นามว่า **โห้วกวน วูกวน**

พญายมนรกขุมที่ 5 นามว่า **เงี่ยมหลอ**

พญายมนรกขุมที่ 6 นามว่า **เบี้ยนเสง**

พญายมนรกขุมที่ 7 นามว่า **ไถ่ซัว**

พญายมนรกขุมที่ 8 นามว่า **เพ่งเตง**

พญายมนรกขุมที่ 9 นามว่า **โตฉี**

พญายมนรกขุมที่ 10 นามว่า **จวงลุ้น**

นอกจากพญายมและยมทูตจากแดนนรกแล้ว จ้าวแห่งปีศาจพร้อมด้วยเหล่าบริวารภูตผีใหญ่น้อย ซึ่งสิงสถิตอยู่ในโลกียโลก เป็นต้นว่า จ้าวแห่งอสูร จ้าวแห่งมายา จ้าวแห่งโรคภัย จ้าวแห่งตัณหา จ้าวแห่งมหันตภัย จ้าวแห่งความหายนะ ฯลฯ ทั้งหมดนี้ก็ล้วนได้รับพระพุทธานุญาตและพระกรุณาธิคุณจากพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ ให้ขึ้นมาร่วมชุมนุมสดับฟังพระธรรมเทศนาด้วย ขณะนั้นพวกเขาต่างยืนสงบนิ่งและสำรวมกายอยู่อีกด้านหนึ่งของที่ประชุม

ครั้นแล้วหนึ่งในจำนวนพญายมจากแดนนรกได้ก้าวออกมา คุกเข่าพนมมือกราบทูลพระพุทธองค์ว่า

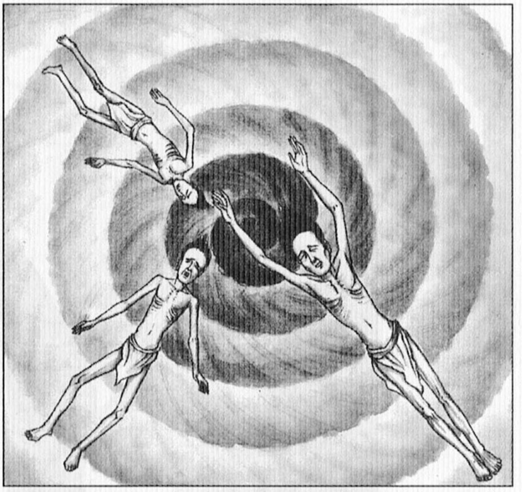
"ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้พิชิตมาร ในโอกาสที่เหล่าข้าบาทพร้อมด้วยบริวารทั้งหลายได้รับพระเมตตาบารมีจากพระองค์ให้มาร่วมสดับฟังพระธรรมเทศนาในแดนสวรรค์นี้ ก็ใคร่กราบทูลขอพระองค์ได้ทรงโปรดแสดงไขข้อปุจฉาของข้าบาทด้วย ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาเถิดพระเจ้าข้า"

องค์พระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงตรัสว่า "ท่านสงสัยในข้อธรรมอันใดจงถามมาเถิด เราอนุญาต"

ขณะนั้นพญายมได้พนมมือกราบทูลถามด้วยใจอันนอบน้อมว่า

"ข้าแต่พระจอมมุนี ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าบาทได้พบเห็นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ใช้วิธีต่างๆ นานาฉุดช่วยสรรพสัตว์ที่หลงอยู่ในอบายภูมิทั้ง 6 โดยมิได้ทรงย่อท้อหรือหวั่นเกรงต่อความเหน็ดเหนื่อยทุกข์ยากเลย"

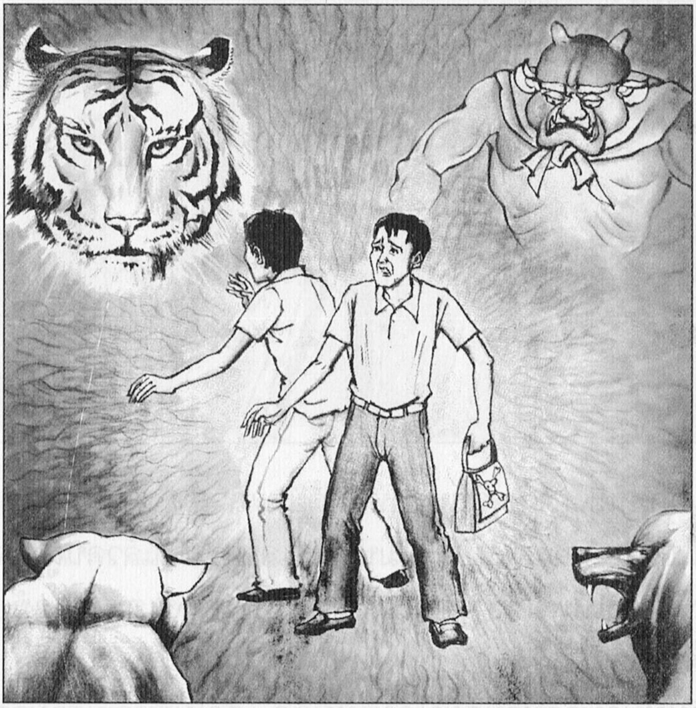
“แต่ทว่าเมื่อสรรพสัตว์เหล่านั้นเขาถูกปลดปล่อยออกจากนรกภูมิมาได้ไม่นาน ก็กลับตกล่วงลงสู่ทางแห่งอบายภูมิอีก

ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ด้วยอิทธิฤทธิ์อันสูงส่งและล้ำเลิศของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ เหตุไฉนจึงไม่อาจทำให้ปุถุชนทั้งหลายในโลกียโลกยอมหันมาประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อจะได้ออกจากห้วงทุกข์โดยสิ้นเชิง พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบว่า “นับเป็นเวลาหลายอสงไขยกัปแล้วที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้แต่ช่วยเหลือหมู่สัตว์เหล่านี้โดยไม่บ่นและเบื่อหน่าย หมายจะให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้หลุดพ้นในเร็ววัน โดยใช้กุศโลบายวิธีการต่าง ๆ ชี้แนะตักเตือนพวกเขาให้รู้สึกสำนึกถึงบาปเวรที่เคยก่อไว้ตั้งแต่ตอนที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่”

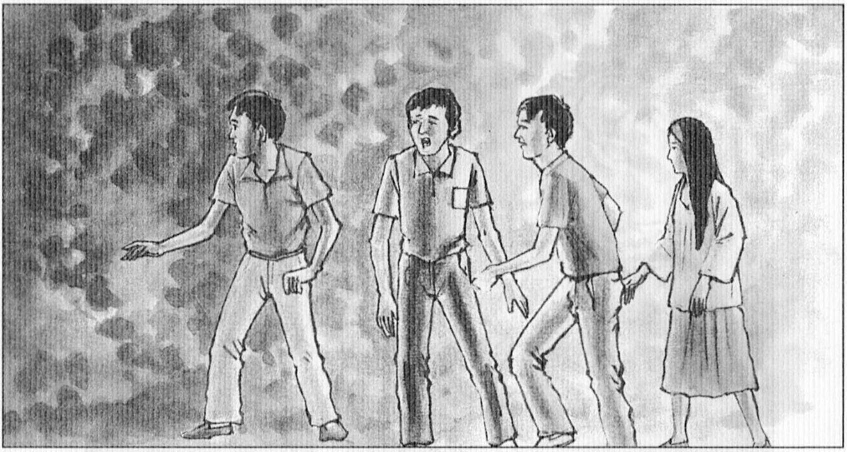

“แต่ทว่าสรรพสัตว์ในโลกส่วนใหญ่มีจิตใจที่แข็งกระด้างและยากที่จะสยบ โดยเฉพาะสันดานชั่วที่พวกเขาได้พอกพูนสะสมไว้ มันหนาแน่นเหลือเกิน”

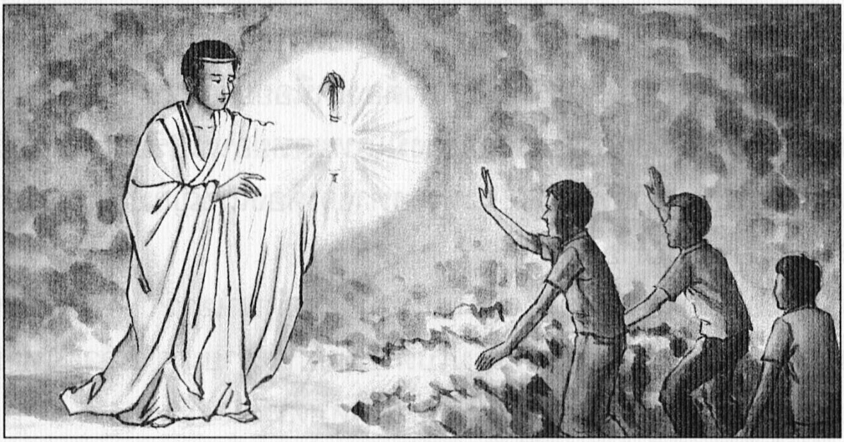
เพราะฉะนั้น คนเหล่านี้จึงประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้าย ประเดี๋ยวเข้าประเดี๋ยวออก เฝ้าวนๆ เวียนๆ อยู่แต่ในเขตอบายภูมิไม่เคยห่าง เหตุนี้เองจึงทำให้พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ต้องเหนื่อยยากลำบากในการฉุดช่วยสรรพสัตว์ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างมิได้หยุดหย่อน เปรียบได้กับถ้ามีผู้หลงเข้าไปหนทางที่มืดมิด ระหว่างทางจะต้องเผชิญกับเหล่าปีศาจและสัตว์ร้ายมากมาย

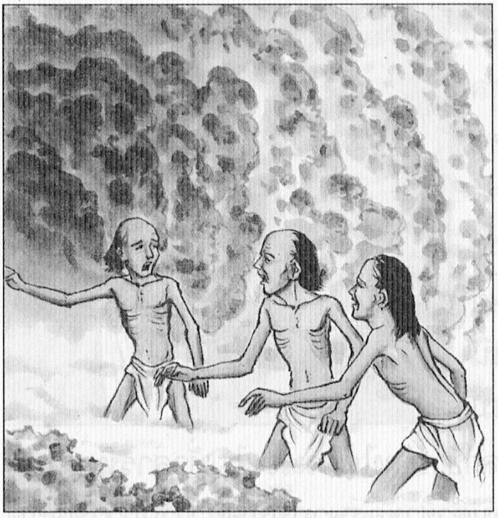
เมื่อคนมีจิตใจเมตตาอารีพบเข้าก็จะบอกแก่เขาว่า “ทำไมท่านจึงจะเดินเข้าไปในเส้นทางที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายเล่า แล้วตัวท่านจะสามารถหลบหลีกอันตรายเหล่านั้นได้หมดหรือ”

“หากคนซึ่งกำลังเดินหลงทางได้ยินแล้วสำนึกได้ว่า หนทางที่มืดและเต็มไปด้วยภัยอันตรายนั้นไม่น่าเดินเลย เช่นนี้แล้วคนผู้มีใจเมตตาอารีก็จะนำทางให้พวกเขาออกไปสู่เส้นทางที่สว่างและปลอดภัย พร้อมกับตักเตือนว่า

“วันหน้าพวกท่านอย่าได้มาที่นี่อีก ใครไม่รู้หลงเข้ามาก็ยากจะออกไปได้ และเป็นอันตรายแก่ชีวิตอีกด้วย หากญาติพี่น้องของท่านคนใดจะเดินเข้าไปสู่เส้นทางแห่งมรณะนี้ จงบอกกล่าวตักเตือนและอย่าปล่อยให้พวกเขาเดินต่อไปอีกเลย”

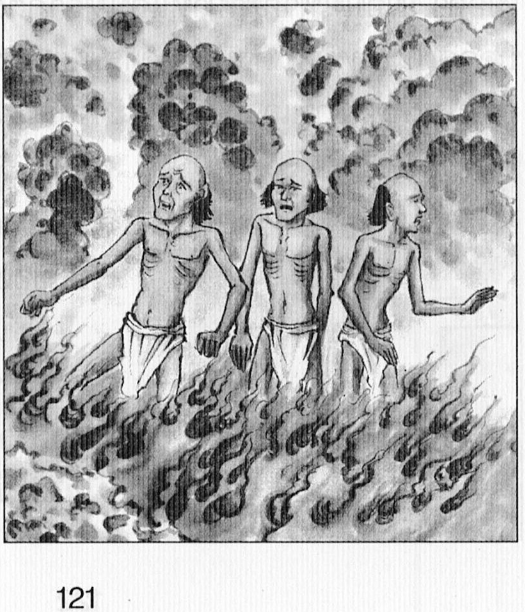

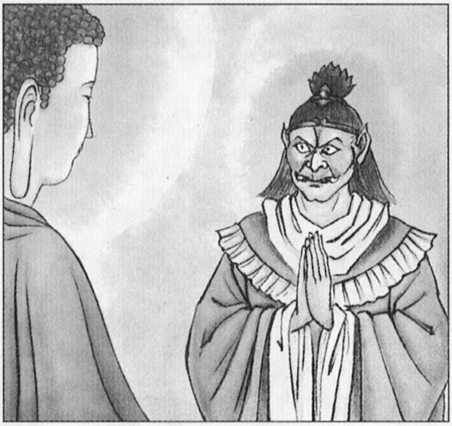
“วิญญาณบาปทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน หากพวกเขาได้รู้ซึ้งถึงความทุกข์ยากในนรก เมื่อได้รับการปลดปล่อยออกมาแล้วก็มีจำนวนไม่น้อยเลยที่ไม่อยากตกลงสู่อบายภูมิอีก เปรียบเสมือนคนหลงทางที่ได้พบผู้ใจบุญมาชี้แนะนำพาแล้ว เขาก็จะไม่กลับไปเดินในเส้นทางอันตรายอีก

นอกจากนั้นหากได้พบเพื่อนฝูง ญาติพี่น้องอันเป็นที่รัก เขาก็จะรีบกล่าวตักเตือนทันที ทั้งนี้เป็นเพราะตัวเขาเองได้เคยหลงเดินทางนั้นมาก่อนแล้วนั่นเอง

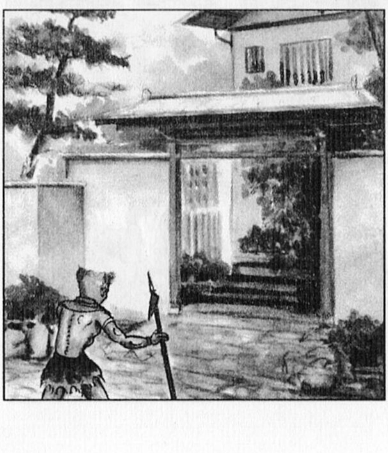
อนิจจา...ช่างน่าสังเวชเหลือเกิน เพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะเชื่อคำเตือนของผู้มีจิตเมตตา ไม่ต่างอะไรกับการที่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้พยายามทำทุกวิถีทางจนสามารถปลดปล่อยสรรพสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากได้แล้ว แต่พวกเขาก็ยังดื้อรั้นโอหังอวดดีไม่ยอมเชื่อฟัง ต่างพากันตั้งอยู่ในความประมาท เป็นเหตุให้อีกไม่นานต่อมาต้องถลำลึกตกลงสู่นรกภูมิจนไม่มีวันจะได้ผุดได้เกิดอีก”

ในขณะนั้น จ้าวแห่งปีศาจตนหนึ่งได้พนมมือขึ้นกราบบังคมทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าแต่พระตถาคตเจ้า เหล่าข้าบาทพร้อมด้วยบริวารทั้งหลายซึ่งอยู่ในโลกียโลกบางเหล่าก็สร้างคุณประโยชน์แก่มนุษย์บางเหล่าก็ให้โทษต่อมนุษย์ ทั้งนี้เนื่องด้วยบุญกุศลหรือบาปกรรมที่พวกเขาทั้งหลายได้ก่อขึ้น เหล่าข้าบาทได้ตระเวนไปทั่วสารทิศ แต่ก็ต้องพบกับการกระทำที่เลวทรามต่ำช้าของพวกมนุษย์ มากกว่าที่จะได้พบเห็นสิ่งดีงาม

แท้จริงแล้ว หากเมื่อใดก็ตามที่พวกข้าบาทได้พบเห็นผู้คนในบ้านเรือนไหนทำความดี แม้ว่าจะเป็นความดีเพียงขั้นพื้นฐาน อย่างเช่น การจุดธูปประทีป หรือถวายภัตตาหารเจและดอกไม้แด่รูปเคารพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าพระองค์ใดหรือแม้แต่มีจิตศรัทธาสวดมนต์ภาวนาเพียงไม่กี่คำ เมื่อนั้นพวกข้าบาทและเหล่าภูตผีทั้งหลายก็จะให้ความนับถือบุคคลผู้นั้นเหมือนดังที่เราเคารพบูชาองค์พระพุทธะเช่นเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นตัวข้าบาทเองยังจะบัญชาให้สมุนบริวารภูตผีทั้งหลายไปคอยปกป้องคุ้มกัน มิให้โรคภัยไข้เจ็บและสิ่งอัปมงคลเข้าไปกล้ำกรายในเขตบ้านเรือนของบุคคลผู้นั้นโดยเด็ดขาด

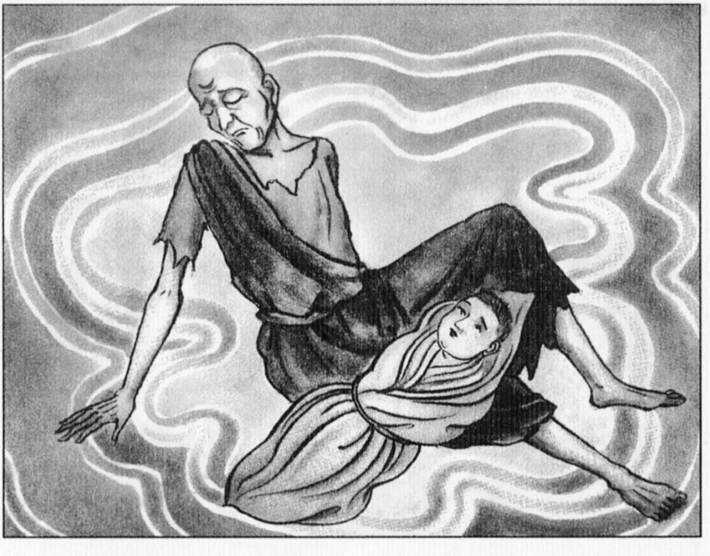

เช่นนี้แล้ว ไฉนเลยพวกมนุษย์กลับจะมากล่าวหาว่าเหล่าข้าบาทเข้าไปรังควานผู้คนถึงในบ้านเหล่านั้นยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย"

องค์สมเด็จพระบรมศาสดาได้ทรงตรัสแก่จ้าวแห่งภูตผีตนนั้นว่า "ดีแล้ว...ที่พวกท่านและบริวารได้ช่วยกันปกป้องเกื้อหนุนมนุษย์ที่ประพฤติดีปฏิบัติชอบทั้งหลาย เราจะกำชับให้พรหมราชและท้าวสักกะสอดส่องดูแลเอาใจใส่พวกท่านด้วย"

เวลานั้นในที่ประชุม ท้าวเวสสุวรรณได้กราบบังคมทูลต่อพระพุทธองค์ว่า "ข้าแต่พระบรมโลกนาถเจ้า อันตัวข้าบาทนี้แม้จะมีหน้าที่ดูแลติดตามบัญชีวิญญาณ กำหนดอายุขัยของคน การเกิดการตาย อันข้าบาทมีความปรารถนาจะเกื้อหนุนอำนวยประโยชน์แก่พวกเขาด้วย แต่ช่างน่าเสียดายที่ปุถุชนในโลกียโลกไม่เข้าใจความปรารถนาดีของข้าบาท ทำให้พวกเขาไม่มีความสุขในการเกิดดับซึ่งล้วนเป็นปกติของวัฏฏะชีวิต จึงเกิดความเข้าใจผิด เพราะเหตุใดหรือ ข้าบาทจะชี้แจงดังนี้"

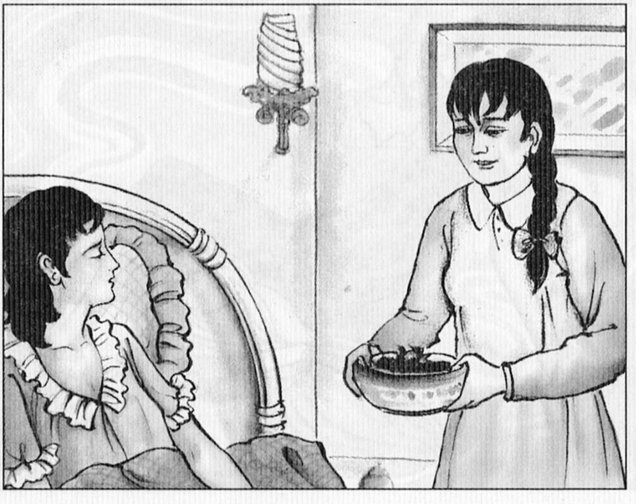

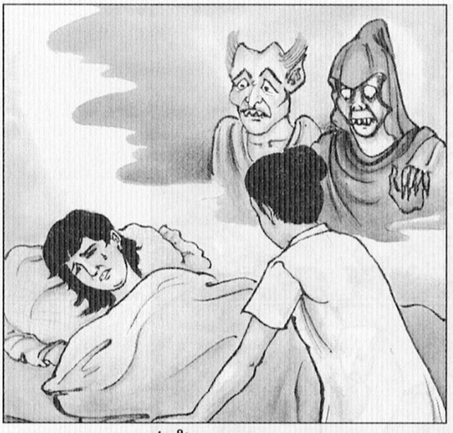
"ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าผู้ที่จะเกิดมาในโลกมนุษย์หากขณะที่มารดากำลังตั้งครรภ์อยู่ ได้ทำบุญสร้างกุศลเอาไว้ ก็จะเป็นการเพิ่มบารมีธรรมและอำนวยความสมบูรณ์พูนสุขให้แก่ครอบครัว

ประการสำคัญจะส่งผลให้บรรดาเทพ พรหม พระภูมิเจ้าที่ บังเกิดเมตตาจิตมาคอยปกปักรักษาทั้งแม่และลูกทำให้ทุกๆ คนในบ้านพลอยได้รับความคุ้มครองไปด้วย

เหตุฉะนี้ **บ้านเรือนใดมีทารกเกิดใหม่ จงอย่าฆ่าสัตว์เอาเนื้อมาทำเป็นอาหารบำรุงมารดาและจงอย่าจัดงานเลี้ยงด้วยการกินเนื้อดื่มสุรา เต้นรำ ทำเพลงเพื่อฉลองวันเกิดโดยเด็ดขาด**

เพราะหากประพฤติเช่นนั้นจะทำให้ทั้งแม่และลูกที่เกิดมา ต่อไปภายหน้าชีวิตจะไม่ได้รับความสุขเลย"

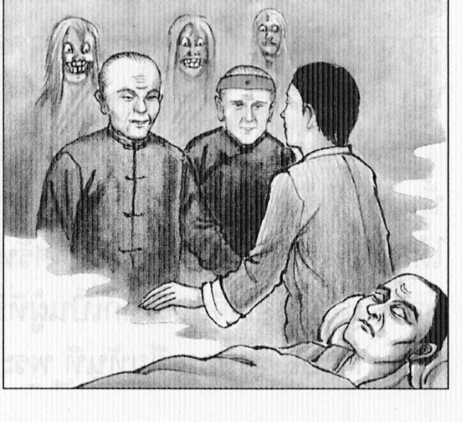

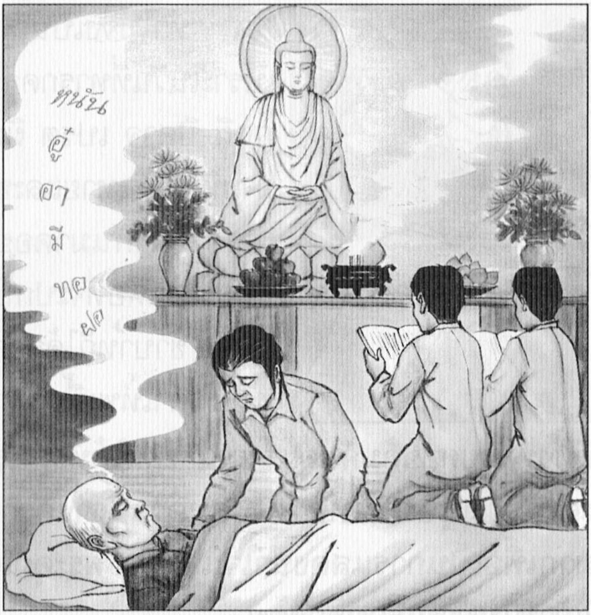
"ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ?... ก็เพราะในวันที่ทารกคลอดมักมีพวกภูตผี ปีศาจ เปรต ผีกระสือ มากมายที่หิวกระหายและชอบกลิ่นคาวเลือดจะพากันมาคอยวนเวียนอยู่ใกล้ๆ แต่เพื่อที่จะปกป้องคุ้มครองมนุษย์ ข้าบาทก็ได้ออกคำสั่งกำชับให้บรรดาเทพเบื้องล่าง ตลอดจนพระภูมิเจ้าที่ทั้งหลายคอยคุ้มกันดูแลแม่และลูกให้ทั้งคู่ปลอดภัย

เพราะฉะนั้น **มนุษย์ทั้งหลายจึงสมควรสร้างความดี ทำบุญสุนทานให้มากเพื่อเป็นการแสดงน้ำใจและขอบพระคุณต่อเทพยดาและพระภูมิเจ้าที่ในบ้านเรือนของตน**

แต่ช่างน่าสลดใจยิ่งนัก พวกเขากลับฆ่าสัตว์ ดื่มสุรา ร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน เป็นการฉลองด้วยบาปกรรมที่สร้างขึ้น จึงทำให้ต้องรับผลบาปนั้น แม่และลูกก็พลอยต้องรับบาปด้วยเช่นกัน

อนึ่ง มนุษย์ในโลกนี้ยามใกล้สิ้นชีวิต สติสัมปชัญญะไม่สามารถแยกแยะผิดถูกชั่วดีได้ ข้าพระบาทได้พยายามช่วยให้วิญญาณผู้ตายนั้นไม่ตกสู่อบายภูมิอยู่แล้ว แม้ผู้ที่ทำแต่กุศลตอนมีชีวิตอยู่ เมื่อถึงเวลาใกล้จะสิ้นลมนั้น ก็ยังจะมีมารร้ายปลอมแปลงเป็นพ่อแม่หรือญาติมิตรของเขามาหลอกลวงให้ดวงวิญญาณของเขาตกสู่อบายภูมิ ยิ่งคนที่สร้างแต่บาปกรรมตอนมีชีวิตอยู่นั้น จึงยากที่จะรอดจากมารร้ายเหล่านี้และอบายภูมิได้"

"ปุถุชนทั้งหลายในโลกเมื่อใกล้จะสิ้นใจ สติสัมปชัญญะของพวกเขาก็จะเลือนลาง อายตนะและประสาทสัมผัสก็จะดับวูบลง ไม่รับรู้แสงเสียงใดๆ อีก

ยามนั้นคนในครอบครัวของเขา ควรน้อมสักการะบูชาต่อพระพุทธปฏิมาพร้อมกับสวดภาวนาพระนามของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเคารพนับถือ

ด้วยการกระทำอันประเสริฐยิ่งเช่นนี้ จะยังผลให้ดวงวิญญาณของผู้ที่ใกล้จะตายสามารถรอดพ้นจากการคุกคามของเหล่าภูตผีปีศาจและวิญญาณชั่วร้ายทั้งหลาย ซึ่งเฝ้าคอยจ้องจะจับเอาวิญญาณคนตายไปเป็นสมุนบริวาร

ข้าแต่องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถเจ้า อันบุคคลผู้ที่ใกล้จะสิ้นใจนั้น หากได้ยินพระนามของพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ทั้งหลายหรือได้สดับฟังบทสวดมนต์ด้วยจิตศรัทธา วิญญาณของบุคคลผู้นั้นก็จะไม่ต้องลงสู่นรกอเวจีและหากเป็นผู้ที่มีโทษทัณฑ์ติดตัวเพียงเล็กน้อยก็จะได้รับการปลดปล่อยเสียทันที พระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสแก่ท้าวเวสสุวรรณว่า “ท่านได้มีเมตตาจิตคอยปกป้องและพยายามช่วยเหลือมนุษย์ที่หลงอยู่ในวัฏฏสงสารมาแล้วถึงเพียงนี้ ต่อไปในภายหน้าท่านจงช่วยเหลือผู้ที่กำลังจะสิ้นใจเหล่านั้นให้ได้พบกับความสงบสุขในสัมปรายภพและจงรักษาปณิธานอันประเสริฐเช่นนี้สืบต่อไปอย่าได้ท้อถอยเลย”

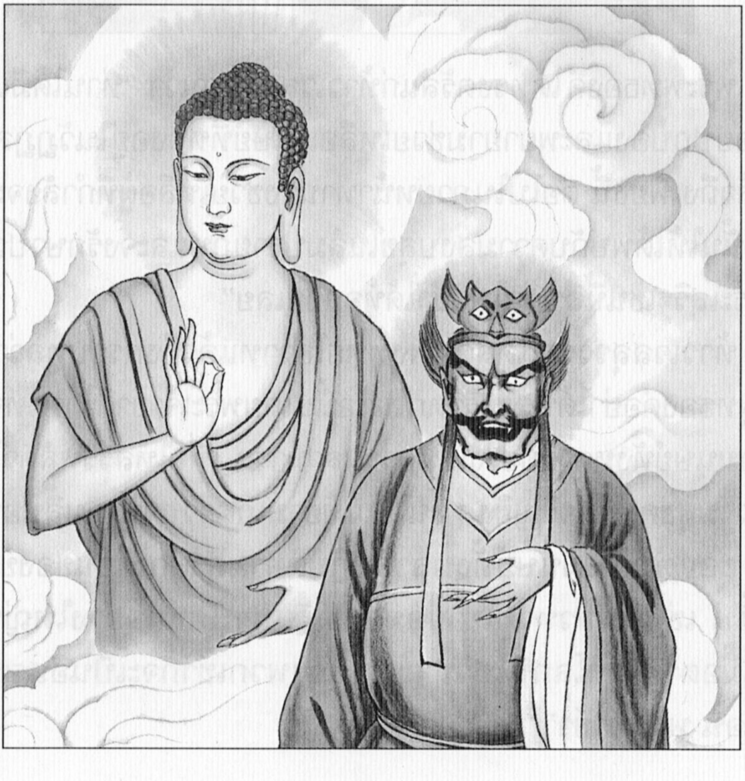
ท้าวเวสสุวรรณได้สดับฟังพุทธโอวาทแล้วจึงกราบทูลว่า “ขอพระพุทธองค์อย่าได้ทรงปริวิตกในข้อนั้นเลยพระเจ้าข้า ข้าบาทจะช่วยเหลือมนุษย์ทั้งหลายอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้สรรพสัตว์ได้พบกับความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป แม้ยามเกิดจวบจนยามสิ้นอายุขัย

ขอแต่เพียงมนุษย์ทั้งหลายปฏิบัติตามคำตักเตือนของข้าบาทเท่านั้น เช่นนี้แล้วพวกเขาย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างใหญ่หลวง และเมื่อตายจากโลกนี้ไปวิญญาณของพวกเขาก็จะเป็นอิสระอย่างแน่นอน พระเจ้าข้า”

ครั้นแล้ว องค์สมเด็จพระบรมศาสดาได้ทรงหันมาตรัสแก่ พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ว่า

"ท้าวเวสสุวรรณท่านนี้ ในอดีตเป็นผู้ที่เคยรักษาการณ์ในตำแหน่งพญายมมาหลายร้อยหลายพันชาติแล้ว แม้ในเวลานี้ท่านก็ยังได้แบ่งภาคมาเป็นพญามัจจุราช ทั้งนี้ก็เพื่อจะปกป้องคุ้มครองมนุษย์จำนวนมหาศาลที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏ นี่คือข้ออธิษฐานบารมีของท่าน แท้ที่จริงท่านหาใช่จ้าวแห่งปีศาจไม่ และนับจากนี้ไปเป็นเวลา 170 กัลป์ ท่านก็จะได้สำเร็จมรรคผลเข้าสู่พุทธภูมิ

ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ความปรีชาสามารถอันลึกซึ้งของท้าวเวสสุวรรณนั้นลึกล้ำสุดจะหยั่ง และเหล่าเวไนยสัตว์ที่ท่านได้โปรดฉุดช่วยมาแล้วก็มีจำนวนมากมายเกินกว่าจะประมาณได้เช่นกัน"

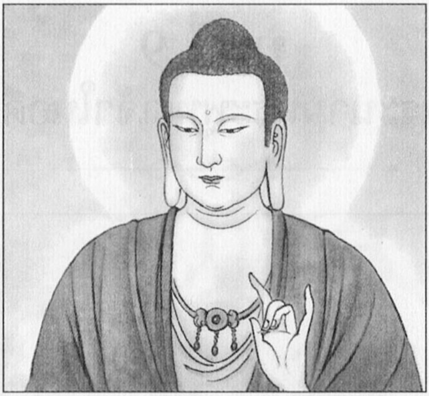
บทที่ 9
พระนามพระพุทธเจ้าในอดีต

ในลำดับนั้น พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กราบบังคมทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าแต่องค์พระตถาคตเจ้า นับแต่อดีตกาลอันยาวนานที่ผ่านมา ข้าบาทได้พยายามค้นหาแนวทางปฏิบัติต่างๆ เพื่อจะให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สาธุชนทั้งในปัจจุบันและสืบต่อในอนาคตกาล ณ บัดนี้ จึงได้ใคร่กราบทูลขอต่อพระองค์โปรดประทานวโรกาสนี้ให้ข้าบาทพรรณนาถึงพุทธานุภาพอันยิ่งใหญ่แห่งพระนามของพระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีตด้วยเถิด พระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสว่า "กษิติครรภ์โพธิสัตว์ บัดนี้เป็นเวลาอันเหมาะสมยิ่งแล้ว ขอให้ท่านจงกล่าวขึ้นในท่ามกลางที่ประชุมนี้เถิด"

ครั้นได้รับพระพุทธานุญาตแล้ว พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จึงทรงตรัสพรรณนาความว่า

"ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ในอดีตกาลอันไกลโพ้น ได้มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **"พระตัณหังกรพระพุทธจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นย่อมจะพ้นจากบาปเคราะห์ทั้งปวงตลอดระยะเวลานานถึง 40 กัลป์"

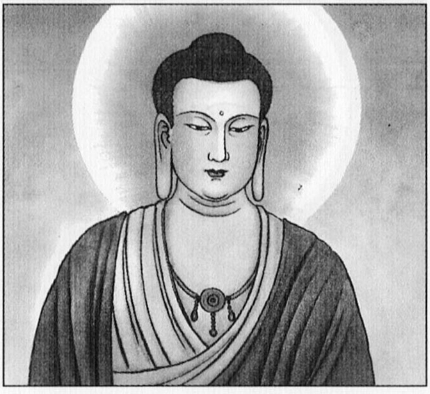
"อีกหลายชั่วกัปต่อมามีพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่งได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **"พระเมธังกรพุทธเจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะได้เข้าสู่กระแสธารแห่งสัจธรรมตลอดชั่วนิรันดร์"

“ต่อมาอีกหลายชั่วกัป มีพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่งได้อุบัติขึ้น ทรงพระนามว่า **“พระสรณังกรพุทธเจ้า”**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะได้ไปจุติบนสรวงสวรรค์เป็นเวลา 1,000 ชาติ”

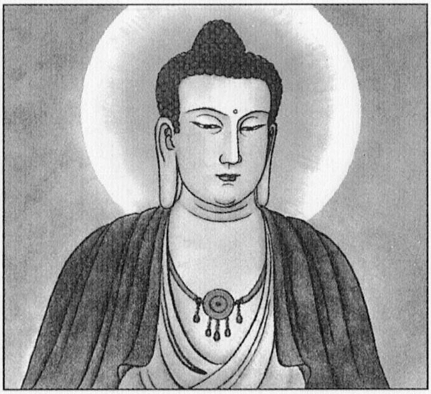
“อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งได้อุบัติขึ้น ทรงพระนามว่า **“พระทีปังกรพระพุทธเจ้า”**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะได้รับการประทานพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกพระองค์ในทั่วสากลพิภพ”

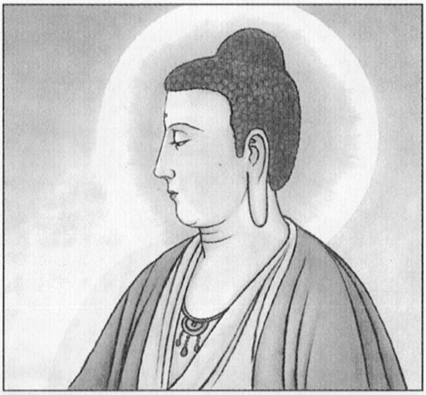
"อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง ได้อุบัติขึ้น ทรงพระนามว่า **"พระโกณฑัญญะพุทธเจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นจะได้บรรลุถึงพระอนุตตรสัมโพธิญาณโดยเร็ว"

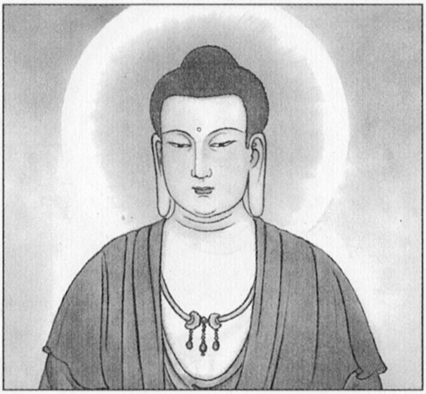
"อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **"พระมังคละพุทธเจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นจะได้เกิดเป็นมนุษย์ที่มากด้วยบุญญาบารมีจะไม่มีวันล่วงลงสู่อบายภูมิเลย"

“อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **“พระสุมนะพุทธเจ้า”**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นจะได้ไปจุติในแดนสุขาวดีอยู่เสวยทิพยสุขชั่วกาลนาน”

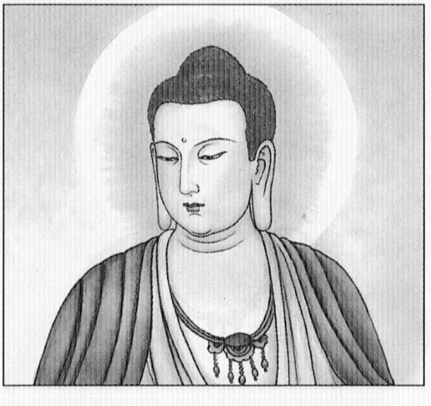
“อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **“พระเรวตะพุทธเจ้า”**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นอีกไม่นานก็จะสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จอรหันต์”

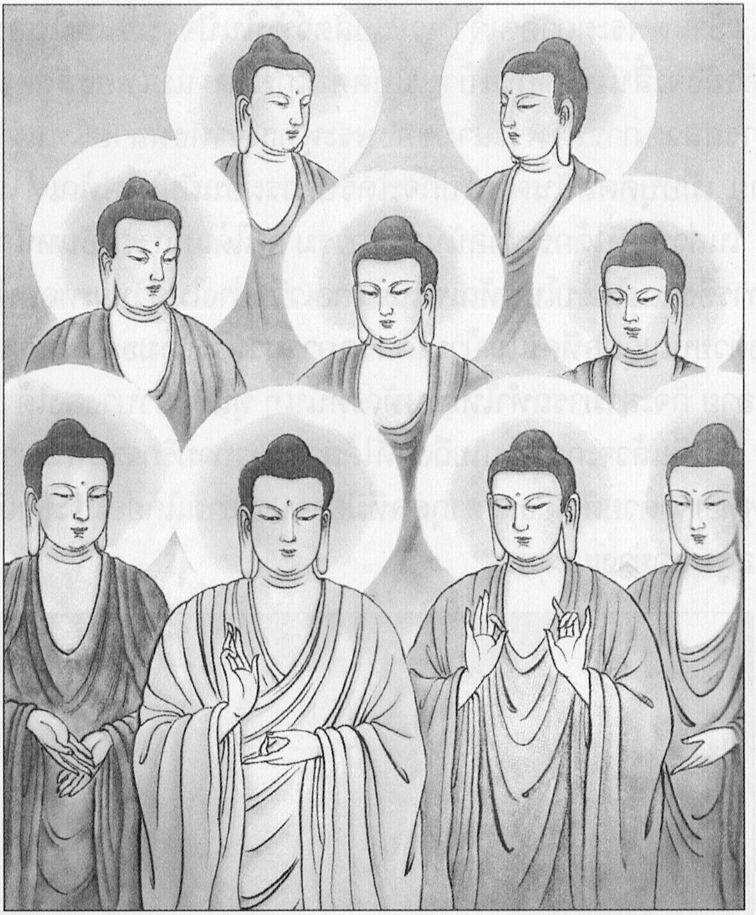
"อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **"พระโสภิตะพุทธเจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะหลุดพ้นจากสังสารวัฏโดยสิ้นเชิง"

"อีกหลายชั่วกัปต่อมา มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ได้อุบัติขึ้นทรงพระนามว่า **"พระอโมทัสสีพุทธเจ้า"**

ในกาลนั้น หากบุคคลใดได้ยินพระนามของพระองค์แล้ว บังเกิดจิตศรัทธาหันมาปฏิบัติธรรม บุคคลผู้นั้นก็จะมีโอกาสสดับฟังพระธรรมเทศนาจากพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ในมหาอนันตจักรวาล"

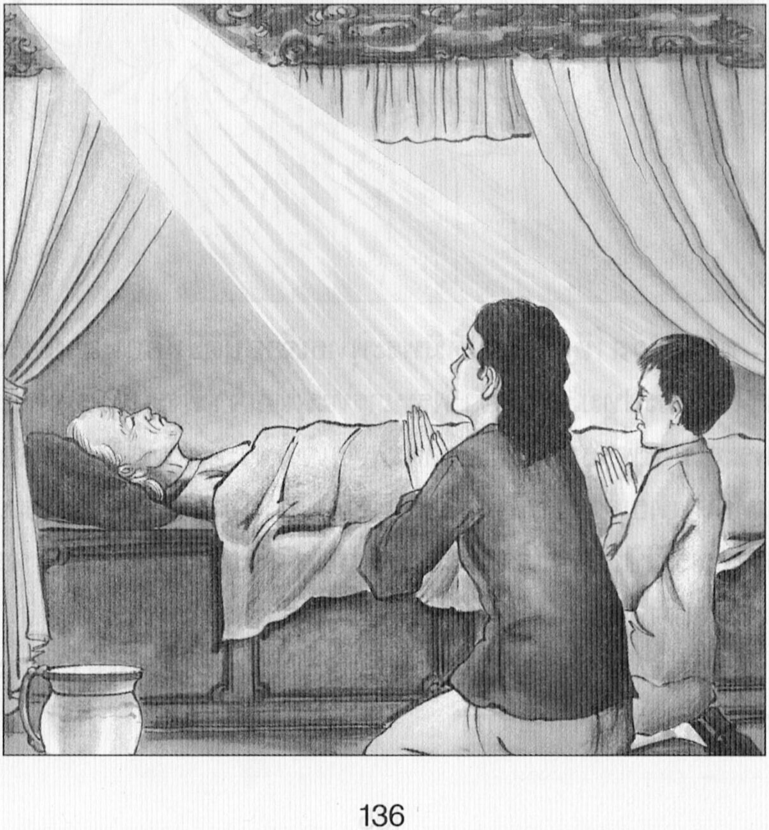
“ตลอดเวลาที่ผ่านมาได้มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นอีกหลายพระองค์สืบมา คือ พระปทุมะพุทธเจ้า พระนารทะพุทธเจ้า พระปทุมมุตตระพุทธเจ้า พระสุเมธะพุทธเจ้า พระสุชาตะพุทธเจ้า พระอัตถทัสสีพุทธเจ้า พระธรรมทัสสีพุทธเจ้า พระสิทธัตถะพุทธเจ้า พระติสสะพุทธเจ้า พระปุสสะพุทธเจ้า พระวิปัสสุทธเจ้า พระสิขีพุทธเจ้า พระเวสสภูพุทธเจ้า พระกกุสันธะพุทธเจ้า พระโกนาคมนะพุทธเจ้า พระกัสสปะพุทธเจ้า

ตราบจนกระทั่งบัดนี้ได้ลุถึงสมัย **“พระโคตมพุทธเจ้า”** พระองค์ผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากยราช”

"ข้าแต่พระตถาคตเจ้า เวไนยสัตว์ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต เมื่อกำลังจะสิ้นใจหากในบ้านมีบุคคลใกล้ชิด แม้เพียงสักคนหนึ่ง สามารถสวดภาวนาพระนามของพระพุทธเจ้าทั้งหลายแทนผู้ที่ใกล้จะตาย เมื่อบุคคลนั้นตายไปก็จะได้รับการผ่อนผันโทษทัณฑ์ในนรก

ในส่วนผู้ที่ได้กระทำอนันตริยกรรม อันได้แก่กรรมอันหนักทั้ง 5 ประการซึ่งต้องไปรับโทษทัณฑ์ในนรกอเวจีอย่างไม่มีวันจะหลุดพ้น แต่เนื่องด้วยบุญกุศลที่คนในบ้านได้สวดภาวนาพระนามของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ก็จะสามารถทำให้โทษทัณฑ์นั้นๆ ทุเลาเบาบางลงได้

เช่นนี้แล้วจะกล่าวไปใยถึงผู้ที่ได้สวดภาวนาบริกรรมพระนามของพระพุทธเจ้าด้วยตัวเอง มหากุศลที่มิอาจประมาณได้ย่อมจะบังเกิดแก่บุคคลผู้นั้นอย่างแน่นอน"

บทที่ 10

อานิสงส์ของการบริจาคทาน

เมื่อพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้กล่าวพรรณนาถึงอานิสงส์ในการสวดภาวนาพระนามของพระพุทธเจ้าทั้งหลายจบลง ท่านก็ได้กราบอาราธนาทูลขอให้พระบรมศาสดาตรัสแสดงพระธรรมเทศนา ว่าด้วยเรื่องบุญกุศลจากการบริจาคทาน และแล้วพระพุทธองค์ทรงมีพระบรรหารว่า "ตถาคตจะถือเอาโอกาสที่พวกท่านทั้งหลายจากทั่วทศทิศพิภพมาร่วมประชุมธรรมในชั้นดาวดึงส์เทวโลกนี้ อธิบายถึงอานิสงส์ของการบริจาคทาน ขอให้ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟัง

การบริจาคทานของปุถุชนในโลกนั้นมีเหตุปัจจัยที่จะทำให้ได้รับอานิสงส์มากน้อยต่างกัน

บ้างได้รับผลบุญภายในชาติเดียว

บ้างได้รับผลบุญภายใน 10 ชาติ

บ้างก็ได้รับผลบุญถึง 100 ชาติ 1,000 ชาติต่อเนื่องกันไป"

“ในโลกียโลกนั้น หากบรรดาพระราชา มหากษัตริย์ ขุนนาง อำมาตย์ ข้าราชบริพาร ตลอดจนสมณะชีพราหมณ์ นักบวช นักพรต และปุถุชนธรรมดาทั้งหลาย เมื่อพบเห็นผู้คนที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก หูหนวก ตาบอด ต้องลำบากแสนเข็ญด้วยเหตุนานาประการ

หากบุคคลผู้นั้นไม่ว่าจะอยู่ในวรรณะใด ฐานะใด เกิดความสงสาร มีจิตเมตตาบริจาคทานแก่พวกเขาเหล่านั้น โดยหยิบยื่นวัตถุทานทั้งหลายให้ด้วยมือตนเอง พร้อมกล่าวคำปลอบประโลมแก่ผู้ทุกข์ยาก

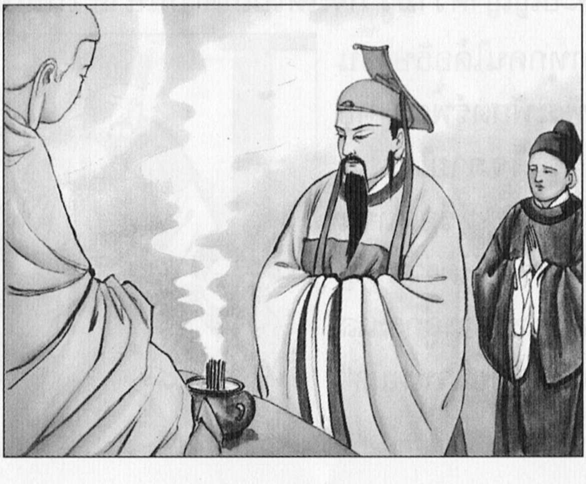
บุญกุศลที่ได้รับจะมากมายดั่งเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา ทั้งนี้ก็เพราะจิตเมตตาอันบริสุทธิ์ที่มีต่อผู้ซึ่งกำลังตกทุกข์ได้ยากนั้นทรงพลานุภาพยิ่ง

อานิสงส์แห่งการบริจาคทานด้วยจิตเมตตาอันบริสุทธิ์ จะส่งผลให้บุคคลผู้นั้นได้เกิดอยู่ในชาติตระกูลที่สูงส่ง เพียบพร้อมไปด้วยทรัพย์ศฤงคาร มีความเจริญรุ่งเรือง สมบูรณ์พูนสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้”

“หากผู้ใดได้พบเห็นวัดวาอาราม ศาสนสถาน สถานปฏิบัติธรรม ซึ่งมีพระรูปขององค์พระพุทธะ พระโพธิสัตว์ประดิษฐานอยู่ แล้วมีจิตศรัทธาเข้าไปนมัสการกราบไหว้สักการะ

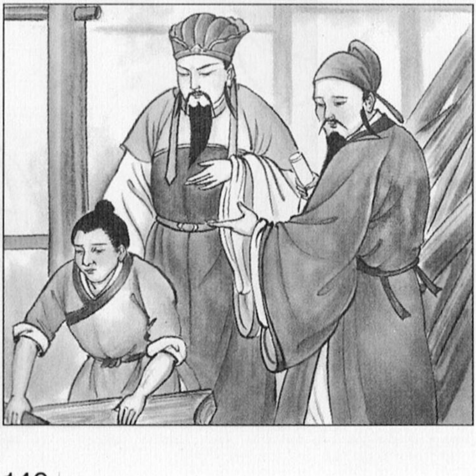
ตลอดจนได้บำเพ็ญทาน สร้างถนนหนทาง สะพาน ทะนุบำรุงสาธารณสมบัติ สร้างคัมภีร์พระสูตร หนังสือธรรมะ เพื่อค้ำชูจรรโลงพระศาสนา บุคคลผู้นั้นจะได้เสวยทิพยสุขอันประณีต หากได้อุทิศบุญกุศลจากการบริจาคทานต่อสรรพสัตว์ในธรรมธาตุแล้วไซร้ ก็จะได้เกิดเป็นมหาพรหมราชอยู่ตลอด 10 กัลป์”

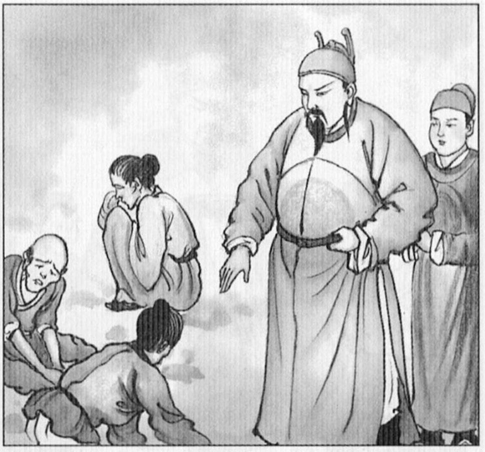

"หากผู้ใดได้พบเห็นวัดวาอาราม ศาสนสถาน พระพุทธปฏิมา รูปเคารพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งทรุดโทรมถูกทิ้งร้าง แล้วบังเกิดจิตศรัทธาทำการบูรณะซ่อมแซม ปฏิสังขรณ์ แล้วยังชักชวนสาธุชนมาร่วมบุญกันอย่างสมัครสมานสามัคคี ด้วยอานิสงส์จากการกระทำดังกล่าวจะส่งผลให้บุคคลนั้นได้ไปจุติเป็นเทพพรหมชั้นสูง 1,000 ชาติ

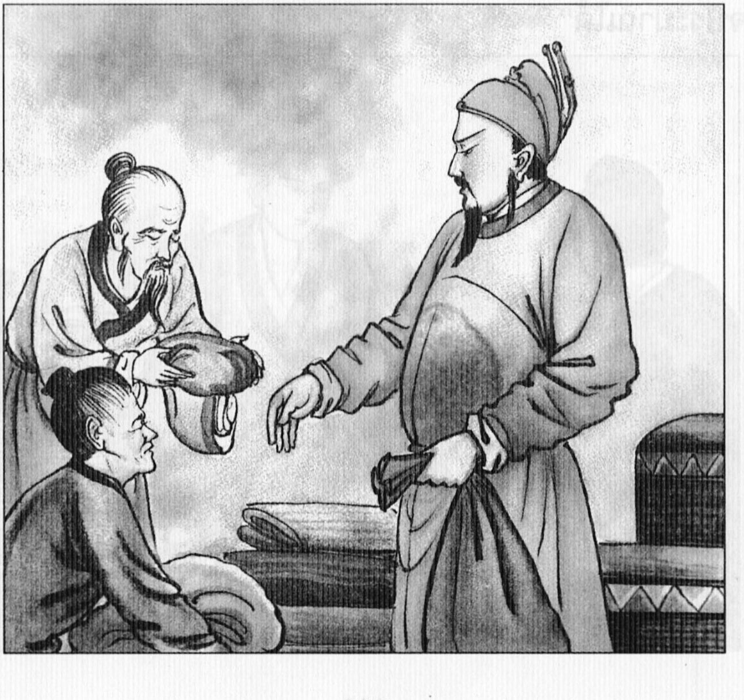
ส่วนผู้ที่ได้มาร่วมใจกันบำเพ็ญทานสร้างบุญโดยสละทรัพย์ สละแรงกาย สละปัญญาความรู้ ก็จะได้ไปเกิดเป็นนาย เป็นเจ้าเมือง 100 ชาติและหากทุกคนได้อธิษฐานจิตต่อเบื้องพระพักตร์พระพุทธปฏิมาที่ซ่อมเสร็จภายในพระอุโบสถ พระวิหาร หรือสถานปฏิบัติธรรมนั้นๆ ผู้ที่ได้ร่วมบุญทั้งหมดก็จะสามารถเข้าสู่กระแสแห่งพระนิพพานโดยถ้วนหน้า"

"หากบุคคลผู้ใดได้พบเห็นคนแก่ชรา คนป่วย คนพิการทุพพลภาพหรือหญิงมีครรภ์ที่ยากจน แล้วบังเกิดจิตเวทนาสงสารอย่างแรงกล้า พร้อมกับได้บริจาคทาน ยารักษาโรค เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เครื่องอุปโภคบริโภค เพื่อให้พวกเขาทั้งหลายมีความสุขและสะดวกสบายขึ้น

บุคคลผู้ที่ปฏิบัติเช่นนั้นก็จะได้รับอานิสงส์ยิ่งใหญ่ เขาจะได้จุติไปเป็นเทพเจ้าบนสวรรค์ มีผู้คนกราบไหว้บูชาเป็นเวลาถึง 200 กัปและจะสามารถสำเร็จมรรคผลได้ในที่สุด"

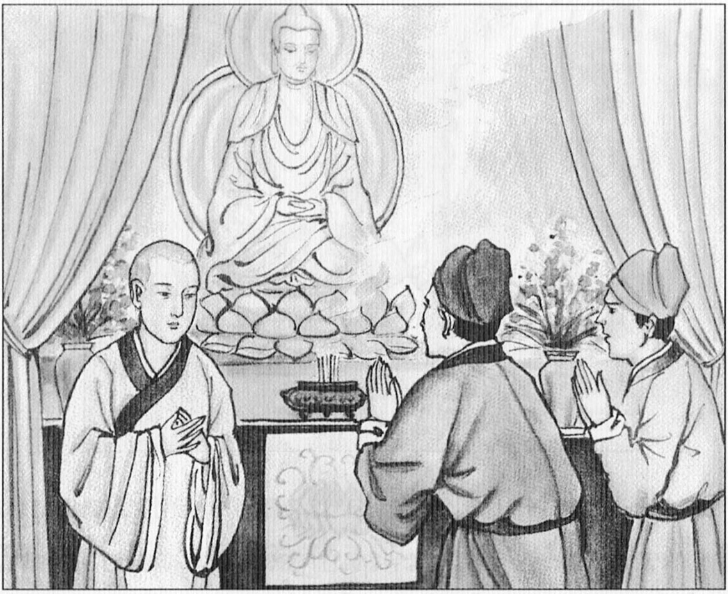

“ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ บุคคลผู้ซึ่งสามารถบริจาคทานอย่างสม่ำเสมอมิได้ขาด เป็นที่แน่นอนเหลือเกินว่าเขาผู้นั้นจะสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จพุทธะโดยมิต้องสงสัย ด้วยเหตุนี้ กษิติครรภ์โพธิสัตว์เธอจงชักจูงให้สรรพสัตว์ทั้งหลายฝึกฝนการทำความดีเถิด

ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ในอนาคตกาลหากจะมีผู้ปลูกฝังกุศลธรรมอันดีแม้เพียงเล็กน้อย คือการให้ธรรมะเป็นทาน ประดุจฝุ่นผงที่ปลายขน แต่ทว่ากุศลที่พวกเขาได้รับจากธรรมทานอันเป็นยอดแห่งทานทั้งปวงนั้น อานิสงส์ที่บังเกิดขึ้นจะเป็นมหากุศลที่มิอาจประมาณได้”

“อนึ่ง หากบุคคลผู้ใดมีจิตศรัทธาเคารพเลื่อมใสถวายทานด้วยภัตตาหารผลไม้เครื่องบริโภค แด่พระพุทธปฏิมาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดจนได้เกื้อกูลอุปถัมภ์เหล่าพระสงฆ์ นักบวช นักพรต ผู้มีศีลบริสุทธิ์ทั้งหลาย บุคคลผู้นั้นจะได้ไปเสวยสุขอยู่บนทิพยวิมานตราบนานเท่านาน

หากบุคคลใดได้สดับฟังธรรมกถา แม้เพียงวรรคเดียวประโยคเดียวแล้วบังเกิดจิตศรัทธามุ่งมั่นอุทิศตนเผยแผ่หลักสัจธรรมเพื่อเป็นวิทยาทานแก่ชาวโลกทั้งมวล บุคคลผู้นั้นย่อมจะได้ชื่อว่าสามารถบำเพ็ญมหากุศลอันกว้างใหญ่ไพศาล”

"หากบุคคลผู้ใดมีใจเป็นกุศลบอกกล่าวชักชวนคนทั้งหลายให้กราบไหว้พระรัตนตรัย รู้จักประพฤติปฏิบัติธรรม ต่อไปบุคคลนั้นจะได้เกิดเป็นผู้นำของมหาชนสืบต่อกันเป็นเวลา 33 ชาติ

อนึ่งหากบุคคลผู้ใดมีใจเป็นกุศลบอกกล่าวชักชวนคนทั้งหลายให้มาร่วมใจกันทะนุบำรุงปฏิสังขรณ์ ศาสนสถาน วัดวาอาราม สถานปฏิบัติธรรม ซ่อมแซมหนังสือพระธรรมคัมภีร์ ต่อไปบุคคลนั้นจะได้จุติเป็นมหาเทพผู้เปี่ยมด้วยญาณปัญญาอันล้ำเลิศและจะสามารถนำเอาหลักธรรมคำสอนมาฉุดช่วยมนุษย์ทั้งหลายสืบไป"

“ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ในอนาคตกาลหากบุคคลใดได้ปลูกฝังรากแห่งกุศลธรรมอันดี โดยสร้างหนังสือคัมภีร์พระสูตร เผยแผ่หลักธรรมเพื่อกล่อมเกลาจิตใจผู้คน หากสาธุชนเหล่านั้นปฏิบัติด้วยใจอันบริสุทธิ์ มีปณิธานมุ่งมั่นบำเพ็ญธรรมเพื่อประโยชน์สุขของมวลมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย บุญกุศลก็จะเนืองนองแผ่ผลไพศาลให้ได้ประสบแต่ความสุขถึงร้อยชาติพันชาติ

แต่ถ้าหากบุคคลผู้ใดกระทำไปเพื่อชื่อเสียง ลาภสักการะ มุ่งแต่เฉพาะประโยชน์ส่วนตน เขาผู้นั้นก็จะได้รับผลบุญเพียง 3 ชาติ

เหตุฉะนี้ หากบุคคลใดเป็นผู้ไม่ยึดติดในบุญกุศลที่ตนได้กระทำไว้แล้ว สามารถสละผลบุญนั้นอุทิศออกไป เช่นนี้จึงจะนับได้ว่าเป็นการบำเพ็ญทานที่แท้จริง เมื่อนั้นบุญกุศลก็จะเพิ่มพูนเป็นหมื่นเท่าทวีคูณ

ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ อานิสงส์ของการบำเพ็ญทานก็เป็นดังที่ตถาคตได้กล่าววิสัชนามาด้วยประการฉะนี้”

บทที่ 11
ธรรมกถาแห่งแม่พระธรณีโพธิสัตว์

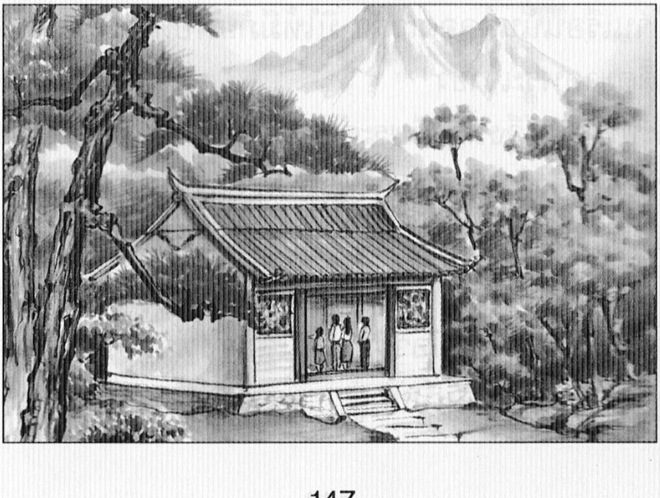

จากนั้นพระแม่ธรณีได้เข้าเฝ้ากราบทูลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า "ข้าแต่พระบรมศาสดา นับแต่โบราณกาลมา ข้าพระบาทได้กราบนมัสการองค์พระโพธิสัตว์มาแล้วมากมายหลายพระองค์ ซึ่งทุกพระองค์ล้วนเปี่ยมด้วยปัญญาบารมีและปรีชาญาณอันล้ำเลิศต่างก็ทรงเสด็จมาเพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลาย

แต่ทว่าปณิธานของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ยิ่งใหญ่กว่าข้อปณิธานใดๆ และที่สำคัญบุญสัมพันธ์ที่ท่านมีต่อเวไนยสัตว์ในโลกียโลกนั้นลึกซึ้งแน่นแฟ้น เช่นเดียวกันกับที่องค์พระศรีอาริยเมตไตรยพระโพธิสัตว์กวนอิม พระมัญชุศรีและพระสมันตภัทรโพธิสัตว์มีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายในมหาอนันตจักรวาล พระมหาโพธิสัตว์ทั้ง 5 พระองค์นี้ล้วนยังมิได้บรรลุพระปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ทรงตั้งไว้ แม้ว่าทุกๆ พระองค์จะได้แบ่งพระภาคออกเป็นหมื่นแสนพระภาคไปฉุดช่วยสรรพสัตว์ที่ยังหลงวนเวียนอยู่ในภูมิทั้ง 6 ได้เป็นจำนวนถึงร้อยหมื่นล้านเท่าของเม็ดทรายในแม่น้ำคงคาแล้วก็ตาม..."

"ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ตัวข้าบาทได้พินิจพิจารณาแล้วเห็นว่า ในเคหะสถานบ้านเรือนของมนุษย์ทั้งหลาย หากทางด้านทิศใต้ของบริเวณที่อยู่อาศัย สามารถจัดให้เป็นมุมสงบและสะอาด โดยนำวัสดุมาสร้างเป็นสถานที่ประดิษฐานพระรูปของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ แล้วกระทำการสักการะบูชาสวดมนต์ภาวนาอยู่เป็นประจำ อานิสงส์ย่อมบังเกิดแก่เคหะสถานบ้านเรือนของบุคคลผู้นั้น 10 ประการคือ

1. ที่ดินเพาะปลูกจะอุดมสมบูรณ์
2. ครอบครัวจะร่มเย็นเป็นสุข
3. วิญญาณบรรพบุรุษได้รับการฉุดช่วยไปสู่สุคติ
4. ทุกคนในครอบครัวจะมีอายุยืน
5. หน้าที่การงานจะเจริญรุ่งเรือง
6. แคล้วคลาดจากอุทกภัยและอัคคีภัย
7. เหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ ไม่มาแผ้วพาน
8. ไม่นอนฝันร้าย
9. เทพเทวาจะคุ้มครองปกปักรักษา
10. ประสบพบเจอแต่เรื่องอันเป็นกุศล คือ ได้ฟังธรรม ได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรม ได้สร้างบุญสร้างกุศล"

“ข้าแต่พระตถาคตเจ้า ในอนาคตกาลภายหน้า หากบ้านเรือนใด มีพระรูปและคัมภีร์พระสูตรของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ อีกทั้งบุคคลนั้น เป็นเจ้าของบ้าน ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดีและมีจิตศรัทธาสวดมนต์ ภาวนาอยู่เป็นประจำ เมื่อนั้น ข้าบาทจะใช้อิทธิฤทธิ์คอยปกปักรักษา ผู้คนในบ้านเรือนนั้นตลอดเวลา มิให้มีภัยพิบัติใดๆ เข้าไปกล้ำกราย ได้อย่างเด็ดขาดพระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์จึงทรงมีพระดำรัสว่า

“แท้จริงแล้วด้วยเดชานุภาพและอิทธิฤทธิ์ที่ท่านมีอยู่ ยากนักที่จะ มีเทพพรหมองค์ใดเสมอเหมือน พื้นปฐพีในมนุษย์โลกตลอดจนต้นไม้ ใบหญ้า กรวด หิน ดิน ทราย แม้กระทั่งพืชพันธุ์ธัญญาหารทั้งหลาย ทั้งปวงก็ล้วนอยู่ในความอารักขาดูแลของท่าน จึงได้เจริญเติบโต มีความอุดมสมบูรณ์ดังที่เป็นอยู่”

“มาบัดนี้ ท่านยังได้กล่าวยกย่องสรรเสริญกิตติคุณของพระกษิติครรภ์ผู้เป็นมหาโพธิสัตว์ นี่ย่อมจะเป็นปัจจัยเสริมส่งบารมีธรรมของท่านให้สูงขึ้นไปอีกเป็นหมื่นแสนเท่า

ในอนาคตกาล หากผู้ใดสักการะบูชา สวดพระสูตรและปฏิบัติธรรมตามคำสอนในพระสูตรนี้ ท่านจะต้องอารักขาเขาผู้นั้น อย่าให้แม้ได้ยินเรื่องราวเคราะห์กรรมที่ไม่ดีต่าง ๆ

ไม่เพียงแต่ท่านที่คอยอารักขาเขาเท่านั้น ท้าวสักกะพรหมราชพร้อมเทพบริวารที่ร่วมปกปักดูแลตัวเขา เหตุเพราะเขาเลื่อมใสศรัทธาบำเพ็ญธรรมตามจริยาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

บุคคลเหล่านี้ย่อมจะหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ สามารถเข้าสู่นิพพานอันเป็นแดนบรมสุข ข้อนี้จึงเป็นเหตุปัจจัยให้ได้รับการคุ้มครองยิ่งใหญ่เช่นนี้”

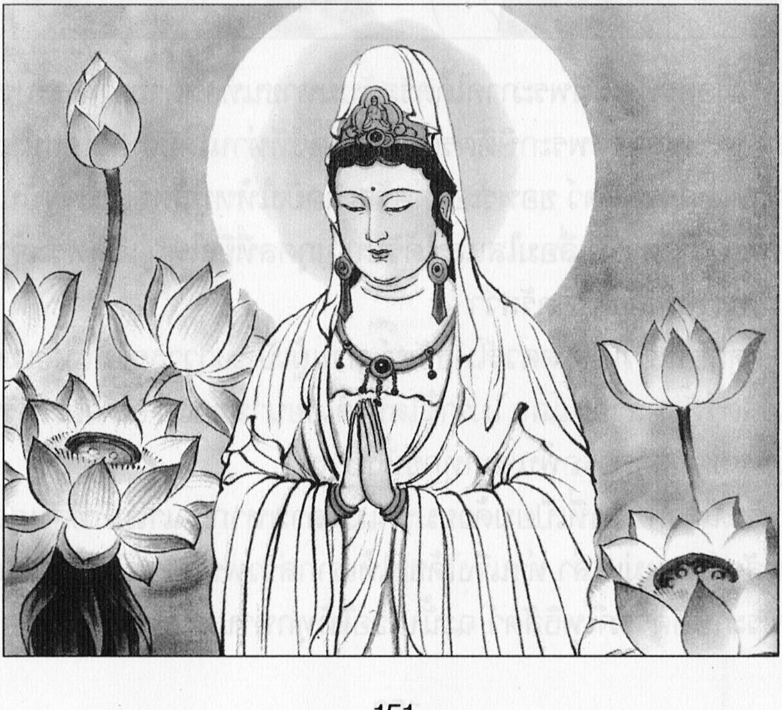
บทที่ 12
อานิสงส์ที่ได้เห็นและได้ฟัง

ในสมัยนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปล่งมหารัศมีส่องสว่างจากเหนือพระเศียร อันเป็นรัศมีจำนวนร้อยพันโกฏิ ในขณะที่ทรงเปล่งรัศมีที่เรืองรองอยู่นั้นก็ยังบังเกิดเสียงดนตรีอันไพเราะเสนาะโสต เพื่อเป็นการบอกกล่าวบรรดาเทพยดา นาค และสัตว์ในคติ 8 ว่า... "วันนี้ท่านทั้งหลายที่อยู่ดาวดึงส์เทวโลกแห่งนี้ ล้วนได้ยินตถาคตสดุดีชื่นชมในจริยาวัตรของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่ได้ยังประโยชน์สุขแก่หมู่สัตว์ในเทวดาภูมิและมนุษย์ภูมิเป็นอันมาก ข้อนี้เป็นอจินไตย เป็นเรื่องราวที่ก้าวพ้นวิสัยของปุถุชน เป็นฐานะของผู้ที่ได้บรรลุผลแห่งทศภูมิโพธิสัตว์ และเป็นเรื่องราวของผู้ที่ไม่เสื่อมถอยจากพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณอันเป็นที่สุดแล้ว อันพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์นี้มีความ

ปรารถนาให้สรรพสัตว์ทั้งหลายได้สำเร็จพุทธภูมิก่อน แล้วตนเองจึงได้บรรลุพระโพธิญาณ”

เวลานั้น ในธรรมสันนิบาต มีพระมหาโพธิสัตว์องค์หนึ่ง นามว่า **“อวโลกิเตศวร”** (กวนอิมผู่สัก) ได้ลุกขึ้นจากอาสนะแล้วประณมกรถวายอภิวาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วทูลว่า...“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค กษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์นี้เปี่ยมด้วยจิตเมตตากรุณาที่ยิ่งใหญ่ต่อสัตว์ผู้มีบาปทั้งปวง ได้นิรมาณกายจำนวนพันหมื่นโกฏิเพื่อโปรดสัตว์ทั่วโลกธาตุจักรวาล จำนวนพันหมื่นโกฏิแห่งกุศลบารมีและพลานุภาพของพระกษิติครรภ์ก็เป็นอจินไตยโดยแท้ ข้าพระองค์ได้สดับฟังพระผู้มีพระภาคกับทั้งพระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่มีประมาณในทิศทั้ง 10 ต่างก็สดุดีพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ หากว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีตปัจจุบันและอนาคต จะตรัสบุญบารมีของพระกษิติครรภ์ก็จะไม่หมดสิ้นได้เลย”

"เมื่อครู่พระผู้มีพระภาคได้ตรัสกับมหาชนทั้งหลายว่า ทรงปรารภจะสดุดีพระคุณของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่ท่านได้ยังประโยชน์นานาประการต่อสรรพสัตว์ ขอพระองค์ตรัสเพื่อยังให้หมู่สัตว์ในปัจจุบันและอนาคตได้เกิดความเลื่อมใสและได้รับบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่เถิดพระเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า

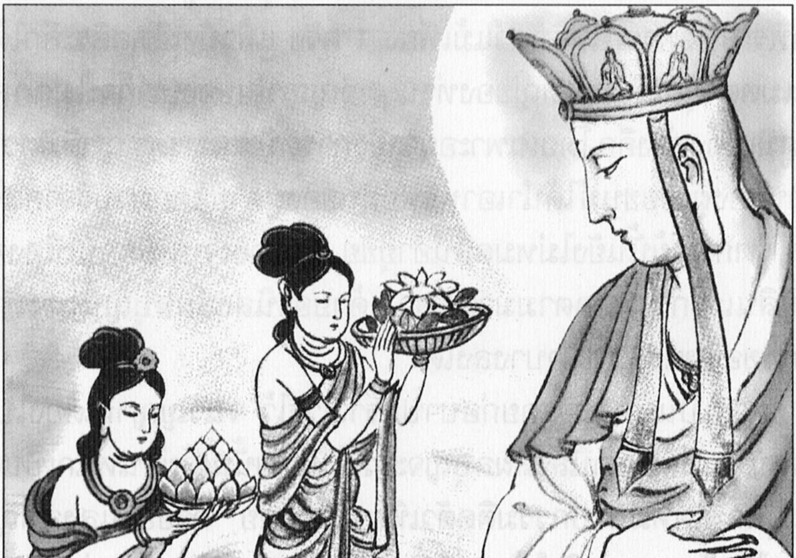
"ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ท่านผู้เป็นนาวาธรรมแห่งเมตตาเวไนยสัตว์ทั้งหลายในโลก ไม่ว่าผู้ใดที่ได้เอ่ยนามของท่านด้วยใจศรัทธาเขาผู้นั้นย่อมสามารถพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

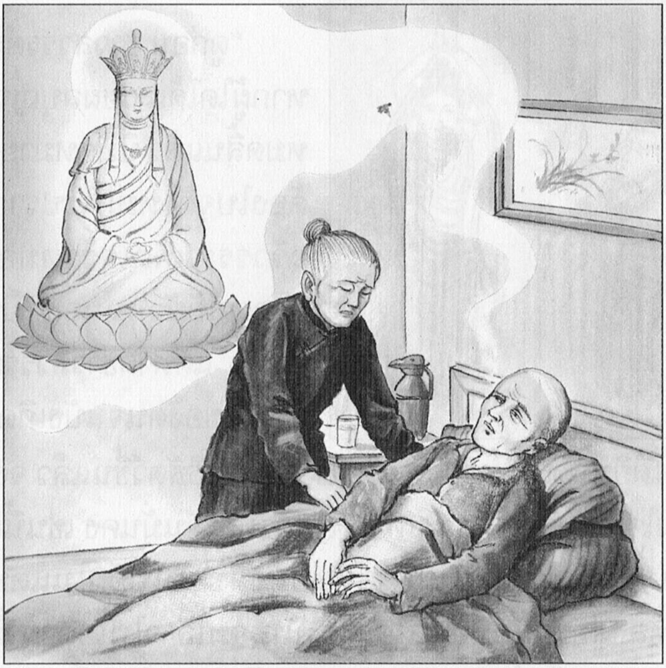
วันนี้อาศัยจิตที่เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณาไม่มีที่สิ้นสุดต่อสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า ท่านจึงได้ขอให้เรากล่าวพรรณนาถึงเดชานุภาพของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ ฉะนั้น ขอให้ทุกท่านจงตั้งใจฟังเถิด"

"ดูก่อน ชาวสวรรค์ทั้งหลาย หากผู้ใดได้เสวยผลบุญจนใกล้จะหมดสิ้นแล้ว นิมิตหมายแห่งการต้องไปจุติใหม่ก็จะปรากฏได้แก่ ฉวีวรรณเกิดเศร้าหมอง ทิพยอาภรณ์ก็มัวหม่นลง เป็นต้น

แต่หากชาวสวรรค์ผู้นั้นได้เพ่งจิตของตนจนบังเกิดรูปนิมิต พร้อมทั้งได้ยินพระนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ขึ้นแล้ว จงรีบน้อมจิตสำรวมใจเอ่ยบริกรรมนามท่านด้วยศรัทธาอันมั่นคง เช่นนี้แล้วเทพเทวาเหล่านั้นก็จะสามารถเสวยทิพยสุขสืบต่อไปอีกในแดนสวรรค์ มิต้องล่วงลงสู่อบายภูมิชั้นต่ำอีก ฉะนั้น จะกล่าวไปใยถึงผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาและกราบไหว้บูชาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์อยู่เป็นประจำ บุญกุศลของเขาย่อมจะสูงส่งมากล้นเหลือคณานับ"

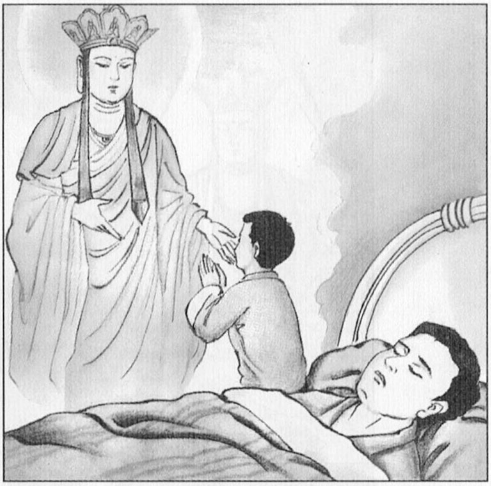
"ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ เวไนยสัตว์ที่เวียนว่ายอยู่ในอบายภูมิหก เมื่อถึงคราวละสังขารใกล้สิ้นใจ หากบุคคลผู้นั้นได้ยินพระนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์แม้เพียง 1 ครั้ง แล้วบังเกิดสติระลึกได้ถึงพระเมตตาคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน วิญญาณของเขาก็จะไม่ตกลงสู่ภพภูมิเบื้องล่างอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่บิดามารดา ญาติมิตร ลูกหลานของผู้วายชนม์ได้นำเอาทรัพย์สินของผู้ตายออกมาบริจาคสร้างกุศล หากเขาผู้นั้นยังไม่หมดสิ้นอายุขัย แต่ต้องเจ็บหนักอันเนื่องจากมีหนี้สินเวรกรรมติดตามมาสนอง ด้วยอานิสงส์ผลบุญนั้นจะทำให้อาการของเขาทุเลาเบาบางลงได้

หากเป็นบุคคลที่เคยก่อบาปสร้างเวรไว้ จนวิญญาณต้องไปรับโทษหนัก แต่ด้วยอานิสงส์ผลบุญจะช่วยให้โทษนั้นได้ผ่อนหนักเป็นเบา ส่วนบุคคลใดที่มีบาปกรรมติดตัวเพียงเล็กน้อย ด้วยอานิสงส์ที่ญาติพี่น้องได้สร้างกุศลอุทิศให้ เขาผู้นั้นก็จะได้ไปสู่สุคติภพโดยง่าย"

“ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ บุคคลใดเป็นผู้ที่กำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เยาว์วัย หรือพ่อแม่พี่น้องต้องล้มหายตายจากพลัดพรากกันไป เมื่อโตขึ้นแล้วเกิดจิตสำนึกที่ดีอยากสร้างกุศลอุทิศให้ และใคร่ได้รู้ถึงที่อยู่ของญาติพี่น้องที่พลัดพรากสูญหาย

หากเขาผู้นั้นมีจิตศรัทธาแรงกล้า เลื่อมใสกราบไหว้สักการะพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ติดต่อกันเป็นเวลา 7 วัน ด้วยจิตศรัทธาที่ไม่เสื่อมถอยแล้วไซร้ หากพ่อแม่ญาติพี่น้องของบุคคลนั้นแม้อยู่ในอบายภูมิถูกจองจำต้องโทษสถานหนัก ก็จะอาศัยบุญกุศลนี้ช่วยให้หลุดพ้นออกมาได้ หรือได้รับการปลดปล่อยให้ไปสู่ภพภูมิที่ดีกว่า แต่ถ้าพ่อแม่ญาติพี่น้องของบุคคลนั้นยังมีชีวิตอยู่ในโลก พวกเขาก็จะได้รับผลานิสงส์มีบุญญาบารมีเพิ่มมากยิ่งขึ้น”

"ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ บุคคลผู้ที่พลัดพรากจากบิดามารดา ญาติพี่น้อง หากสามารถถวายสักการะบูชาและสวดภาวนาพระนามของพระกษิติครรภ์ 10,000 จบภายในเวลา 21 วัน เขาผู้นั้นก็จะได้รับเมตตาจากพระองค์จะมาปรากฏกายในรูปแบบต่างๆ เพื่อบอกว่าญาติมิตรของเขาไปเกิดอยู่ที่ใดบ้าง พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์จะบันดาลด้วยฤทธิ์ ทำให้เขาได้พบกับญาติมิตรในความฝัน

สาธุชนท่านใดสามารถสวดภาวนาพระนามพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์วันละ 1,000 จบเป็นเวลา 1,000 วันโดยมิได้ขาด เมื่อนั้นองค์พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ก็จะทรงบัญชาให้เทพเทวา พระภูมิเจ้าที่มาคอยปกป้องดูแลบุคคลผู้นั้น บันดาลให้เขามีอาภรณ์ อาหารอุดมสมบูรณ์

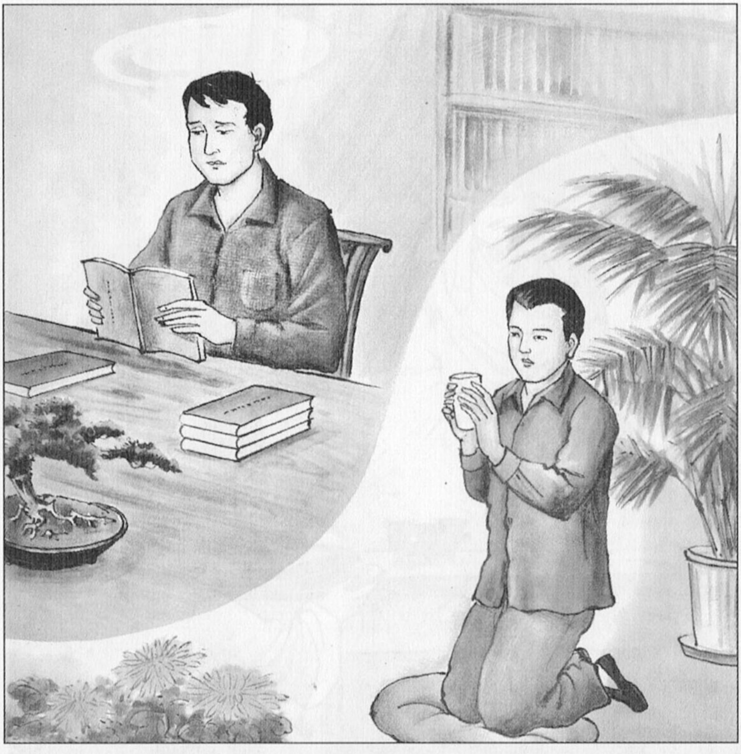
ไร้โรคภัยและเรื่องร้ายๆ ท้ายที่สุดเขาจะได้รับการปกแผ่พระหัตถ์ประสิทธิ์ประสาทพรอันถือเป็นนิมิตรหมายแห่งมิ่งมงคลว่า ต่อไปในอนาคตกาลบุคคลผู้นั้นย่อมสามารถสำเร็จมรรคผลได้อย่างแน่นอน"

"ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ สาธุชนใดบังเกิดมหาเมตตาจิต และได้ตั้งปณิธานว่าจะเปลื้องทุกข์ให้แก่สรรพสัตว์ หรือปรารถนาบำเพ็ญอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ หรือต้องการบำเพ็ญเพียรโดยมุ่งหวังให้หลุดพ้นจากไตรภูมิ

หากสาธุชนผู้นั้นได้สดับพระนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์แล้วถวายสักการะด้วยใจศรัทธา เขาก็จะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคที่ขวางกั้นและสามารถบรรลุถึงเป้าหมายสูงสุดได้เร็วยิ่งขึ้น

ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ หากความปรารถนาของสาธุชนใดจำต้องใช้เวลาถึงร้อยหมื่นปีจึงจะสำเร็จได้ ขอแต่เพียงเขาผู้นั้นมีจิตใจมั่นคง ภาวนาระลึกถึงพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ สิ่งที่มุ่งหวังก็จะสัมฤทธิ์ผลได้ในเวลาอันรวดเร็ว"

"ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ในอนาคตกาลหากผู้ใดมีจิตใจมุ่งมั่นศึกษาพระธรรมคำสอน แม้ตัวเขาได้มีอาจารย์ผู้ทรงธรรมชี้แนะสั่งสอนแล้ว แต่เขาก็ยังหลงลืมและไม่สามารถเข้าใจถึงอรรถสาระในพระธรรมนั้นได้ ถึงแม้จะอ่านท่องเป็นเดือนปี สาเหตุก็เป็นเพราะบุพกรรมในอดีตชาติมาเป็นอุปสรรคขัดขวาง

หากเป็นเช่นนี้ ถ้าเขาได้ยินนามหรือเห็นรูปของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ ก็พึงเกิดจิตเลื่อมใสบูชา แล้วบอกกล่าวพระโพธิสัตว์ให้รับรู้พร้อมกับนำดอกไม้หอม ผลาหาร และน้ำสะอาดหนึ่งแก้วถวายต่อหน้ารูปของพระโพธิสัตว์ เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งวันคืนแล้ว จึงอาราธนามาดื่มด้วยจิตเคารพศรัทธา

ขณะที่จะดื่มจงหันหน้าไปทางทิศใต้ แล้วอธิษฐานจิตตั้งปณิธาน

ว่าหลังจากดื่มแล้วจะดำรงตนอยู่ในเบญจศีล ไม่บริโภคเลือดเนื้อสัตว์ ไม่เสพของคาวใดๆ อีก หากสามารถปฏิบัติเช่นนี้ด้วยจิตศรัทธามั่นคง เขาก็จะได้เข้าเฝ้าพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ในนิมิต เมื่อนั้นท่านจะประพรมน้ำทิพย์ประสิทธิ์ประสาทพรเพื่อขจัดสิ่งอัปมงคลทั้งหลายให้สูญสิ้นไป

และแล้วบุคคลผู้นั้นจะตื่นขึ้นมาด้วยจิตญาณอันผ่องใส มีสติปัญญาเพิ่มพูน มีความเฉียบแหลม สามารถจดจำพระธรรมทั้งหลายได้ด้วยการเห็นและอ่านเพียงครั้งเดียว

ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ หากในอนาคตมีผู้ที่ขาดแคลนอาหารและเครื่องนุ่งห่ม สิ่งที่ตั้งใจไม่สมดังหวัง บ้างก็มีโรคมาก บ้างก็มีเรื่องราวอัปมงคล ไม่สงบสุข ครอบครัวแตกแยก ประสบกับภัยพิบัติไม่เว้นวาย เมื่อหลับก็ฝันร้ายอยู่เสมอ”

“บุคคลเหล่านี้ หากได้กราบไหว้สักการะบูชา และสวดท่องพระนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ครบ 10,000 จบ สิ่งอัปมงคลทั้งหลายในชีวิตก็จะค่อยๆ มลายหายไป ในยามหลับก็จะนิมิตฝันเห็นแต่สิ่งที่ดีงาม ต่อไปบุคคลผู้นั้นจะพบแต่ความสมบูรณ์พูนสุข

ดูก่อน อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ บุคคลผู้ใดมีเหตุจำเป็นต้องเดินทางผ่านป่าเขาลำเนาไพร ข้ามแม่น้ำหรือทะเลใหญ่ เขาผู้นั้นสมควรอย่างยิ่งที่จะสวดภาวนาพระนามระลึกถึงพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์เสียก่อน ทั้งนี้เพื่อว่าบุคคลเหล่านั้นจะได้รับความคุ้มครองจากเทพเทวาทั้งหลายตลอดการเดินทาง แม้ต้องได้พบกับสัตว์ร้ายหรือภูตผีปีศาจเขาก็จะแคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง”

"พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์มีเหตุปัจจัยที่ยิ่งใหญ่กับสรรพสัตว์ในโลกียโลก หากจะกล่าวถึงคุณประโยชน์ที่ท่านได้เอื้อเฟื้อต่อสรรพสัตว์ทั้งหมดแล้ว แม้จะพรรณนาเป็นเวลาร้อยพันกัลป์ก็ยังไม่หมดสิ้น

ดังนั้น อวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ ท่านควรใช้ฤทธานุภาพของท่านเผยแผ่พระสูตรนี้ให้กว้างขวาง ให้หมู่สัตว์ในสหโลกธาตุได้อ่าน ท่องสาธยาย **กษิติครรภ์มูลปณิธานสูตร** นี้ จึงจะทำให้ได้รับความสุขไปร้อยพันหมื่นกัลป์" บัดนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นโศลกว่า...

"เดชานุภาพแห่งพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

แม้เม็ดทรายมากล้นในคงคามหานทีมิอาจนำมาเปรียบเปรย

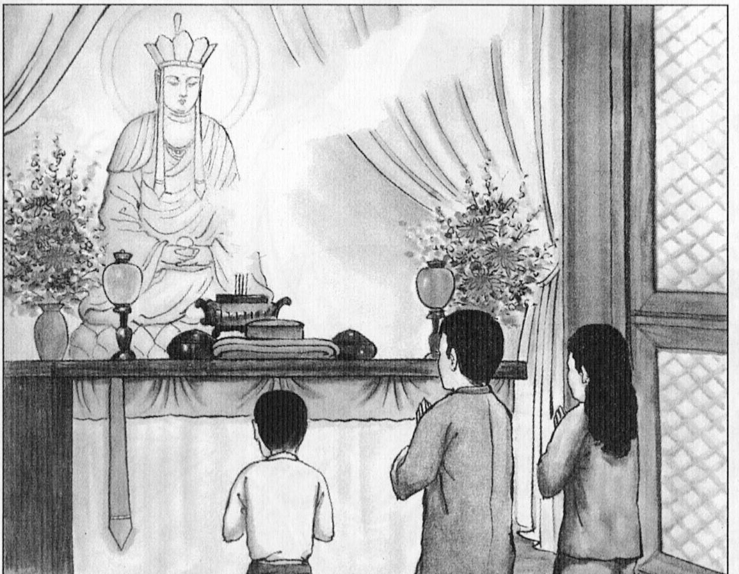
ขอได้จริงใจสักการะกราบไหว้เพียงชั่วขณะจิตหนึ่ง

ผลานิสงส์นั้นสูงส่งสุดจะพรรณนา

แม้ว่ามนุษย์หญิงชาย หรือเทพ นาค
เมื่อถึงคราวต้องตกลงสู่ภพภูมิเบื้องล่าง
แต่เมื่อน้อมพระกษิติครรภ์เป็นที่พึ่ง
ด้วยความเป็นที่สุดของใจแล้ว
อายุขัยจะเพิ่มพูนวิบากกรรมจักมลาย
แม้ผู้สูญเสียบุพการีเมื่อวัยเยาว์
วิญญาณสถิตอยู่แห่งหนใดใคร่อยากรู้
อีกพี่น้องญาติสนิททั้งชายหญิง
ตั้งแต่แรกเกิดมามิเคยได้พบหน้า
หากวาดปั้นปฏิมาพระรูปองค์ผู้ทรงฤทธิ์
ด้วยจิตศรัทธาแน่วแน่ไม่แปรผัน
พร่ำสวดท่องพระนามในสามเจ็ดทิวาวาร
มหาโพธิสัตว์จะเสด็จมาประจักษ์ให้ได้พบ
เพื่อชี้นำทางประสบพบญาติมิตรที่จากไกล
แม้ตกอบายภูมิก็จักช่วยให้หลุดพ้น
ถ้าหากศรัทธาคงมั่นไม่แปรผัน
โพธิสัตว์จะทรงประสาทพรเป็นนิมิตรหมาย
ผู้ประสงค์จะบรรลุอนุตรสัมโพธิ
จนถึงหลุดพ้นจากทุกข์ของภพสาม
ควรจะมีมหากรุณาจิต
เลื่อมใสบูชาต่อปฏิมากรพระกษิติครรภ์
ความปรารถนาจะสัมฤทธิ์ได้โดยเร็วพลัน

ไร้วิบากกรรมสิ้นพันผูกไม่ขัดขวาง
ผู้ใดใฝ่จิตมุ่งมั่นศึกษาพระธรรม
เพื่อฉุดช่วยผู้หลงผิดให้ถึงฝั่งอันเกษม
หากตั้งจิตหมายมั่นพุทธภูมิอันเลิศล้ำ
แต่ศึกษาธรรมกลับเวียนอ่านเวียนลืมไม่ได้ผล
เหตุเพราะตนมีเวรกรรมปิดกั้นจากปางก่อน
มาริดรอนปัญญายากจดจำ
แม้นมีใจสักการะภาวนาด้วยเครื่องหอม
ถวายทาน อุปโภค บริโภค ทรัพย์สิ่งของ
พร้อมน้ำใสบริสุทธิ์แทนใจจริง
ผ่านหนึ่งวันหนึ่งคืนตั้งสัจจาอธิษฐานดื่ม
ด้วยจิตมุ่งรักษาศีลกินเจประพฤติธรรม

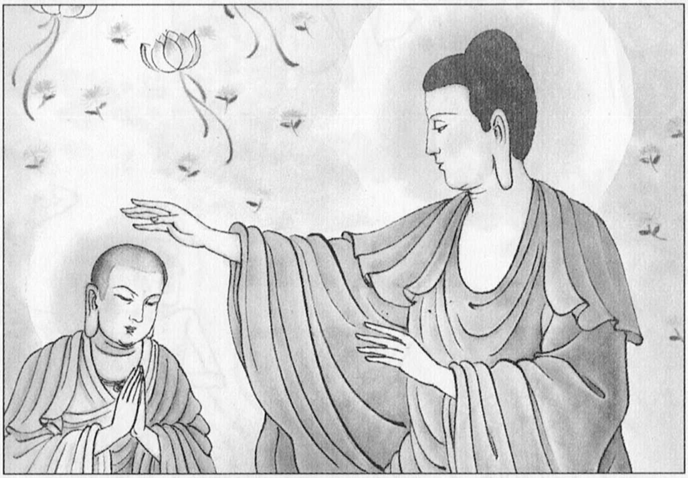
สุรา กาเม มุสาวาท ไม่ประมาทเร่งถอยหนี
เว้นฆ่าสัตว์บำเพ็ญตนบริสุทธิ์หยุดกินเนื้อ
บารมีมั่นจะได้พบองค์โพธิสัตว์ในนิมิตร
ครั้นฟื้นตื่นย่อมรู้แจ้งมงคลความสิ่งดีงาม
บทพระธรรมเพียงผ่านโสตจดจำแม่นมิลบลืม
ด้วยกฤษฎาภินิหารท่านสูงส่ง
อำนวยผลส่งสว่างดวงปัญญา
อีกปุถุชนคนยากไร้สุดแร้นแค้นและป่วยไข้
บ้านต้องแตกพี่น้องแยกพลัดพราก
ทั้งหลับฝันแต่เรื่องร้ายไม่เป็นสุข
จะวอนขอจากที่ใดก็ไร้ผล
เพียงมีจิตศรัทธามั่นสักการะ
รูปฉายาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์
ภาภัยทั้งปวงพลันสิ้นสลายในบัดดล
ยังผลให้นิมิตเห็นแต่สิ่งดีมีความสุข
ทุกเทพไทเทวาร่วมรักษาอำนวยพร
ให้โภคทรัพย์ศฤงคารจำเริญเพิ่มพูนบริบูรณ์ผล
แม้ยามดั้นด้นสู่ป่าพงหุบเขาลำเนาไพร
ข้ามห้วงน้ำทะเลกว้างกระเสสินธุ์
ต้องผจญลมฝนพยัคฆา อสรพิษ ภูตผีร้าย
ทั้งเผชิญคนพาลใจทราม สันดานหยาบ
แต่หากได้สักการะบูชาพระองค์ท่าน
ภาภัยร้อยหมื่นพันมีอันต้องราบคาบสยบสิ้น

ขอทุกท่านจงได้ใคร่ครวญสดับฟัง
อันเดชาฤทธาพระกษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์
แผ่กว้างไกลไพศาลทั่วไตรภพ
ร้อยพันล้านโกฏิปี
สุดจะกล่าวพรรณนาได้จบสิ้น
แม้นผู้ใดได้ยินหรือได้เห็น
นามและรูปของพระกษิติครรภ์แล้วเลื่อมใส
ใช้ดอกไม้หอม อาภรณ์ อาหาร เพื่อบูชา
จักได้รับกุศลผลบุญนับร้อยพันประการ
สนองตอบหมื่นแสนเท่าทบทวี
ขอองค์โพธิสัตว์กวนอิมโปรดรับรู้
เร่งประกาศทั่วพิภพจรดหล้า
ใครได้พาตนคืนสู่วิถีแห่งธรรมา
จักสำเร็จหลุดพ้นเวียนว่ายเอย”

บทที่ 13
ทรงมอบหมายภารกิจ

ในขณะนั้น องค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเอื้อมพระสุวรรณหัตถ์ไปปกแผ่พุทธบารมีลงเหนือพระเศียรพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ พร้อมกับตรัสว่า "กษิติครรภ์ เธอมีพลานุภาพเป็นอจินไตย เธอมีเมตตากรุณาเป็นอจินไตย เธอมีปัญญาญาณเป็นอจินไตย เธอมีปฏิภาณเป็นอจินไตย พระพุทธเจ้าในทศทิศล้วนสรรเสริญความเป็นอจินไตยของเธอ อันสรรเสริญไม่จบสิ้นแม้พันหมื่นกัลป์

กษิติครรภ์ ในโอกาสที่บรรดาเหล่าพุทธะ พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ เทพพรหม พญานาคและสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่าอันมีจำนวนมากมายมหาศาลได้มาร่วมชุมนุม ณ ดาวดึงส์เทวโลกแห่งนี้ เราตถาคตขอฝากฝังพวกเขาตลอดจนเวไนยสัตว์ทั้งหลายในโลกียโลก ผู้ซึ่งยังมิได้หลุดพ้นจากวัฏฏสงสารไว้ในความดูแลของท่าน จงพยายามฉุดช่วยเขาเหล่านั้นแม้สักเพียง 1 วันก็อย่าให้ได้ตกล่วงลงสู่อบายภูมิ จนต้องประสบกับความทุกขเวทนาอีก"

"กษิติครรภ์เอ๋ย เวไนยสัตว์ในโลกียโลกนั้นจิตใจปรวนแปรไม่แน่นอน เคยชินในความชั่ว แม้จะมีใจคิดทำความดีอยู่บ้าง แต่ก็เป็นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม เมื่อไปพบกับสิ่งชั่วร้ายอบายมุขทั้งหลาย อนุสัยสันดานบาปก็งอกเงยกำเริบขึ้นอีก

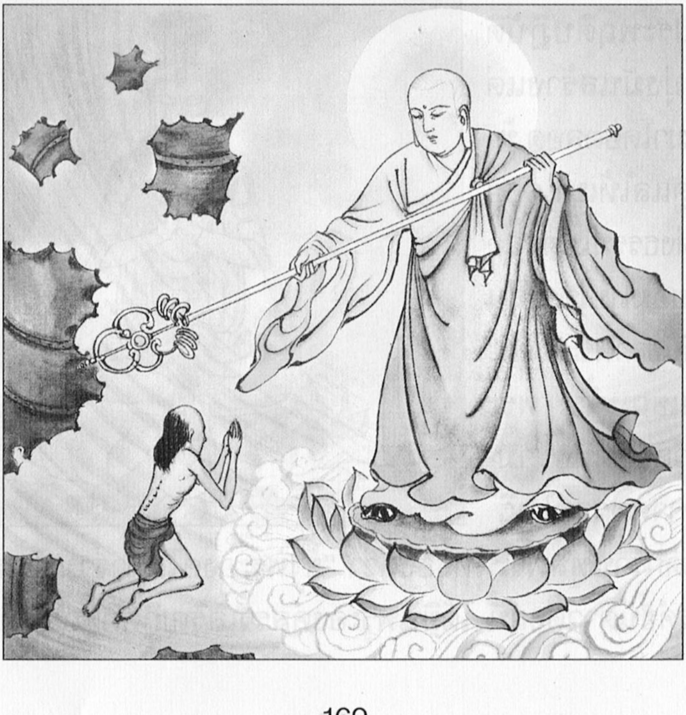
เหตุฉะนี้ ตถาคตจึงต้องนิรมาณกายจำนวนร้อยพันโกฏิ เพื่อโปรดพวกเขาเหล่านั้นตามควรแก่รากฐานแห่งบุญบารมีของแต่ละคน

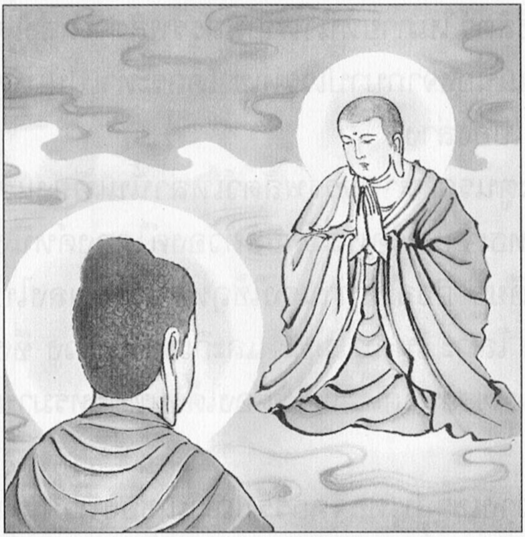
กษิติครรภ์โพธิสัตว์ บัดนี้เราขอฝากฝังสรรพสัตว์ทั้งเบื้องบนและเบื้องล่างไว้กับท่าน หากในอนาคตกาลเวไนยสัตว์เหล่าใดหวังให้พระธรรมเจริญในตน ได้ปลูกฝังกุศลแม้เพียงเล็กน้อย ท่านจงใช้พลานุภาพปกป้องคุ้มครองเขา และเกื้อหนุนให้เขาเหล่านั้นดำเนินอยู่ในกระแสแห่งธรรมตลอดไป"

“ดูก่อน กษิติครรภ์โพธิสัตว์ ในภายหน้าหากมีสรรพสัตว์เหล่าใด ถูกวิบากกรรมตามสนอง อันเนื่องจากบาปเวรที่เขาได้กระทำเป็นเหตุ ให้ต้องตกล่วงลงสู่อบายภูมิเบื้องล่าง

ก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ประตูนรก หากสรรพสัตว์เหล่านั้นเพียงแต่ รำลึกถึงพระนามของพระพุทธเจ้า หรือพระโพธิสัตว์องค์ใดองค์หนึ่ง หรือได้สวดภาวนาสักครั้งเดียว ก็ขอให้ท่านจงใช้ฤทธานุภาพลงไป ทลายเครื่องจองจำอันได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ และกิเลสทั้งปวง ซึ่ง พันธนาการร้อยรัดจิตวิญญาณของพวกเขาไว้ ให้ต้องได้รับทุกข์ทรมาน อยู่ในอบายภูมิ

ท้ายที่สุดจงนำแสงสว่างเข้าสู่พุทธจิตธรรมญาณของพวกเขา โดยการถ่ายทอดหลักสัจธรรมอันเที่ยงแท้ให้ประจักษ์ เพื่อเวไนยสัตว์ ทุกหมู่เหล่าจะได้กลับคืนสู่แดนนิพพาน อยู่เสวยบรมสุขชั่วนิรันดร์โดย พร้อมเพรียงกัน”

ครั้นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ได้สดับฟังพระพุทธดำรัสจบลง ก็ทรงประณมหัตถ์ขึ้นน้อมรับพระบัญชาด้วยเศียรเกล้าแล้วทูลว่า "ขอองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอย่าได้ทรงพระปริวิตกไปเลยพระเจ้าข้า ในอนาคตกาล มาตรแม้นว่ามีผู้ใดยึดมั่นในพระสัจธรรม ข้าบาทก็จะใช้กุศโลบายอันแยบยลและเหมาะสมไปฉุดช่วยนำพาเขาผู้นั้นออกจากวัฏฏสงสารให้จงได้"

"โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม มุ่งมั่นสร้างแต่ความดีมาโดยตลอด ข้าบาทจะดูแลให้เขาได้อยู่ในวิถีแห่งธรรมไปตลอดกาล ไม่ยอมให้ล่วงหล่นไปเป็นอันขาดพระเจ้าข้า"

ในขณะนั้น พระโพธิสัตว์องค์หนึ่งนามว่า "**อากาศครรภ์โพธิสัตว์**" ได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้มาร่วมประชุมธรรมในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นี้ ได้ยินพระองค์สรรเสริญกิตติคุณอันประมาณ

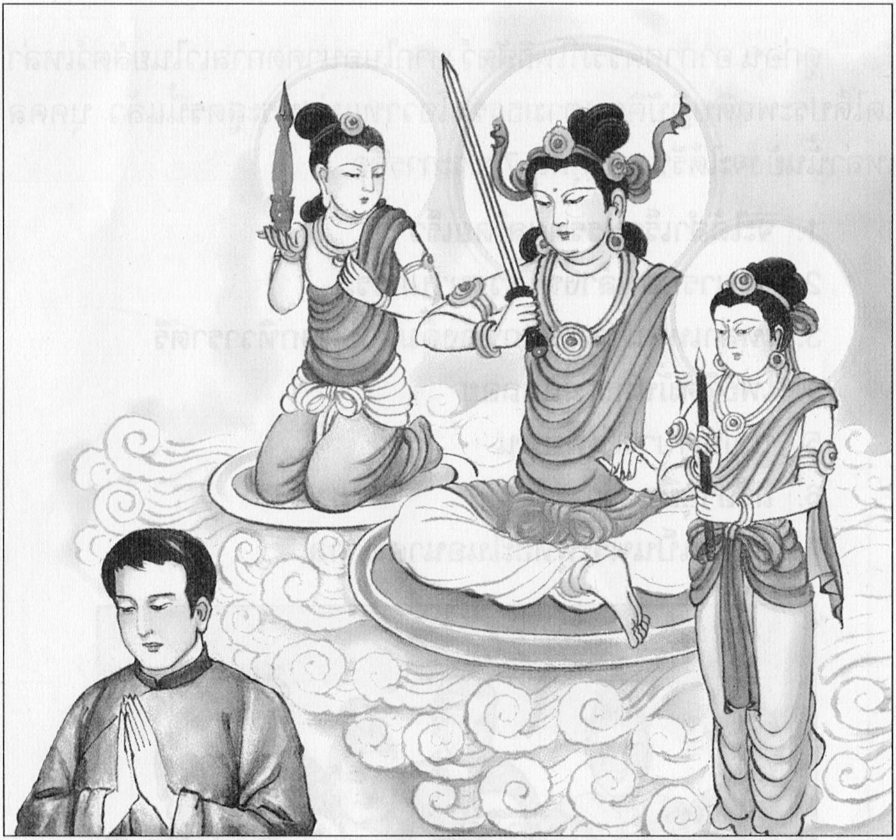
ไม่ได้ของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์แล้ว ในอนาคตกาลนั้น หากมีมนุษย์หรือเทพเทวาได้ฟังพระสูตรนี้ หรือได้ยินพระนามพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ หรือว่าผู้ใดได้สักการะบูชารูปของพระกษิติครรภ์ จะได้รับอานิสงส์อย่างใดบ้าง ขอพระพุทธองค์ทรงพระกรุณาอรรถาธิบายให้สรรพสัตว์ในปัจจุบันและอนาคตได้ทราบด้วยเถิดพระเจ้าข้า” พระพุทธองค์ตรัสกับพระอากาศครรภ์โพธิสัตว์ว่า...

“ขอให้ท่านจงตั้งใจฟัง ในอนาคตกาลหากผู้ใดได้พบเห็นรูปหรือได้ยินได้ฟังเรื่องราวของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ หรือเขาได้สวด อ่าน สาธยายพระสูตรนี้ แล้วมีจิตศรัทธากราบไหว้สักการะบูชา ระลึกถึงท่านเป็นประจำ จะบังเกิดผลานิสงส์ขึ้น 28 ประการดังนี้ คือ”

อานิสงส์ 28 ประการ

ของการบูชาพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์

1. เทพนาคาปกปักษ์รักษาและระลึกอยู่เป็นนิจ
2. กุศลผลบุญเจริญรุ่งเรืองไพบูลย์ยิ่งๆ ขึ้นทุกทิวาราตรี
3. เป็นรากฐานของอริยมรรค ทั้งยังเป็นเหตุปัจจัยแห่งกุศลกรรม
4. ไม่ท้อถอยในการบังเกิดโพธิจิต
5. สมบูรณ์ด้วยเครื่องบริโภคอุปโภคตลอดกาล
6. ปลอดภัยแคล้วคลาดปราศจากโรคร้าย
7. รอดพ้นจากอุทกภัยและอัคคีภัย
8. ห่างไกลจากโจรผู้ร้ายมาเบียดเบียน
9. เป็นที่เคารพยกย่องของเหล่านรชนทั่วไป
10. เทพารักษ์คุ้มครองอุ้มชูช่วยเหลืออยู่เสมอ
11. สตรีจะได้เกิดใหม่เป็นชาย
12. เกิดในวงศ์ตระกูลของกษัตริย์หรือชนชั้นสูง
13. มีรูปอินทรีย์กายอินทรีย์ที่สมบูรณ์
14. ไปอุบัติในแดนสวรรค์
15. ภพหน้าจะบังเกิดเป็นผู้มีอำนาจบารมี
16. สามารถหยั่งรู้ระลึกเหตุการณ์ในอดีตชาติ
17. คิดประสงค์สิ่งใดย่อมได้ดั่งปรารถนา
18. วงศ์ญาติตระกูลอีกทั้งบริวารสุขเกษมสำราญปราศจากทุกข์
19. สิ่งอัปมงคลทั้งหลายมลายสิ้น
20. ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต เดรัจฉาน

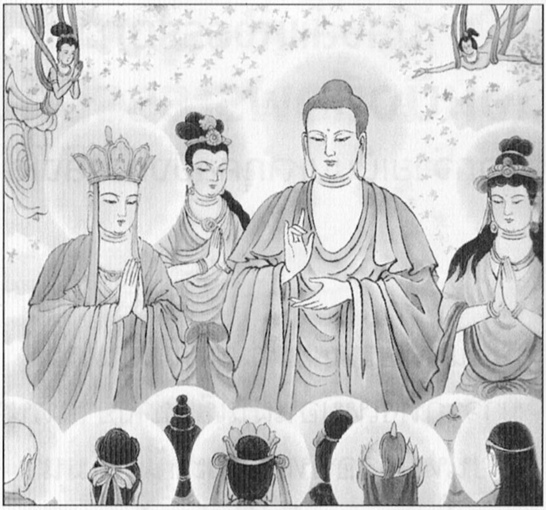

21. หากไปที่ใดย่อมได้รับความสะดวก ไร้อุปสรรคทั้งมวล
22. ยามหลับย่อมฝันแต่สิ่งมงคล ปราศจากฝันร้าย
23. บรรพบุรุษและญาติที่ล่วงลับได้หลุดพ้นจากทุคติภูมิ
24. กำเนิดในภพหน้าจะเป็นผู้มีรากบุญวาสนา
25. ได้รับการยกย่องจากพระอริยเจ้าทั้งหลาย
26. มีสติปัญญารอบรู้เป็นเลิศ
27. มีจิตเปี่ยมล้นด้วยเมตตาธรรม
28. จักสำเร็จเป็นพระพุทธะในอนาคตกาล

ดูก่อน อากาศครรภ์โพธิสัตว์ หากในอนาคตกาลเวไนยสัตว์เหล่าใดได้ประพฤติปฏิบัติตนตามธรรมโอวาทแห่งพระสูตรนี้แล้ว บุคคลเหล่านั้นยังจะได้รับมหากุศล 7 ประการคือ

1. จะได้สำเร็จมรรคผลโดยเร็ว
2. สามารถลบล้างหนี้เวรบาปกรรม
3. เหล่าเทพเทวาจะปกป้องคุ้มครองทุกทิวาราตรี
4. โพธิจิตมั่นคงไม่ถดถอย
5. บุญญาบารมีเพิ่มพูน
6. สิริอายุยืนยาว
7. สำเร็จเป็นพระพุทธะในอนาคตกาล

ครั้นเหล่าพุทธะ พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ พร้อมทั้งบรรดาเทพ พรหมและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากทั่วทศทิศในหมื่นจักรวาล ได้สดับฟังเรื่องราวของพระกษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์ ซึ่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดาอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงโปรดเมตตาแสดงวิสัชนาจบลง

ทุกพระองค์ต่างก็ได้เปล่งเสียงแซ่ซ้องสาธุการขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันว่า **"แต่เดิมมาเหล่าข้าพระองค์ ไม่เคยได้ฟังเรื่องราวที่ว่าด้วยกำลังแห่งปณิธานอันยิ่งใหญ่ของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์มาก่อน ช่างเป็นอจินไตยสุดจะหยั่งถึงและน่าอัศจรรย์เหลือเกิน"**

ในกาลบัดนั้นเหล่าเทพยดาซึ่งอยู่ในฟากฟ้านภากาศเบื้องบนต่างก็ได้โปรยปรายข้าวตอกดอกไม้ และแก้วมณีรัตนชาติอันแวววาวระยิบระยับลงมา เพื่อน้อมนมัสการบูชาแด่องค์สมเด็จพระศากยมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ ทัศนาการดูประหนึ่งหยาดฝนทิพย์อันประพรมให้วิจิตรงดงามสว่างไสวเรืองรองไปทั่วชั้นดาวดึงส์เทวโลกนั้น

แลบัดนี้จึงขอสมมติยุติ **"พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร"** ลงด้วยประการฉะนี้

อานิสงส์แห่งธรรมทาน

สร้างหนังสือพระธรรมคัมภีร์

แจกจ่ายเป็นมหากุศลยิ่งกว่าสิ่งใด

1. เขียนอักษรหมื่นพันคำทำเป็นเล่ม
มาจากทั้งเหมือนฝนเข็มช่างยากหนา
เขียนหนังสือบทธรรมะหนึ่งเล่มนา
ช่างล้ำค่ากว่าเจดีย์ที่สร้างกัน

2. ผลแห่งบุญร่วมเผยแผ่ร่วมทุนทรัพย์
อานิสงส์นับถึงลูกหลานทั้ง 9 ชั้น
ถึงบรรพชนอีก 7 ชั้นผาสุกกัน
สู่สวรรค์ทั้งวงศ์วานสำราญมี

3. ร่วมพิมพ์แจกเคราะห์กรรมหนักจักบรรเทา
หนี้กรรมเก่าค่อยสร่างซาพาสุขี
เกิดมงคลมิ่งสิริขวัญชีวี
ประเสริฐศรีทั้งครอบครัวทั่วทุกคน

4. ร่วมธรรมทานร่วมส่งเสริมแก่ผู้อื่น
ให้รู้ตื่นพุทธจิตชีวิตตน
ได้คลาดแคล้วมหันตภัยในบัดดล
เห็นจิตตนสว่างแจ้งแห่งปัญญา

ศูนย์หนังสืออนุเคราะห์ชาวโลก
โทร. 090-5598799, 082-3235644 id: jkbook

地獄未空誓不成佛
眾生度盡方証菩提
หากนรกยังไม่ว่างมิเยื้องย่างพุทธภูมิ
โปรดสัตว์จนหมดสิ้นจึงถวิลสู่นิพพาน
地藏王菩薩本願經
กษิติครรภ์โพธิสัตว์มูลปณิธานสูตร